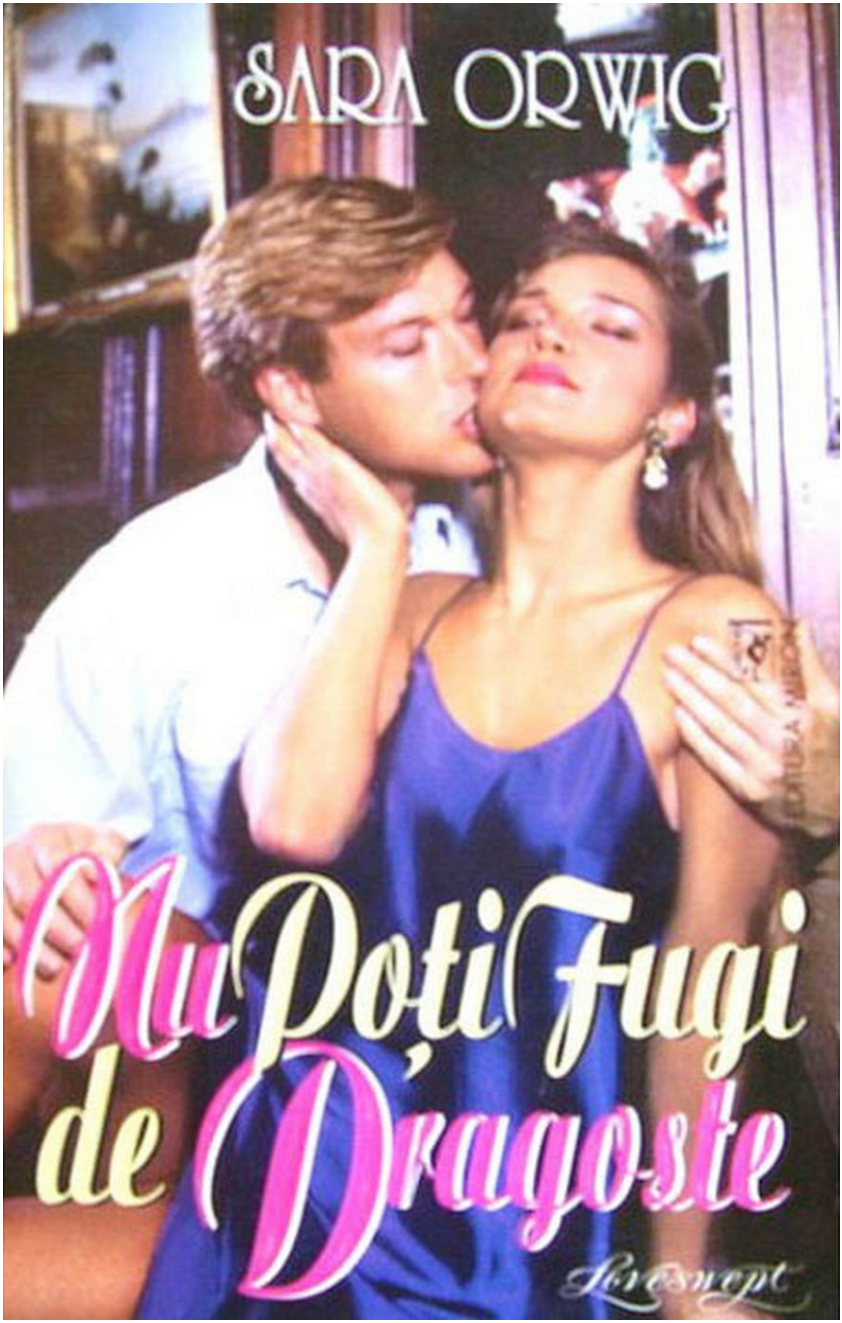
SARA ORWIG
Nu Poți Fugi
de Dragoste
Lovestory

SARA ORWIG
NU POŢI FUGI DE DRAGOSTE

CAPITOLUL 1

La sfârşitul lui aprilie soarele era strălucitor şi fierbinte, şi arunca milioane de scântei pe trotuarul de beton din lungul străzii Douăzeci şi Trei nord-vest dintr-o zonă mai veche din Oklahoma City. Circulaţia era intensă la intersecţia unde aglomerata Pennsylvania Avenue se încrucişa cu Douăzeci şi Trei. Când se schimbă stopul, două coloane de maşini porniră spre est, în timp ce alte două o luară spre vest; toate patru treceau pe lângă o enormă reclamă în formă de coajă de alună. Îmbrăcată în costum-ciorapi negri de plasă şi escarpini roşii, cu capul şi trupul ascunse de uriaşa coajă de alună din carton, cu un chip zâmbitor – Lucy Reardon flutură o pungă de alune spre un trecător.

Zări un chip cunoscut la volanul unei maşini, pe cineva din complexul de locuinţe unde locuia şi ea.

— Bună ziua, domnule Mundy! zise ea, deşi n-o putea auzi nimeni, apoi îi făcu semn cu mâna şi se uită la el. El nici măcar nu întoarse privirea spre ea. Părul lui castaniu ondulat era răvăşit de vânt, iar el privea drept înainte şi depăşi repede şirul de clădiri vechi ale căror magazine îşi

schimbaseră de multe ori ocupanţii în decursul anilor. Ea suspină şi continuă să facă semne cu mâna spre şoferi, plimbându-se în sus şi-n jos prin faţa firmei ei. Avea propriul ei magazin de alune. Se numea *Nut Place*, o prăvălioară înghesuită între o curăţătorie şi un magazin de pantofi. Încerca să-şi promoveze afacerea vânzând pungi mici de alune şoferilor, în timp ce aşteptau schimbarea stopului, în spatele ei era o tarabă mobilă cu pungi cu diferite sortimente de alune din care îşi reîmprospăta provizia după o vânzare. Astăzi nu era prima dată când îl observa pe domnul Mundy. Îi aflase numele citind ce scria pe cutiile de scrisori. „F. Mundy. „Se întrebă dacă prenumele lui era Frank sau Fred sau cum altfel. Îl observase când treceau unul pe lângă celălalt în parcare sau pe trotuarul dintre case. Ea îi zâmbea întotdeauna, dar el n-o vedea niciodată. De obicei părea preocupat, privea fix înainte sau citea în timp ce mergea sau mormăia în surdină, ca şi cum ar fi încercat să memoreze ceva. Îl auzise totuşi când se oprise să stea de vorbă cu copiii mici care locuiau în complex, şi vocea lui era joasă şi gravă. Vocea aceea fermecătoare şi atitudinea blândă faţă de copii o făcuseră să simtă că F. Mundy era un tip pe care i-ar fi plăcut să-l cunoască. Nu purta verighetă şi pe cutia lui de scrisori nu apărea niciun nume feminin. Era foarte atrăgător, cu părul lui castaniu, des, cu ochii de un albastru care-ţi tăia răsuflarea şi o lăţime impresionantă a

umerilor, în ciuda faptului că arăta destul de slab ca să dea de bănuit că stă aproape nemâncat. Sunetul unui claxon îi întrerupse gândurile. O maşină se strecură din trafic şi trase într-unul din locurile de parcare de lângă bordură. Din maşină coborî un băiat care zâmbi cu gura până la urechi.

— Bună, surioară! Soarele aprindea o aureolă roşcată, cum cădea pe cârlionţii arămii care încadrau chipul rotund al fratelui ei mai mic. Era elev în ultima clasă de liceu şi avea optsprezece ani, cu şase ani mai puţin decât Lucy.

— Îmi dai nişte alune?

— Sigur, Davy. Unde te duci?

— Să mă-ntâlnesc cu Benny. Antrenorul n-a ţinut antrenamentul de înot astăzi, aşa c-am ieşit devreme şi Ben e la staţie să-şi pună o pompă nouă de benzină la maşină. Eu mă duc să-l iau şi să-l duc acasă. Izbi portiera ca s-o închidă şi se apropie de tarabă cu un pas vioi.

— Cum merg afacerile? o întrebă el şi luă un săculeţ de alune.

— Destul de bine, astăzi. Îi făcu semn cu mâna unui client care ieşea din magazin. Cred că e din cauza timpului primăvăratic.

— Nan lucrează înăuntru?

— Da, şi nu-i monopoliza timpul, dacă sunt clienţi. Făcu semn cu mâna când doi adolescenţi intrară în magazinul ei. Uşa de sticlă de la intrare se închise singură în urma lor.

— Mama vrea să ştie dacă nu vii pe la noi

diseară, la cină, zise Davy.

— Nu în seara asta. Vreau să mă duc la universitate, fie în după-amiaza asta, fie mâine dimineaţă, să iau nişte instrucţiuni despre cursuri.

— Eşti nebună să te înscrii la şcoală. Ai o afacere prosperă. Ce nevoie mai ai de şcoală?

— Mi-ar fi de folos contabilitatea. O să-mi mai organizeze mintea. Ai putea să te gândeşti la asta.

— Mda, sigur. Intru numai s-o salut pe Nan. Zâmbi şi dispăru înăuntru, iar ea începu din nou să le facă semn cu mâna şoferilor. Unul îi făcu semn, la rândul lui, ţinând în mână o bancnotă de un dolar. Când se întoarse la bordură după ce făcu vânzarea, aruncă o privire în josul străzii unde se vedea turnul înalt al bibliotecii de la Universitatea Oklahoma City, deasupra acoperişurilor şi a vârfurilor ulmilor. Era din nou preocupată de un curs de contabilitate pe care să-l urmeze la seral toamna viitoare, sperând să înveţe un mod mai eficient de a-şi ţine evidenţele pentru afacerile ei cu alune. De săptămâni întregi voia să treacă pe la universitate să ia prospectul necesar despre cursuri.

Sâmbătă dimineaţa, în subsolul uneia dintre clădirile cu săli de clasă din cărămidă roşie de la Universitatea Oklahoma City, mai multe persoane aşteptau să apară profesorul. Finnegan Mundy, cu picioarele lungi, întinse şi încrucişate la gleznă, asculta discursul prietenului lui, Al Gates, despre aspectele juridice subtile ale contractului

prenupţial în comparaţie cu testamentul. Mintea lui Finn era sută la sută concentrată asupra cuvintelor lui Al; privirea lui era sută la sută fixată pe două perechi de picioare aflate chiar lângă fereastra largă şi boltită din dreapta lui. Erau o pereche de picioare în blugi, care se terminau cu nişte pantofi sport, prăfuiţi, iar Finn trecu doar cu privirea peste ele. Blugii neîngrijiţi nu prezentau niciun interes.

— Contractul prenupţial va avea precădere în instanţă… spunea Al. Nu, desigur. Picioarele din faţa blugilor soioşi erau cele care-i captaseră complet atenţia lui Finn. În timp ce Finn asculta, privirea lui nu se mai dezlipea de gambele frumoase ale unei femei, urmărindu-le până jos, la gleznele suple şi la escarpinii roşii cu tocuri înalte. Picioare lungi. Una din cele mai frumoase perechi de picioare pe care le văzuse în ultima vreme. În cele din urmă picioarele se îndepărtară, iar el le privi plecând, puţin nostalgic, în timp ce visa - o, atât de fugitiv! – apoi se scarpină în cap şi se întrebă dacă o să scape vreodată de încurcătura în care se afla în prezent.

Profesorul intră în sală, clasa deveni atentă, iar Finn îşi uită grijile până peste două ore, când plecă acasă cu maşina să-şi schimbe hainele şi să se ducă la magazin. Luă curba spre aleea centrală care ducea spre complexul de locuinţe Westwind, trecând pe lângă şirurile de căsuţe de lemn identice ca aspect, cu excepţia câtorva note

personale ca biciclete şi plante în ghivece pe balcoanele minuscule. Încruntându-se, pentru că asemănarea dintre căsuţe îl făcea să se simtă de parcă şi-ar fi pierdut individualitatea de câte ori se întorcea acasă, dădu colţul şi mai merse încă o porţiune pe aleea pavată. Locul lui de parcare obişnuit era ocupat. Parcă la câţiva metri mai departe, într-un spaţiu liber de dincolo de capătul clădirii. Coborî din maşină cu cărţile sub braţ, trânti portiera şi privi spre cerul foarte albastru cu norii de un alb sclipitor. Aerul era cald, florile erau înflorite în straturi, iar iarba strălucea de un verde luxuriant. În timp ce vântul îi răvăşea părul castaniu, el începu să meargă cu paşi mari, ca să-şi dezmorţească picioarele, inspirând profund şi bucurându-se de frumuseţea zilei. Aruncă o privire spre şirul de căsuţe, apoi se opri să se uite mai atent. De perete era sprijinită o scară stropită cu vopsea. Era scara domnului Woolfy, administratorul, cu lemnul îmbătrânit, plesnit şi ros puţin într-o parte. La capătul de sus al scării era deschisă o fereastră de la etaj şi tot ce vedea Finn era un fund drăguţ într-o fustă de un roşu strălucitor, două picioare lungi şi bronzate şi nişte escarpini roşii de lac. Finn nu era omul care să se pripească, aşa că stătu o clipă pe gânduri. Erau aceleaşi picioare şi pantofi de acum două ore de la universitate, nu încăpea nicio îndoială. Iar apartamentul era cel aflat faţă în faţă cu al lui, peste hol. Încercă să-şi amintească cine stătea

acolo, dar nu-i veni în minte decât cutia de scrisori de la parter pe care scria „*L Reardon*”. Rămase să se uite fascinat cum fundul se mişcă atunci când ea mai urcă o treaptă. Ea se întoarse, încercând să se aşeze pe pervazul ferestrei. De la talie în sus era înăuntru, de la talie în jos afară şi Finn se întrebă ce voia să facă. Nimeni n-ar fi încercat să dea o spargere într-un apartament de la etaj încălţat cu pantofi de lac, deci probabil că locuia acolo. Scara se clătină puternic, iar ea îşi schimbă imediat poziţia, aplecându-se cu abdomenul peste pervaz şi oferind altă imagine captivantă a fustei roşii, întinsă perfect peste coapsele care erau exact cum trebuie. La prima mişcare a scării, Finn sărise peste gardul viu ce mărginea aleile înguste. Când ajunse la baza scării, lăsă cărţile să cadă ca s-o poată ţine. Ea mai urcase o treaptă şi încerca să-şi treacă un picior peste pervaz. Scara se clătină din nou, iar el o apucă şi mai strâns, apoi urcă şi el, repede şi tăcut ca o pisică.

— Aşteaptă o clipă, zise el întinzându-se să o ajute. La primul sunet al vocii lui, ea tresări, scoase un ţipăt şi încercă să se caţere şi să scape de el. Scara se îndepărtă de perete. Finn ţipă, mai urcă o treaptă şi întinse mâinile pe lângă ea să se prindă de pervaz şi să tragă scara înapoi lângă perete. Se petrecură mai multe lucruri deodată. Capătul scării se sprijinea din nou de perete şi un trup cald şi moale se lipi de Finn când femeia ieşi complet afară şi coborî o treaptă.

Trecuseră săptămâni de când el nu mai avusese timp de o întâlnire şi când fundul ei rotund se frecă de el, trupul lui reacţiona iute şi fierbinte. Iar în clipa când îi simţi reacţia, apăru şi riposta ei. Ea se agită cu furie, făcând scara să se clatine ca o frunză-n vânt.

— La naiba, nu te mai foi sau cădem! ţipă el.

— Dă-mi drumul sau ţip!

— Dacă îţi dau drumul cădem amândoi! O să-ţi rupi un picior!

— Prefer să mi-l rup!

— Asta preferi? Ce dracu' doar nu te atac, încerc să te ajut, zise el. Urechea i se freca de spatele bluzei ei de bumbac alb şi simţi un parfum slab, iasomie sau trandafiri.

— Ajutor! urlă ea asurzindu-l.

— Fir-ar să fie! Dacă stai liniştită cobor şi poţi să-ţi rupi piciorul fără mine. Privi în jur să vadă dacă sărea cineva în ajutorul ei, dar nu era niciun semn de viaţă.

În cele câteva secunde care se scurseră ea se linişti. El îi spuse:

— Am vrut să te ajut pentru că mi s-a părut că ai nevoie.

— Am rămas încuiată afară.

— Eu stau în apartamentul de vizavi. Ea se răsuci să se uite la el peste umăr, iar el fu uimit de ochii ei mari şi verzi. Avea câţiva pistrui şi un păr arămiu şi mătăsos, iar el simţi o altă strângere de inimă când îşi dădu seama că lipsea ceva din viaţa

lui. Durerea trecu la fel de repede cum apăruse.

— Sunt Finnegan Mundy.

— Tocmai azi, ca să vezi. Îmi pare bine, domnule Mundy, spuse ea părând tulburată şi încercă să-şi îndepărteze din ochi o şuviţă rebelă de păr.

— Ei, lasă, spune-mi Finn. Dumneata trebuie să fii L. Reardon, zise el şi se întrebă ce-o fi vrut să spună cu remarca „*tocmai azi*”, pentru că el n-o mai văzuse până atunci.

— Mă cheamă Lucy.

— Te ajut să intri, dacă vrei.

— Perfect, zise înţepată ea şi îşi ridică bărbia. El bănuia că obrajii ei erau atât de roşii pentru că şi-i farda, dar nu era ceva de care să fie sigur.

— Urcă încet. O prinse cu mâinile de talie. Acum ridică piciorul pe pervaz. Când ea îi aruncă o privire ofensată, el ridică din umeri: Ai o idee mai bună?

Ea strânse din buze, îşi trase fusta în sus şi ridică piciorul peste pervaz. El trebui să recunoască în sinea lui că partea de deasupra genunchiului era la fel de frumos modelată ca şi gamba. Ea îşi înclină capul, se strecură înăuntru şi încercă să-şi salte şi celălalt picior peste pervaz. Se lovi cu genunchiul de marginea ferestrei, tresări şi-l împinse cu piciorul în umăr. Scara se răsturnă.

Finn ţipă şi încercă să se agaţe de pervaz, dar degetele i se strânseră în aer. Se lovi de o

marchiză, se rostogoli, lovi o tufă de liliac şi ateriza pe pământ. Durerea şi bezna explodară simultan. Îngrozită, Lucy îl văzu răsturnându-se pe spate şi apoi rămânând nemişcat pe jos.

— Domnule Mundy! ţipă ea de pe fereastră, dar el nu se mişcă.

Inima îi bubuia de groază când se răsuci să se năpustească pe scări. Intrase în panică şi nu-şi mai amintea nimic despre primul ajutor. Pe când cobora scările în goană se gândea la ultimele câteva minute. Din clipa în care descoperise că rămăsese încuiată afară nimic nu mai mersese cum trebuie. Apoi cea mai mare nenorocire din toate - Finnegan Mundy, bărbatul atrăgător care locuia de cealaltă parte a holului şi nici nu băgase vreodată de seamă că ea există, îi sărise în ajutor tocmai când ea era ciufulită, enervată şi arăta rău! sări peste tufele joase şi îşi făcu drum printre straturile de flori să îngenuncheze lângă el. Se întinse să-l atingă, apoi îşi smuci mâinile înapoi, de teamă să nu-i facă rău dacă îl mişcă.

Îngrozită de eventualele lui răni, îi pălmui uşor obrajii şi se aplecă mai aproape de el.

— Domnule Mundy! Finn se mişcă. Simţi pentru o clipă un miros suav, atât de ispititor. Odată cu cunoştinţa îi reveni şi durerea, care pulsa şi îl ardea. Auzi un geamăt şi îşi dădu seama că era propria lui voce.

— O, nu! Domnule Mundy! Finnegan, te rog, deschide ochii! El deschise ochii şi văzu alţii, mari

şi verzi – două perechi de ochi mari şi verzi care se înceţoşară şi deveniră o pereche, apoi iar două. Îl durea peste tot, dar în unele locuri mai mult decât în altele.

— Îmi pare atât de rău. Eşti rănit?

Dacă nu l-ar fi durut atât de tare, ar fi râs de întrebarea ei.

În timp ce valuri de durere se revărsau peste el, se gândi la mama lui. Încercă să articuleze cuvinte, dar efortul părea aproape peste puterile lui.

— Ruda… mea… cea mai apropiată… este… Cum cuvintele erau şoapte, Lucy îşi aplecă urechea dreaptă chiar lângă gura lui. Parfumul suav se simţea din nou, iar obrazul ei avea o culoare perfectă, uniformă, ca smântâna, era neted şi părea moale. Numai o parte mică din el îi observă părul şi pielea. Încercă din nou.

— Ruda mea… cea mai apropiată… este…

— Nu! strigă ea. Îl înşfacă de umeri, apoi îi dădu drumul şi-i mângâie obrajii şi fruntea cu mâinile ei moi. Nu vorbi despre ruda cea mai apropiată. Te rog să-ţi revii. O să chem salvarea.

— Nu! îl durea când se mişca, dar salvarea costa bani şi el nu-şi putea permite. Ea se uită înnebunită în jur după cineva care i-ar fi putut da ajutor.

— Ajutor! ţipă, iar lui i se păru că se izbeşte din nou de pământ. Vocea ei era la fel de pătrunzătoare ca un stilet şi-i răsunau urechile de

parcă i-ar fi bătut două tigăi lângă cap.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse el, şi icni de durere.

— Nu trebuie să te mişti! Stai întins! Zău, te rog, domnule Mundy! Ajutor!

— Dumnezeule, nu mai ţipa!

— Probabil că toată lumea e la lucru sau s-au închis în casă şi merge aerul condiţionat, de nu mă aud, mormăi ea. Să stai întins! Mă duc să chem salvarea. Să nu te mişti!

— Nu! Mi-e bine. Se gândi că asta era minciuna vieţii lui. Nu putea fi niciun oscior întreg în trupul lui. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

— Ai putea fi rănit la coloană! El se întrebă dacă ea vorbea întotdeauna îndulcind lucrurile. Era îngenuncheată pe pământ lângă el, cu mâna aşezată firesc pe pieptul lui şi se uita iar în jur. El ştia ce are de gând.

— Te rog, Lucy! Nu mai ţipa după ajutor. Mă dor urechile. Cred că mi s-a întâmplat ceva cu ele când am căzut.

— O, Doamne! îmi pare rău. Stai aici, să nu te mişti! Aduc o pătură şi chem sal…

— Nicio salvare! Mi-e bine. Ajută-mă să ajung acasă. Ea se încruntă şi-şi muşcă buza. Avea dinţii albi şi regulaţi. Prin ceaţa durerii el observa cu o uimitoare claritate detalii ale înfăţişării ei. Avea senzaţia că momentul acesta avea să-i rămână întipărit în memorie, alături de amintirea completă a durerii. Şi, spre uşurarea lui, durerea

începuse să se localizeze şi să scadă, dar n-avea de gând să-i spună asta şi domnişoarei Lucy Vinovată de Toate Reardon. În plus, nici nu-şi mai amintea de când nu se mai agitase pentru el o femeie frumoasă şi, nu numai că-i făcea plăcere, dar considera că merită aşa ceva.

— Vrei să mă ajuţi să mă ridic?

— Nu cred că trebuie, zise ea solemn. S-ar putea să-ţi compromiţi vreun organ important.

— Deja am făcut asta. Întinse braţele. Ea se încruntă, apoi se aplecă şi-l înconjură cu braţele. El se gândi la ambulanţe, spitale şi la bani şi se ridică în şezut.

— Zău că aş vrea să rămâi aici şi să mă laşi să aduc ajutor.

— ŞŞŞ! Tu eşti destul. Se rugă să nu fi rămas invalid. Încercă să se ridice în picioare şi durerea îl săgeta prin braţ în timp ce ea îl trăgea în sus.

— Au! ţipă el. Ea tresări şi îi dădu drumul, iar el aproape căzu iar. Ea îl prinse de talie şi îl trase lângă ea. Era bucuros să se sprijine de ea, uşor adus de spate.

Uuuf, mormăi el printre buzele strânse.

— Te doare? El dădu din cap, iar durerea se mai potoli o idee.

— O, sângerezi! îşi trase brusc mâna de pe spatele lui. El se uită la pata de un roşu strălucitor din palma ei şi simţi că i se învârteşte capul. Era sângele lui!

— Să nu leşini! strigă ea. Ajutor! strigătul ei îl

făcu să-şi vină în fire. Îi răsunau urechile.

— Te rog, nu mai ţipa! Surprinsă, ea se uită la el, apoi se încruntă.

— Poţi să mergi?

— Cred că pot, dacă mă ajuţi. Avea sentimente ambivalenţe faţă de ajutorul ei. Avea nevoie de ajutor să ajungă înăuntru şi îi făcea plăcere căldura catifelată a trupului ei strâns lipit lângă al lui, mâinile ei care alunecau pe trupul lui, alinându-l. Pe de altă parte, încă un ţipăt şi urechile lui surzeau pe vecie. Şi ea era cauza fiecărei dureri din trupul lui, până la ultima. Junghiuri şi dureri, bănuia Finn, care vor rămâne cu el mai mult decât mâinile ei care-l alinau.

— Uuuf! Aaau! icni el când începu să păşească, pierzându-şi tot stoicismul din cauza enervării. Tot episodul ar fi putut fi prevenit dacă ea s-ar fi purtat într-un mod rezonabil. Trecură peste gardul viu, merseră prin straturile de flori şi intrară în casă. Treptele cafenii din lemn arătau ca Watterhorn şi el trase aer în piept.

— Eşti sigur că poţi urca treptele? îl întrebă ea.

— Să nu strigi după ajutor, te rog! în spaţiul îngust al holului ştia că i-ar fi spart timpanele. Urcară treptele. Îl dureau gleznele, dar ştia că braţul drept era cel mai lovit. În capul scărilor se opriră. Podeaua era acoperită cu un covor verde aprins care imita iarba. Două uşi aflate de-o parte şi de alta a holului duceau către apartamentele

lor. La fiecare capăt al coridorului scurt erau uşi glisante de sticlă care dădeau pe câte un balcon, cel din spate deasupra parcării locatarilor, cel din faţă deasupra parcării pentru musafiri. În fundul coridorului erau şezlonguri de pânză şi mese de plastic, pe care Finn nu le folosise niciodată, iar în faţă ghivece cu plante aşezate acolo să prindă soarele dinspre est. Finn nu ştia dacă erau plantele lui Lucy sau ale domnului Woolfy sau dacă erau furnizate de constructorul apartamentelor. Finn nu putea băga mâna dreaptă în buzunarul din dreapta pentru că îl durea prea tare când o mişca, aşa că încercă să scoată cheia din buzunarul blugilor cu stânga.

— Poţi tu să-mi scoţi cheia? o întrebă pe Lucy. Ea se încruntă de parcă i-ar fi cerut să facă un lucru dezgustător. Băgă mâna în buzunarul lui, scoase cheile şi descuie uşa. Înăuntru, el se prăbuşi pe canapea.

— Trebuie să mă laşi să te duc la spital, îi zise ea. S-ar putea să ai ceva rupt şi să nu ştii. Îşi rupsese ceva şi ştia. Bănuia că îşi rupsese braţul drept.

— Numai o clipă. Lasă-mă să stau aici şi să văd dacă nu-mi trece durerea. Dacă nu-mi trece, merg la spital.

— Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai tare s-ar putea să te doară. El nu catadicsi să examineze logica afirmaţiei ei. Sună telefonul şi el îi făcu semn spre el cu mâna stângă. Lucy îl ridică

şi i-l dădu, apoi ieşi din cameră.

— Alo? spuse Finn în receptor.

— Finnegan, am tot încercat să dau de tine, spuse mama lui, Kathleen Mundy.

— Am întârziat la ore, răspunse el şi o văzu pe Lucy că intră cu o cârpă udă. În timp ce ea-i ştergea uşor faţa, închise ochii şi se întrebă cât dormise noaptea trecută.

Patru ore? Nu-şi mai aducea aminte la ce oră ajunsese acasă când terminase de învăţat, după închiderea magazinului şi se prăbuşise de-a curmezişul patului, îmbrăcat.

— Am sunat la magazin, spuse Kathleen. În mintea lui apăru imaginea mamei sale, scunda, rotofeie, cu păr castaniu şi ochi căprui. Se gândi la ce-ar zice ea dacă i-ar spune că tocmai a căzut de pe scară de la etaj.

— Scumpule, continuă ea, tocmai am stat de vorbă cu fraţii tăi.

— Da? Se uită la Lucy care scutura din cap să-şi îndepărteze părul de pe faţă. Privirea lui trecu apreciativ peste bluza albă de bumbac care acoperea nişte forme ispititoare. Era de înălţime medie şi suplă, cu excepţia locurilor unde se cuvenea să fie rotunjimi. Ea observă că o fixează şi un val trandafiriu îi coloră uşor obrajii. El îşi îndreptă din nou atenţia spre ce îi spunea maică-sa.

— Mike şi Will se mută la Oklahoma City să se angajeze. Finnegan, noi suntem nişte fermieri

simpli din Iowa. Tu eşti primul Mundy care a părăsit ferma şi acum pleacă şi Mike şi Will. Lucy se uită la el de parcă nu ştia ce să facă în continuare. El răsuci receptorul cu microfonul deasupra capului.

— E mama. Ajută-mă să-mi scot cămaşa, să te uiţi la tăietura de pe spate.

— Crezi că este bine? Eu zic că ar trebui să mergem la spital.

El scutură din cap şi trase de un nasture. Ea se aplecă să-l ajute şi-i trase cămaşa din blugi. Lucra conştiincios şi impersonal, ca şi cum ar fi despachetat o cutie, dar el observă că se mişca repede şi evita să se uite la el. Amuzat, începu să se uite la ea şi mai insistent, în timp ce spunea la telefon:

— Îţi rămâne Patrick, mamă. Îi place să muncească la fermă, îl ajută pe tata şi toată lumea e fericită. Lucy se aşează pe canapea lângă el şi genunchiul ei îl atinse pe al lui când încercă să-i tragă de pe braţ mâneca. Îi simţea din nou parfumul şi inspiră adânc, întorcându-se să se uite la ea.

— Ştiu că îl avem pe Patrick. Dar o să-mi fie dor şi o să-mi fac griji pentru copiii mei, Finnegan. Fraţii tăi au nevoie de ajutorul şi de îndrumarea ta.

— Sigur, mamă, zise el şi se uită în ochii verzi care-i întâlniră pe ai săi şi-i întoarseră privirea. Ea îşi muşcă buza de jos; de data asta el era numai la

distanţă de-o şchioapă. Avea buze perfecte, buze care se cereau sărutate, buze moi, neacoperite de ruj. El se apropie puţin şi o auzi cum trage iute aer în piept. Prinse telefonul între umăr şi ureche, vag conştient că mama lui continua să vorbească despre Mike şi Will, fraţii săi, ţi-şi strecură braţul stâng în jurul taliei ei. Se uită încă o dată în ochii ei. Ea clipi şi începu să-şi mişte mâna ca şi cum ar fi vrut să-l împingă, apoi se opri exact înainte de a-l atinge.

— Nu, şopti ea.

— Ba da, îi răspunse el tot în şoaptă şi se mai apropie puţin. Era prins în mreje de parfumul ei suav, de buzele ispititoare şi de ochii mari, iar mintea lui renunţase la orice funcţionare logică. Durerea persista, ba chiar părea să devină mai stăruitoare pe măsură ce treceau clipele, dar chiar şi ea să i mai potoli acum. Ea se mişcă, de parcă ar fi vrut să se desprindă, dar de fapt nu se retrase niciun centimetru. El îşi înclină capul, iar genele ei se închiseră cu o fluturare. Îşi ridică faţa spre el, făcându-l să tresară. Voia să fie sărutată. Şi el voia să o sărute. Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei. Buzele ei erau de catifea şi el voia să le guste mai mult.

— Vin la oraş să lucreze, spunea mama lui.

— Ştiu, mamă, murmură el şi răsuci telefonul. Atinse din nou buzele lui Lucy şi niciodată un sărut nu i se păruse mai dulce. Sau nu-l ispitise mai mult. Vocea maică-sii se auzea vag ca un fond

sonor şi el puse telefonul pe canapea, lângă el. Îşi strânse braţul peste talia lui Lucy şi făcu tot ceea ce dorise foarte mult în ultimele secunde. Îşi coborî buzele peste ale ei, despărţindu-le, atingându-i limba cu a lui. Pulsul lui suferi o nouă sincopă serioasă. Ea îi răspunse la sărut, o clipă numai, dar clipa aceea îl arse ca un fier roşu. Ea se trase înapoi părând agitată, poate puţin nervoasă, dar mai mult uimită. Ochii îi erau mai mari decât oricând şi clipea iute.

Apoi se eliberă din strânsoarea lui, zguduindu-l şi trimiţându-i un val şocant de durere prin braţ, umăr şi coloană. El icni de durere şi luă din nou telefonul. Lucy şopti:

— Îmi pare rău.

— Mie nu, zise el şi zâmbi maliţios. Apoi, la telefon, spuse: Da, mamă! Probabil trecuse deja mult timp de când ar fi trebuit să zică şi el ceva.

— Eşti un băiat bun, zise Kathleen cu mare mulţumire. Am crezut că o să protestezi, Finnegan, dar ar fi trebuit să ştiu ce băiat bun eşti tu.

— Să protestez la ce, mamă? Când auzise uşurarea intensă din glasul mamei sale, începuse să aibă o bănuială stânjenitoare că domnişoara Lucy Reardon tocmai provocase o altă calamitate în viaţa lui.

— La ideea ca băieţii să stea la tine. Finn se simţi ca şi cum şi-ar fi băgat în priză degetele mari de la ambele picioare. Făcu ochii mari şi se uită la

Lucy, sperând că n-a auzit bine.

— Ce să facă?

— Finnegan, ai păţit ceva?

— Mamă, n-am fost de acord să stea aici. Era vag conştient că Lucy se agită pe lângă el şi încearcă să-i scoată cămaşa.

— Ba da, adineauri. Finnegan, nu mă face să sper ca apoi să mă dezamăgeşti.

— Nu pot să-i iau pe Mike şi pe Will să stea la mine!

— Tocmai am discutat toate astea şi ai fost de acord! Ai fost de acord, Finnegan. Nu te poţi răzgândi atât de repede. O să fie doar pentru scurt timp, scumpule. Câteva luni, până când se pun şi ei pe picioare, pun ceva bani deoparte.

— Nu-mi pot permite să-i ţin pe ăia doi. Mănâncă mai mult decât vacile de lapte ale tatii. Ea râse.

— Scumpule, ai un haz!

— Mamă, nu fac aşa ceva.

— Finnegan, ai acceptat! Acum fii atent. Ţi-am spus, nici nu ne-ar trece prin minte să-ţi pretindem să le dai tu de mâncare. Doar să-i laşi să stea în casa ta. Ştii că acum băieţii trebuie să-şi plătească împrumuturile pentru studii. Ei n-au niciun ban pentru că în ultimii ani au fost la şcoală. Scumpule, sunt băieţi de ţară. Nu cunosc oraşul.

— Cunosc şi ei viaţa de oraş la fel ca mine, mamă. Eu fac facultatea de drept la seral şi ziua

muncesc de-mi pică bu… vreau să spun degetele. Nu pot să-i ţin şi, de fapt, sunt bărbaţi în toată firea, fir-ar a dracului de treabă!

— Finnegan!

— Scuză-mă. Să-şi facă rost de o casă a lor.

— Ai fost de acord! De când nu te mai ţii de cuvânt?

— Am fost neatent o clipă, mamă, zise el iritat şi se uită urât la cauza neatenţiei sale. Ea încetă să se mai ocupe de cămaşă, rămase cu mâinile nemişcate pe pieptul lui şi îşi ridică sprâncenele arămii în zeflemea. El o fulgeră din nou cu privirea sperând că o descurajează, dar totuşi simţi o atracţie. Ce avea deosebit Lucy Reardon? N-avea un strop de fard, era tăcută ca un şoricel, în afară de clipele când ţipa, era personificarea dezastrului şi a calamităţii, dar când o privea în ochi se simţea atras spre ea aşa cum e atras oceanul de uscat. Nu voia să-i mai privească gura. Sigur că putea să reziste, să nu se uite la buzele dulci care aveau un gust mai bun decât orice vin pe care-l sorbise vreodată! Buze oare stârneau fiori şi aprindeau scântei. N-o să se uit.

— Numai trei luni, Finnegan, spunea maică-sa. Au spus că n-or să-ţi stea în cale. Or să cumpere colonialele şi or să-ţi plătească o sută de dolari pe lună chirie. Aşa e în avantajul tuturor. Înseamnă două sute de dolari, Finnegan, şi toate cumpărăturile de la băcănie. Încercând să nu se mai uite în ochii lui Lucy şi să rupă vraja, se

scarpină în cap şi îşi trecu degetele prin părul des.

— Bine, mamă.

— Aşa e mai bine, Finnegan! Nu mă face să-mi fac griji răzgândindu-te. Acum parcă ţi-ai mai venit în fire. Lucy se îndepărtă şi el începu să înregistreze cuvintele maică-sii.

— Ziceai că plătesc?

— Două sute de dolari şi colonialele, scumpule. Tu nu trebuie să mai cumperi nici măcar un pachet de unt. Bani şi mâncare. Avea mare nevoie de aşa ceva. Pe de altă parte, s-ar duce de râpă studiile lui de drept dacă stăteau la el.

— Mamă, eu trebuie să învăţ. Facultatea de drept nu e un liceu. Trebuie să studiez serios.

— Vor fi tăcuţi ca nişte şoricei. Finn închise ochii şi acoperi receptorul să înjure când îşi aduse aminte cina la care veniseră şi *„şoriceii”*. Fuseseră la fel de liniştiţi ca elefanţii la scăldat. Apăruseră ca un front ofensiv, mâncaseră cu el şi plecaseră lăsând în urma lor o bucătărie plină de vase murdare, ziare răspândite prin toată camera de zi, reviste peste tot şi prosoape ude pe pardoseala băii.

— Ce mai şoricei, zise el cu dezgust.

— Ai zis c-o să vă împăcaţi toţi trei?

— Nu, mamă! Nici vorbă.

— Finnegan, două sute de dolari şi mâncarea, vor fi ca nişte şoricei, vor face curăţenie…

— Mamă, vorbeşti despre Mike şi Will?

— Vor fi ca nişte umbre. Ca două stafii care nu te deranjează cu nimic. Nici n-o să-i simţi.

— I-am simţit când au venit la cină.

— Atunci sărbătoreau absolvirea şcolii şi interviurile pentru angajare şi erau emoţionaţi că sunt într-un oraş mare.

— Mamă, îţi poţi condamna propriul fiu?

— Poftim?

— Lasă.

— Numai trei luni. Dă-le o şansă.

— Nu pot.

— Ai acceptat deja să-i ţii. Trei luni trec repede.

— Să zicem patru săptămâni.

— Zece săptămâni. Zece săptămâni scurte şi pui deoparte sute de dolari. Or să umble în vârful picioarelor pe lângă tine. Or să-ţi şi gătească. El se întrebă ce dată era, 18 sau 19 aprilie? Trebuia să o marcheze în calendar drept cea mai proastă zi din viaţa lui. De până atunci. Viitorul promitea să fie şi mai rău, dacă amândoi fraţii mai mici veneau să stea la el.

— Opt săptămâni, nicio zi în plus.

— Minunat! Eşti un băiat grozav. Tata şi eu suntem atât de mândri de tine! El îşi frecă fruntea şi simţi că se apropie de dezastru.

— Bine, mamă.

— Vin curând.

— Şi tu le spui opt săptămâni şi pe urmă, valea! Şi să fie liniştiţi!

— Eşti un băiat tare bun! Ştiu că o să ai grijă de ei.

— Ce dra… Mamă, sunt adulţi. Îşi pot purta singuri de grijă şi…

— Adulţi! Tu crezi că la douăzeci şi trei de ani cineva este adult! Ajung la tine pe la şapte. Te iubesc.

— La şapte! înseamnă că au plecat din Iowa de ore întregi! Mamă, tu le-ai dat voie să vină. Tu i-ai trimis să stea la mine înainte să mă întrebi.

— Am încercat să te sun. Devii cam cârcotaş cu vârsta, dragule. Eşti totuşi un băiat bun. Lucy îi trase cămaşa şi-i mişcă braţul rănit. El icni, ţipă, apoi se întoarse s-o fulgere din ochi.

— Finnegan, te simţi rău?

— Nu, mamă. Doar o mică durere.

— Ai grijă. Şi nu mai munci atât. Trebuie să ieşi mai mult la aer.

— Sigur, mamă.

— Finnegan, tot nu e nicio fată în viaţa ta? El privi fix în ochii mari şi verzi.

— Nu, mamă.

— Să ştii că nu întinereşti.

— Acum nu m-ar vrea nicio femeie, zise el şi văzu că mâinile lui Lucy se opresc o clipă, apoi pornesc din nou să-i scoată cealaltă mânecă. Pa, mamă. Telefonul se închise, iar el rămase cu ochii la el, bombănind.

— Eu sunt băiat bun la treizeci şi doi de ani; ei sunt bebeluşi la douăzeci şi trei şi douăzeci şi

patru. Mamă, cum poţi să-mi faci aşa ceva? Lăsă receptorul să-i cadă în furcă şi se încruntă la Lucy.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— În timp ce mă sărutai am fost de acord să-i primesc pe fraţii mei mai mici să stea cu mine. Tonul lui acuzator o calcă pe nervi şi Lucy făcu un pas în spate, cu mâinile în şolduri.

— Nu eu te-am sărutat! Tu m-ai sărutat.

— Mda, sigur. Îşi trecu mâna peste ochi şi continuă cu o voce suferindă, de parcă ar fi uitat de prezenţa ei şi de conversaţia lor: Asta e, vin şi pe mine mă doare spatele şi braţul de-mi sar ochii şi poţi să te duci acasă acum.

Furia o părăsi instantaneu când îşi aminti clipele teribile când îl văzuse căzând.

— Îmi pare rău că eşti rănit, zise ea atingându-i încet încheietura mâinii. Este numai vina mea. Te rog, lasă-mă să te duc la spital.

— Cred că trebuie să accept. Mă doare groaznic, în timp ce ea aştepta, el ridică telefonul. Vreau să sun la magazin. Trebuia să mă duc la lucru de-o oră.

Formă numărul cunoscut şi îi spuse lui Jim Smith că a căzut pe scară şi n-o să vină decât mai târziu după-amiază, dacă venea. Cât vorbi el, Lucy îi tampona spatele. El icni o dată de durere şi se îndepărtă ca să nu-l mai atingă.

— Ai grijă!

— Îmi pare rău. Când el închise telefonul, ea îl întrebă:

— Unde lucrezi?

— Sunt proprietar la *Mundy's Fine Suits*. E un magazin de confecţii bărbăteşti.

— Nu-l ştiu, dar e adevărat că nu prea cunosc magazinele pentru bărbaţi. Îl ajută să-şi pună cămaşa, conştientă dureros de fiecare moment când degetele ei trebuiau să-l atingă. Se apropie să-i încheie nasturii, încercând să ignore pielea netedă şi dură de dedesubt, părul scurt şi negru de pe pieptul lui. Ai doi fraţi? îl întrebă încercând să nu se mai gândească la trupul lui.

— Da. Au fost aici acum vreo două săptămâni. Mă mir că nu i-ai văzut.

— Nici pe tine nu te-am cunoscut şi locuieşti aici.

— Într-adevăr. Au trecut să mă vadă de ambele dăţi când au venit pentru interviuri de angajare. Privi în jos spre părul ei moale şi arămiu când ea îşi înclină uşor capul în timp ce-i încheia nasturii. Le-am sugerat să încerce la *Electronic Power*. E o companie de calculatoare cu sediul în Oklahoma City care se dezvoltă rapid. Se gândi pentru a doua oară cât de uşor i-ar fi s-o cuprindă cu braţele şi s-o tragă lângă el.

— Şi au obţinut amândoi posturi în acelaşi loc?

— Da. Mike are douăzeci şi trei de ani şi o diplomă în afaceri. Will are douăzeci şi patru şi titlul de master, tot în afaceri. Finn o scrută. Ţi se întâmplă des astfel de lucruri? Ea se uită la el cu

ochi mari şi inocenţi.

— Ce vrei să spui? Mie nu mi s-a întâmplat nimic. Tu eşti acela care a căzut pe scară.

— Din cauza ta. M-ai lovit cu piciorul, ştii. Obrajii ei deveniră trandafirii şi bătu din genele incredibil de lungi spre el.

— N-am vrut şi ţi-am spus că-mi pare rău.

— Hai să mergem. Mă ajuţi să cobor scările?

— O, bineînţeles. Îi înconjură talia cu braţul, iar el o cuprinse pe după umeri cu braţul sănătos şi trase în piept parfumul ei plăcut. Trebuia să aibă mai multe întâlniri, se gândi el. Ar menţine lucrurile în adevărata lor perspectivă. Dacă ar fi avut mai multe întâlniri, n-ar fi sărutat-o pe Lucy, nu s-ar fi bucurat atât de trupul ei moale lipit de al lui, nu i-ar adulmeca atât de adânc parfumul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el. Ţi se întâmplă des asemenea lucruri?

— Niciodată! E prima oară când rămân încuiată pe dinafară. După ce coborâră câteva trepte, el spuse:

— Am un noroc afurisit. Fraţii mei sunt ca doi elefanţi tineri. Gălăgioşi n-au astâmpăr. Dacă te deranjează, nu ezita să suni.

— Aşa o să fac.

— Nu ştiu cum o să mai învăţ cu ei pe cap.

— Poţi să vii la mine. E linişte. El se uită pătrunzător la ea şi se întrebă dacă invitaţia era rezultatul sărutului lor, dar ea se uita la trepte şi de câteva minute păruse să uite de el ca bărbat.

— Mulţumesc, dar o să mă descurc, zise el jurându-şi să stea cât mai departe de ea, dat fiind faptul că locuiau la numai câţiva metri distanţă. Ea îşi ridică brusc privirea.

— A, nu te-am invitat ca să te agăţ. Sunt practic logodită. Era rândul lui să fie surprins şi, înainte să se gândească, izbucni:

— Nu săruţi ca şi cum ai fi practic logodită. Ea îşi ridică bărbia şi o răceală i se strecură din nou în voce.

— M-ai luat pe nepregătite. Finn se încruntă.

Şi el fusese luat pe nepregătite şi ceva din răspunsul ei trufaş îl calcă pe nervi.

— Mi se pare că logodit înseamnă logodit, fie că eşti sau nu luat pe nepregătite. Poate că nu eşti chiar atât de îndrăgostită de domnul Cutare.

— E un subiect pe care prefer să nu-l discut, zise Lucy rece, sperând că dă impresia de calm, chiar dacă nu se simţea astfel. Sărutul lui Finn Mundy o tulburase pentru că fusese mai emoţionant decât al lui Hyatt Woodson, iar aprecierea lui Finn nu-i aducea nicio alinare.

— Sigur, sigur, spuse el voios. N-ar trebui să-i explici domnului Cutare prezenţa mea dacă aş veni să învăţ la tine?

— Are vederi largi, zise ea, ştiind că vederile lui Hyatt erau mai largi când era vorba de el decât când era ea în cauză. Ar fi ceva platonic şi îţi sunt datoare pentru că ai căzut încercând să mă ajuţi, adăugă, ştiind foarte bine că îl remarcase pe Finn

Mundy încă de când cumpărase apartamentul, cu trei luni în urmă.

— Aici ai dreptate. Peste o oră se întorceau de la spital şi Lucy îl ajută pe Finn să urce scările. Era obosit, îl durea braţul şi gipsul era greu, cu toate că era susţinut de eşarfa de un albastru intens. Când începură să urce, el observă două cutii de carton la baza scării. La capăt, alte cutii erau stivuite în hol. O grămadă de greutăţi şi haltere zăceau lângă uşa lui şi de perete era sprijinită o chitară. Finn gemu.

— Au venit fraţii mei. Încoronarea zilei.

— Nu fi morocănos, la partea bună a lucrurilor. Nu ţi-ai rupt nimic. Ai doar o fisură la braţ care o să se vindece cât ai clipi din ochi, spuse Lucy cu un aer voios care nu făcu decât să toarne gaz peste foc.

— Mulţumesc, Lucy. „*Fie ca drumurile noastre să nu se mai întâlnească niciodată*”, adăugă el în gând. Se opri să se uite la muntele de lucruri.

— Mama le zicea şoricei. Lucy râse. Dispoziţia ei devenise mult mai bună după ce aflase că el n-are nimic rupt, doar o fisură a osului la braţ. „*Doar*” era un cuvânt pe care-l folosise doctorul şi Lucy îl luase drept literă de lege. În clipa aceea se deschise uşa şi se treziră faţă în faţă cu fraţii lui.

CAPITOLUL 2

Finn încă mai stătea cu braţul pe după umerii lui Lucy, iar ea îl ţinea de talie. Apoi se îndepărtă, când el întinse mâna sănătoasă să-şi salute fraţii.

— Mike, Will. Ce surpriză! Se uită la cei doi fraţi mai mici care se deosebeau ca înfăţişare şi totuşi se şi asemănau oarecum. Mike avea doi centimetri peste înălţimea de un metru optzeci şi cinci a lui Finn; Will era îndesat şi avea un metru şaptezeci şi cinci. Mike şi Finn aveau ochii albaştri ai tatălui lor. Will avea ochi negri şi o piele oacheşă.

Fraţii erau îmbrăcaţi în blugi şi pulovere şi amândoi aveau zâmbete politicoase pe chip.

— Lucy, ţi-i prezint pe Mike şi pe Will Mundy, fraţii mei. Ea e Lucy Reardon.

— Lucy, zise Mike cu atâta mulţumire, încât Finn îl privi fix. Nu ne-ai spus despre Lucy când am fost ultima dată aici.

— N-o cunoşteam pe Lucy când aţi fost data trecută.

— Ei, ce-ai păţit la mână? Când răspunse, Finn încercă să nu se uite la Lucy.

— Am căzut.

— A căzut încercând să mă ajute pe mine, zise Lucy. Din fericire, doar şi-a fisurat osul, nu şi l-a rupt. Şi s-a tăiat şi la spate când a căzut peste tufa de liliac.

Amândoi fraţii izbucniră într-un râs voios şi cercetară gipsul lui Finn, care se întindea de la

încheieturile degetelor până sub cot. Degetele care ieşeau din gipsul alb erau umflate şi ţepene.

— Ce mai căzătură! exclamă Mike. Intră, Lucy, să ne cunoaştem mai bine, mai zise el şi o luă de braţ.

— Mai bine m-aş duce acasă.

— A, nu! Nu pleca din cauza noastră. Nici nu ştii ce bine ne pare să te vedem.

Finn îşi frecă uşor ceafa şi se chiorî spre fratele său. Oare de ce s-ar fi bucurat mai mult să vadă un străin?

— Cum v-aţi cunoscut voi doi? o întrebă Mike pe Lucy, în timp ce Will căra într-unul din dormitoare o bancă de forţă.

— Ne-am cunoscut când eu am rămas încuiată afară din apartamentul meu. Finn mi-a sărit în ajutor.

— Vino, stai jos, o îndemnă Mike şi o luă uşor de braţ.

— Zău că nu pot. Trebuie să mă duc acasă, dacă nu cumva aveţi nevoie de ajutor să vă faceţi ceva de mâncare. Se uită la Finn, care scutură din cap.

— A, mulţumim, Lucy, acceptă prompt Mike. Will şi cu mine nu prea ştim să gătim, iar Finn are numai o mână. Te ajut eu. Finn, tu stai jos, dă drumul la televizor şi uită-te, cât fac eu cunoştinţă cu Lucy. Finn se aşează şi, se holbă morocănos la televizor, cântărind în minte eventualele motive ale comportării fratelui său, care era cât se poate

de dubioasă şi nu-i mirosea a bine. De ce să fie Mike atât de interesat de Lucy? Voia să se întâlnească oare cu ea? Ăsta era răspunsul logic, dar parcă prea se întâmplase repede. Nu schimbaseră nicio părere, nu-şi spuseseră aproape nimic în afară de*: „Îmi pare bine de cunoştinţă*". Îşi trecu mâna prin păr şi continuă să se întrebe ce era în capul fratelui său. Apăsă butonul de pe telecomandă şi stinse televizorul când îl văzu pe Will cărând un vraf de cutii prin cameră.

— Lucy e drăguţă, Finn, zise el. Tare drăguţă.

— Mda. Ce dracu' se petrecea? se întrebă el. Oare credeau că e iubita lui? Şi dacă ar fi fost, de ce ar fi ei atât de mulţumiţi? De obicei, Mike şi Will nu erau în stare să gândească mai departe de nevoile lor personale imediate şi interesul lor pentru Lucy era la fel de ciudat ca zborul unui canar pe afară în ianuarie.

Se ridică şi se duse la bucătărie. Lucy se încinsese cu un ştergar curat de vase şi prăjea hamburgeri, râzând de ceva povestit de Mike. Apoi întoarse o bucată de carne care sfârâia. O clipă, Finn îşi uită întrebările. Era drăguţă. Părul roşcat era răvăşit, dar îi stătea bine. Obrajii îi erau îmbujoraţi, zâmbea şi i se zăreau dinţii albi şi regulaţi şi, pentru o clipă, el îşi aduse aminte ce simţise apăsându-şi gura peste a ei. Un sărut dulce şi fierbinte care-i trimisese o salvă de foc prin vene şi-i stârnise iraţional dorinţa, încercă repede să se gândească la altceva.

— Începeţi să vă cunoaşteţi, zise el.

— Aşa e, spuse Mike voios. Silueta lui înaltă părea să îngusteze spaţiul bucătăriei, iar lumina prindea reflexe arămii în părul lui castaniu-roşcat.

— Ţi-a povestit deja despre logodnicul ei? întrebă Finn. Mike fu cât pe ce să scape un borcan cu muştar, Lucy se încruntă, iar Will se ivi brusc în spatele lui Finn.

— Logodnic? întrebă Will.

— Nu-i adevărat? o întrebă Finn pe Lucy şi amândoi fraţii se uitară fix la ea.

— Păi, oarecum. Cred că o să ne logodim, dar deocamdată nu suntem. Mike şi Will se încruntară. Will intră în bucătărie şi se holbă la Lucy, apoi la Finn şi Finn înţelese că în sfârşit dădea de capăt interesului fraţilor lui pentru Lucy. Will avea subtilitatea unei maşini de gunoi.

— Am crezut că între voi e ceva serios, zise Will. Că eşti iubita lui Finn.

— A, nu! De-abia ne-am cunoscut.

— Asta nu înseamnă nimic, se răsti Mike. Oamenii se cunosc şi se căsătoresc într-o săptămână.

— Nu! A, nu! râse Lucy. De-abia ne-am cunoscut pe scară, lângă apartamentul meu. Îl cunosc pe Finn numai de câteva ore, cu puţin înainte de a vă cunoaşte pe voi.

Cei doi fraţi aproape că n-o mai ascultau. Păreau să-şi fi pierdut orice interes faţă de ea. Finn se sprijini cu braţul sănătos de perete şi se

uită suspicios la ei.

— Miros o chestie tare împuţită aici. Voi doi, daţi-i drumul, care-i treaba? Mike îl privi inexpresiv, în timp ce Will se făcu nevăzut.

— Ce vrei să spui? Finn ştia că n-o să mai scoată nimic de la ei de faţă cu Lucy, aşa că ridică din umeri şi o lăsă baltă. Ochii ei erau plini de curiozitate, dar se apucă iar de gătit fără nicio întrebare. Dădu şi el ajutor scoţând din frigider cutii de bere şi sifon în timp ce carnea de vită sfârâia şi umplea aerul de un miros apetisant. În clipa în care Lucy termină de mâncat, spuse că trebuie să se ducă acasă şi Finn se ridică în picioare.

— Te conduc până la uşă. Ieşi în hol cu ea şi închise uşa după el. Ea se opri şi ridică ochii spre el. Două lămpi mici de sticlă aşezate de fiecare parte a scării împrăştiau o lumină galbenă, în timp ce restul holului era în semiîntuneric.

Dinspre casa scării venea o adiere răcoroasă. În aer plutea o mireasmă slabă de flori de primăvară care se amesteca plăcut cu parfumul lui Lucy. În depărtare – claxona o maşină şi cineva ţipă, apoi se lăsă din nou tăcerea. Lumina difuză şi liniştea păreau să-i învăluie şi Finn se simţi despărţit de restul lumii, singur cu ea.

— Mulţumesc, Finn, spuse ea cu o voce joasă, îmi pare rău că te-ai lovit.

— Mda. Mulţumesc că ai gătit. Cel mai bun hamburger pe care l-am mâncat în ultima vreme.

Nu-i venea să-i spună „*la revedere*”. Fuseseră clipe când se bucurase de compania ei şi încă nu era pregătit să se despartă de ea.

— Cum îl cheamă?

— Pe cine? A! Hyatt Woodson.

— Parcă am auzit de el, zise el vorbind de nume, nu de bărbat.

— E agent de bursă şi are un program de televiziune.

— Corect. În lumina difuză arăta drăgălaşă cu părul roşu mătăsos revărsându-i-se pe umeri. Îşi îndepărtă o şuviţă din ochi. Buzele arătau cât se poate de ispititoare. Ba, chiar mai mult, după sărutul acela scurt. O mângâie cu degetul pe braţ şi o auzi cum trage precipitat aer în piept. Reacţiona la cea mai uşoară atingere şi asta făcea să se încordeze ceva în el, dorinţă, ardoare. Voia să vadă o reacţie la ea şi când o vedea, voia alta.

— Agentul ăla de bursă e un tip norocos.

— Mulţumesc. De fapt, încă nu suntem logodiţi. Nu făcu nicio mişcare să descuie uşa. Finn se uită la buzele ei pline şi vru s-o sărute, măcar în fugă. Ştia că nu e nicio primejdie. Ea era aproape logodită. N-avea cum să se angajeze. Ar fi un sărut în afara timpului, un sărut care n-ar conta, îşi strecură degetele de la mâna stângă sub gulerul ei şi-i simţi în puls ritmul zvâcnit al inimii.

— Am un singur braţ sănătos, zise el şi vocea îi coborî până la un ton răguşit.

— Îmi pare rău. E vina mea că ţi-ai fisurat

osul.

— Ei, aşa e. Mă doare peste tot.

— Of, Finn! El tăcu o clipă.

— Un sărut m-ar ajuta poate să-mi treacă. Se aplecă, îşi înclină capul şi o privi semnificativ. Ea îşi prinse buzele între dinţi şi el îşi dădu seama că era un obicei al ei când se simţea în încurcătură. Se întrebă dacă o să-l refuze sau o să-l îmbrâncească. Îşi strânse braţul pe după talia ei şi se apropie mai mult.

Ea închise ochii şi-şi ridică buzele spre ale lui. Era pierdut. Avusese intenţia să-i fure un sărut rapid, inofensiv, fără nicio semnificaţie, de care să se poată bucura ca înainte. În loc de asta, cea mai uşoară atingere părea să pătrundă undeva adânc în el, făcându-l să vrea mai mult. O sărută până când ea făcu un pas înapoi. Atunci se îndreptă şi el şi văzu că genele ei se ridică încet. Buzele îi erau înroşite de sărutul lui şi îi era de două ori mai greu acum să-şi ia la revedere.

— Noapte bună, Lucy.

— Să vii să înveţi la mine dacă ei te deranjează. Vorbesc serios.

— Mulţumesc. Zâmbi, întrebându-se dacă l-a invitat la ea pentru că simte că i-a rămas datoare, cum spusese mai devreme. Rămase să se uite după ea când intră în apartamentul ei şi închise uşa. Zâmbetul i se şterse când se răsuci spre apartamentul lui. Înăuntru îl găsi pe Mike făcându-şi patul într-unul din cele trei dormitoare

mici. Finn aruncă o privire în jur şi observă cât de repede se transformase camera simplă, mobilată cu un pat cu baldachin şi un birou şi nimic altceva, într-una plină de haine, cărţi, echipament de sport şi afişe puse în ramă.

— Bine, acum spune-mi ce se petrece? întrebă el. De ce eraţi atât de încântaţi de Lucy până aţi aflat că e logodită? Mike ridică din umeri.

— Am presupus că e ceva serios între tine şi ea. Încercam şi noi să fim amabili cu viitoarea cumnată.

— Viitoarea cum… Finn scutură din cap. Doar aţi fost aici acum câteva săptămâni. Ştiţi că n-am timp pentru întâlniri.

— Nu e nevoie întotdeauna de timp. Băiete, mai ai câte ceva de învăţat despre femei!

— Nu cred că o să continui conversaţia asta. Acum trebuie să facem o înţelegere, Will! strigă el.

— Am venit, zise Will din spatele lui. Finn îi făcu semn să intre.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Cât stăm aici îţi plătim chirie şi facem cumpărăturile de la băcănie.

— E generos din partea voastră. Staţi aici opt săptămâni. Plătiţi două sute de dolari pe lună şi cumpăraţi colonialele. Mai important, trebuie să păstraţi o linişte rezonabilă.

— Ştiam eu, şopti Will spre Mike, dar îl auziră toţi. Mike scutură din cap.

— Bine. Linişte. Putem să te ajutăm seara la

magazin dacă e nevoie de cărat ceva. Finn fu surprins. Era pentru prima dată când se ofereau să facă neapărat ceva.

— Mulţumesc. Nu v-am spus până acum pentru că nu voiam să vă duceţi acasă şi să-şi facă griji mama, dar magazinul nu merge bine financiar. Şi mai trebuie să şi învăţ. Trebuie să termin dreptul şi să mă retrag din comerţul cu amănuntul.

— O să fim tăcuţi ca nişte popândăi, zise Will.

— Mama a zis tăcuţi ca nişte şoricei. Finn se întrebă de ce discuta asta cu ei.

— Bine. Popândăi, şoricei, tot aia e, nu-i simţi. Tu învaţă, noi n-o să te deranjăm. Finn se scarpină absent în cap.

— Bine. Încercăm. Eu iau un analgezic şi mă duc la culcare.

Ultimul lucru la care se gândi înainte să cadă într-un somn agitat a fost expresia lui Lucy după ce o sărutase.

Spre uimirea lui, fraţii săi se ţinură de cuvânt. Duminică l-au lăsat să înveţe. Luni seara au terminat în linişte despachetatul. Marţi seara l-au aşteptat cu cina pregătită când s-a întors de la magazin. Miercuri seara au pregătit cina, au făcut cumpărăturile de la băcănie şi au spălat rufele.

Finn începea să se bucure de prezenţa lor. Descoperi că se mai maturizaseră şi se simţea vinovat că fusese atât de morocănos când fusese vorba să stea la el. Joi seara au pregătit cina, au

făcut curat în bucătărie şi s-au întors cu el la magazin să-l ajute să descarce un nou transport de costume. Au muncit alături de el până la miezul nopţii, dar când s-au întors la apartament Mike i-a spus:

— Mâine e vineri.

— Exact, spuse Finn şi-şi scoase braţul din eşarfă. N-o mai văzuse pe Lucy din ziua accidentului, iar mâna era mai bine cu fiecare zi. Îşi flexă degetele.

— Ne poţi prezenta pe cineva? Finn se opri în drum spre bucătărie.

— Pe cine speraţi să cunoaşteţi?

— Ce te-a apucat de vorbeşti aşa? O „ea”. Ea, femeia. Ai o iubită care să aibă două prietene?

— Ştiam eu că e prea bine ca să dureze, murmură Finn. Voi, băieţi, n-aveţi o imagine clară a situaţiei. Mâine seară am cursuri, pe urmă mă duc la magazin. E deschis până la nouă. Ajung acasă la nouă şi jumătate, sper, şi învăţ. Şi sâmbătă lucrez la magazin până la închidere, la şase.

— Glumeşti, zise Will.

— Nu glumeşte, declară Mike. Ţi-am spus eu. Se întoarse spre fratele său mai mare:

— Uite ce e, Finn, nu poţi să lucrezi chiar tot timpul.

— Trebuie, până termin dreptul.

— Trebuie să mai faci şi câte o pauză, altfel clachezi. Eşti prea bătrân pentru o asemenea

viaţă.

— Presupun că ar fi mai uşor la douăzeci de ani? Will mormăi. Cei doi fraţi se uitară unul la altul şi ieşiră din cameră. Finn suspină, se gândi în treacăt la Lucy Reardon şi la sărutările ei, apoi se duse în bucătărie să-şi fiarbă un ibric de cafea înainte de a se apuca de învăţat. Vineri seara îi luă mai mult timp decât se aşteptase ca să închidă magazinul şi se făcuse zece şi jumătate când coborî din maşină şi porni pe alee spre apartamentul său. Primăvara venise de-a binelea, liliacul înflorit împrăştia o mireasmă dulce în aer şi-i amintea lui Finn de nopţi trecute, de femei pe care le cunoscuse. Stelele strălucitoare, parfumurile suave şi adierea proaspătă îi treziră dorinţa să-şi azvârle cărţile după un tufiş, să găsească o femeie şi să se plimbe, doar atât, să se plimbe pe o stradă liniştită şi să se bucure de noaptea asta frumoasă. Oftă, ştiind că era imposibil. Pe măsură ce se apropia de scările care duceau spre apartamentul lui, îl asalta ritmul constant al unei baterii. Cânta un stereo şi el se opri în loc, dându-şi seama brusc că sunetul se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropia de casă.

Inspiră adânc şi intră. Camera de zi, care-i era familiară, decorată într-un stil conservator şi liniştitor, cu tapiţeria în alb şi bej, cu lemnul ei de cireş şi măsuţele de sticlă, cumpărate într-o perioadă când o dusese mai bine cu banii, era

scăldată într-o lumină roşie. Mobila era împinsă lângă pereţi, covorul rulat, aerul părea să vibreze de ritmul muzicii şi nişte siluete dansau. Finn aprinse lumina şi instantaneu răsunară ţipete ascuţite şi proteste zgomotoase. Mike izbi întrerupătorul şi încăperea se cufundă iar în obscuritatea stacojie, în scurta clipă de lumină, Finn văzuse totuşi destul cât să-l facă să înjure şi să nu-şi facă griji să-şi coboare vocea, tot nu-l putea auzi nimeni.

În afară de fraţii săi, în cameră mai dansau două blonde şi o roşcată. Trei femei şi doi bărbaţi, începu să aibă senzaţia că se îneacă. Avea de studiat un capitol de drept cu privire la proprietate.

— Finn, zise Mike, ţi le prezint pe Gigi, Willa Kay şi Minnie. Fetelor, fratele nostru Finnegan. Min şi Finn. Minnie e partenera ta, Finnegan. Surpriză! îi place să danseze. Una din blonde chicoti şi se apropie de el în timp ce ceilalţi continuau să danseze. El îi simţi mai întâi parfumul, care-l făcu să lăcrimeze.

— Bună, Finnegan, zise ea netezindu-şi blugii cu palma, mestecând gumă şi fixându-l.

— Bună, Minnie.

— Lasă-ţi cărţile, să dansăm.

— Mda, spuse el sumbru.

— Cum te-ai rănit la mână?

— Am căzut de pe o scară. Ai auzit de prejudiciu?

— Mă înjuri?

— Nu. Vino în bucătărie să-ţi explic ce-i un prejudiciu.

— Nu vrei să dansăm?

— Poate mai târziu. Trecură pe lângă Will şi o auzi pe Minnie şoptind:

— Scrântit. Era vreo două dimineaţa când o lăsă pe Minnie în complexul de apartamente unde locuia ea, rătăci într-un labirint de străzi şi blocuri identice care-i amintiră de primele zile în apartamentul lui când păţea acelaşi lucru, şi în cele din urmă, reuşi să-şi găsească drumul spre casă în acelaşi timp cu Mike.

— Să mai faceţi voi o dată chestia asta, zise Finn, şi vă arunc afară de urechi!

— Ei, ne-am gândit că ai şi tu nevoie de puţină distracţie.

— Îmi găsesc singur distracţia şi femeile!

— Eşti la fel de înţepenit ca tata. Ai fost vreodată tânăr, Finn?

— Sunt doar al naibii de ocupat şi n-am timp de femei.

— Ai început să îmbătrâneşti şi mama îşi face griji, ştii?

— Nu e chiar aşa de îngrijorată pentru mine. Lăsaţi-mă să-mi aranjez singur întâlnirile. Minnie nu era genul meu. Mike rânji.

— Nu, dar poate dansa până lasă şi un miriapod fără picioare.

— Mda, şi aşa a făcut în seara asta. Trebuie

să fiu la universitate devreme, am cursuri de dimineaţă.

— Trebuie să înveţi să te relaxezi.

— Noapte bună, Mike.

Sâmbătă seara, Finn veni acasă obosit mort după o zi lungă de cursuri şi apoi la magazin, cu intenţia de a mai învăţa încă două ore înainte de a se duce la culcare. Era pe la jumătatea drumului dintre maşină şi apartament când auzi muzica, încetini paşii în timp ce urca scările spre uşa lui. Cărţile de drept erau înăuntru, dar nu-şi dorea alte patru ore cu Minnie. Picioarele şi nervii lui nu mai suportau aşa ceva. Vocile de dincolo de uşă răsunară mai tare. Nu voia să deschidă vreunul uşa şi să-l găsească acolo. Reacţiona automat şi se duse pe balconul din spate, unde se aşează pe un şezlong. Privi cu dezgust spre uşa lui, cântărind ce era de făcut. Apoi auzi alte voci, de data aceasta dinspre casa scării, şi o recunoscu şi pe a lui Lucy. Se mai auzea şi un bas şi îşi dădu seama că se întorcea acasă cu un bărbat. Se aplecă în faţă, cu gândul să se ridice în picioare când ajungeau în capul scării… Le văzu mai întâi capetele, din spate, al lui Lucy, roşcat, al bărbatului blond, şi Finn auzi clar vocea ei:

— Hyatt, m-a sărutat altcineva. Finn rămase nemişcat ca un stâlp. O parte din mintea lui protestă în tăcere. *„Nu, Lucy. Te rog, nu-i spune. Sărutul n-a însemnat nimic…*

Nu, nu!” Ajunseseră în capul scării şi se

opriseră. Finn îi vedea din profil.

— Te-ai întâlnit cu altcineva? o întrebă Hyatt.

— Nu. De fapt, a căzut de pe scară când încerca să mă ajute să intru la mine în casă, pentru că eu rămăsesem încuiată pe dinafară.

Finn căzu pe spătarul şezlongului. Nu ştia dacă să se ghemuiască pe podea în speranţa că ei n-or să se uite spre el sau să vorbească şi să-şi atragă mânia lui Lucy pentru că auzise fragmentul acela de discuţie. Apoi clipa trecu şi se trezi implicat şi mai mult când Hyatt spuse:

— Tipul te-a sărutat şi asta a fost tot? Asta nu înseamnă nimic, Lucy. Şi eu am sărutat alte femei.

— Serios?

— Ocazional. Tu n-ai vrut nimic permanent.

— Exact. Nu cred că sunt pregătită pentru un angajament de durată, dacă sărutul unui străin contează.

— Ce vrei să spui prin „*contează*”? Finn se îndreptă în scaun. Era sfâşiat de nehotărâre. Nu voia şi în acelaşi timp voia să audă. Ea se mişcă de pe un picior pe altul, iar el observă că rochia ei cu bretele, roz aprins, îi stătea bine, cu toate că era roşcată. Se încruntă şi îşi dori ca Hyatt Woodson să nu-i mai mângâie umerii goi.

— Că a fost… oarecum special, răspunse ea.

— În cel fel special? Ieşi cu el? înseamnă cu un vrei să ne mai întâlnim?

— Nu, nu l-am mai văzut de atunci, dar cred că ar trebui amândoi să ne mai întâlnim şi cu

altcineva.

— La dracu’ Lucy. Un sărut nu înseamnă nimic. Rânji. Dacă vrei să te mai întâlneşti şi cu alţii, aşa o să facem, dar până atunci… Hyatt Woodson o luă pe Lucy în braţe, iar Finn întoarse capul să privească morocănos parcarea. Timp de câteva minute nu-şi mai făcu griji că i-ar descoperi prezenţa. Se mişcă pe scaun, îşi încleştă pumnii şi-şi spuse că nu trebuia să fie un idiot. Nu trebuia să-i pese lui dacă ea îl săruta pe Hyatt Woodson o oră de-aici înainte, nici dacă ar fi intrat cu el în casă şi ar fi încuiat uşa după ei sau ce-ar mai fi făcut, dar o parte din el nu recepţiona mesajul. Timpul era o piatră de măcinat care se rostogolea lent, zdrobindu-i răbdarea. Bătu cu degetele nervos pe genunchi.

— Hyatt, zise Lucy în cele din urmă. Sunt cam obosită. M-am simţit bine în seara asta. Finn răsuflă uşurat.

— Sigur, Lucy. Te sun mâine. Ce s-a întâmplat cu tipul cel tăcut de peste hol?

— Au venit fraţii lui să stea cu el.

— Vrei să le spun s-o lase mai încet?

— Nu, mulţumesc. Nu mă deranjează zgomotul.

— Te sun mâine după-amiază, repetă Hyatt. Noapte bună, iubito.

„*Iubito*”. Cuvântul fu ca un crâmpei de sârmă ghimpată pentru nervii lui Finn. Urmări cum capul lui Hyatt începe să dispară pe scări. Lucy scotocea

după chei în poşetă şi Finn se îndreptă. Eşarfa îi stânjenea mişcările şi se lovi cu cotul de măsuţa de plastic, împingând-o în uşa de sticlă de la balcon. Sunetul fu slab, dat fiind tot zgomotul din apartamentul lui, dar Lucy îl auzi şi se întoarse.

Îşi dori ca ea să fi fost mioapă sau tare de urechi, dar răul era făcut, se uita drept la el. Se ridică, intenţionând să-i explice şi să se scuze. Ea scoase unul din ţipetele ei care-ţi spărgeau timpanele şi făceau să-ţi îngheţe sângele în vene, un ţipăt care acoperi tobele şi başii care bubuiau şi probabil alungă din cuib toate păsările din cartier.

— Lucy, eu sunt, strigă el şi se repezi spre ea. Nu ţipa! N-am vrut să te spe…

Uşa de la apartamentul lui sări în lături, iar Hyatt Woodson apăru sărind mai multe trepte deodată. Îl zări pe Finn venind spre Lucy de după scară şi-şi trase braţul drept spre spate.

— Hei, aşteaptă, eu… Pumnul luă contact cu bărbia lui Finn. El o auzi pe Lucy ţipând din nou, cineva strigă, apoi nu mai auzi nimic. Bezna, durerea şi uitarea îl înghiţiră.

CAPITOLUL 3

Finn deschise ochii şi simţi nişte mâini plutind peste el şi un parfum suav care-l făcu să zâmbească îi invada simţurile. Totuşi, durerea îi înlătură zâmbetul şi gemu.

— Finnegan Mundy! o auzi pe Lucy spunând. Cum ai putut?

— Să-l târâm înăuntru? Ăsta era Mike.

— Dacă se ridică, îl pocnesc din nou, spuse o voce profundă, şi Finn închise ochii.

— Hyatt, e-n ordine. Mă ocup eu de el.

— Lucy, ăsta-i tipul?

— Vrei să-i ridici picioarele ca să nu-i dislocăm braţele? întrebă Mike.

Pe Finn îl durea tot corpul şi nu voia să fie târât în alte trei ore cu Minnie. Nici nu voia să se ridice şi să-l înfrunte pe Hyatt Woodson. Vocile se amestecau, dar îşi scuturăgleznele ca să îndepărteze nişte mâini de pe ele, deschise ochii şi îi făcu semn lui Mike. În timp ce Lucy şi Hyatt se certau, Mike se aplecă spre Finn, care-i şopti:

— Pleacă şi lasă-mă singur.

— Să te las aici în hol?

— Da.

— Şi dacă ai păţit ceva la braţ sau ţi-ai mai rupt şi altceva?

— O să strig după ajutor. Mike se aplecă şi mai aproape şi şopti:

— Şi dacă te pocneşte iar?

— Ar trebui să mă ridice mai întâi şi pot să strig la voi să vă ocupaţi de el.

— Will i-a tras una.

— Mulţumeşte-i lui Will din partea mea.

— Îi mai dau şi eu una, dacă vrei.

— Nu. Lasă-mă aici şi gata.

— Partenera ta o să fie foarte dezamăgită. Nu e Minnie. Asta e chiar nostimă.

— Da? Vin şi eu ceva mai târziu.

— Zău că nu ştii să te distrezi, zise Mike şi se ridică. Haide, Will.

— Ia-l de glezne.

— Nu. Lasă-l aici. Haide! îţi explic eu.

— Dacă asta Vrei, Lucy… Finn auzi vocea lui Hyatt estompându-se în timp ce acesta cobora scările. Nu i se mai auziră nici paşii, se trânti o uşă, muzica fu dată puţin mai încet, iar Finn deschise ochii încă o dată. Lucy se înălţa deasupra lui, cu mâinile înfipte în şolduri, cu obrajii arzând şi fruntea încruntată. Îl ameninţă cu pumnul.

— Cum ai putut să mă pândeşti aşa?

— A fost fără intenţie.

— A, da? De câte ori oi fi venit eu acasă şi tu ai stat ascuns în colţurile întunecoase ale holului?

— Niciodată, dar…

— Cred că e ceva josnic, demn de dis… Unde sunt fraţii tăi?

— M-au abandonat, fiindcă dau o petrecere şi eu nu cred că mă pot mişca.

Ultimul lucru era o minciună. Ştia că se poate mişca, dar nu credea că ea vede situaţia în mod corect. Era vina ei că fusese lovit. O auzise din întâmplare şi, dacă era rezonabilă, o să-i asculte explicaţia.

— Te-ai lovit la spate? Tonul vocii ei se schimbase de la furie la îngrijorare, iar el se simţi

pe dată mai bine.

— Mi-e frică să mă mişc să văd.

— Chem salvarea şi-i aduc pe fraţii tăi.

— Nu, Lucy, nu! exclamă el şi se gândi că ea are o manie pentru ambulanţe. Ajută-mă doar să mă ridic. Ea îşi muşcă buza, nehotărâtă, apoi îngenunche lângă el.

— Nu cred că trebuie să te mişti dacă te-ai lovit la spate.

— Îţi cunosc teoria despre spinări şi salvări, dar cred că pot sta în şezut. Ea îl cuprinse cu braţele şi el începu să se simtă mult mai bine. I se zguduise braţul, dar durerea ceda. Falca îi zvâcnea şi se întrebă dacă nu-şi pierduse nişte dinţi. Dar când pipăi precaut cu limba, totul părea la locul lui. Se ridică în şezut. Lucy rămase ghemuită lângă el susţinându-l cu braţele, în timp ce muzica vibra ca un fond sonor. Ar fi vrut să zâmbească, dar se temea să nu piardă bruma de compasiune pe care reuşise să i-o stârnească, aşa că gemu.

— Te doare? îl întrebă ea.

— Da. Cred că or să-mi cadă dinţii.

— O, Doamne! N-am ştiut că erai tu acolo în colţ. E întuneric. Am crezut că e vreun spărgător. Intră la mine, zise ea energic, o să-ţi pun o compresă, dacă nu preferi cumva să te duci acasă să te îngrijească fraţii tăi.

— În niciun caz! Sunt ocupaţi cu petrecerea. Să ne ridicăm. În timp ce ea îl ajuta, Finn o

înconjură cu braţul şi o trase mai aproape, gemând. Era caldă şi moale. Mirosea frumos şi el se gândi că ar fi ţinut-o aşa multă vreme, dacă l-ar fi lăsat. În apartamentul ei era un paravan înalt de vreun metru douăzeci care crea un scurt antreu, dar totuşi lăsa vederea spre camera de zi. Când ocoliră paravanul, ea aprinse o lampă de alamă. El se opri, uitându-se cu uimire la încăpere. Ca dimensiuni şi formă era identică cu a lui, doar că planul era inversat, cu şemineul spre nord şi ferestrele spre sud. Trei pereţi erau zugrăviţi în altă culoare primară.

Rafturi de cărţi se întindeau de o parte şi de alta a şemineului şi umpleau cel de-al patrulea perete. Cu excepţia unei mese rabatabile de mahon, mobila era din răchită, galben strălucitor, cu perne multicolore şi un covor albastru, gros, care lăsa să se vadă o margine pe podeaua lustruită, goală.

— Fraţilor mei le-ar plăcea asta, zise el.

— Ce anume?

— Apartamentul tău… e altfel.

— Era deprimant să vin acasă într-un loc care arăta exact ca alte două sute din jur. El uită de mobilă şi-şi concentra atenţia asupra ei.

— Şi tu ai simţit asta?

— Mă simt ca un om de carton, ca o păpuşă de hârtie tăiată după tipar când ies şi văd şirurile de case maron.

— Şi mie mi se pare la fel, dar am crezut că

sunt probabil singurul care simte aşa, aici.

— Deci, nici ţie nu-ţi place? îi zâmbi. Cărţile mele şi culorile mele aprinse. Pun pariu că nu mai e pe-aici alt apartament care să arate aşa.

— Nu pun pariu, fiindcă ai dreptate.

— Nu-ţi place. El cercetă camera îndelung, evaluând-o.

— Cred că e grozav. Ea îi zâmbi şi el uită de durerea din falcă. Avu o bănuială că şi ea a uitat de supărare. Intră şi ia loc, zise ea. Încă îl mai susţinea cu braţul de talie şi îl ajută să se aşeze pe canapeaua cu perne galbene. Era bucuroasă că lui îi place decorul ei. Reacţiile variau, dar Finn o înţelesese, simţea şi el acelaşi lucru.

Aşa cum se sprijinea de ea, îşi dădu seama cât de subţire era talia lui. Era slab. Îi simţea osul şoldului sub încheietura mâinii. Îşi ridică ochii spre el şi se gândi că avea cel mai des şi mai frumos păr castaniu pe care-l văzuse. El încercă să nu-şi amintească să fi auzit ce-i spunea ea lui Hyatt. Se întrebă ce şoc îi provocaseră cuvintele ei de vreme ce, evident, sărutările nu însemnau nimic pentru el. Nu-l văzuse deloc de atunci, deşi petrecuse mai mult timp îngrijind plantele din hol şi stând afară, la soare, când venea de la lucru. Pe ea sărutările o tulburaseră. Şi o făcuseră să-şi reexamineze sentimentele faţă de Hyatt. Dar cel mai mult era jenată. Udă un prosop în baie şi se aşeză lângă el să-i şteargă bărbia.

— Eşti tăiat la gură. Să-mi spui dacă te doare,

zise ea şi-i tampona bărbia mergând în sus spre colţul gurii. Avea gura cea mai ispititoare, se gândi ea visătoare.

Gândul îi aminti tot ce-i spusese lui Hyatt de faţă cu Finn. A fost o porcărie să tragă cu urechea, îşi zise ea şi se concentra la buza lui plesnită.

— Au!

— Îmi pare rău! spuse ea iute.

— Am crezut c-o faci intenţionat.

— Nu ţi-aş face rău intenţionat!

Se uită urât la el, dar se îmbuna când îi văzu ochii albaştri curioşi.

— Bine. Se întoarse la gura lui. El îşi atinse uşor falca şi zise:

— A fost un accident. Stăteam afară când aţi venit şi am rămas blocat acolo. Furia îi reveni şi ea se întrerupse cu mâna în aer.

— Ai fi putut să saluţi, îi spuse, apoi îi şterse sângele de pe maxilar.

— Deja îi spuseseşi că ai sărutat pe altcineva. Ai spus-o înainte să ajungi sus, în hol. El coborâse vocea şi ea o simţea ca pe o adiere de vară peste nervii ei. Se uită la el în timp ce mâna i se odihnea pe maxilarul lui. El era la numai câteva degete depărtare. Ei i se păru că încăperea se îngustase ajungând cât o firidă de doi metri pe doi sub un soare torid. Îi era greu să respire; imposibil să gândească. Finn avea gura cea mai irezistibilă şi erau clipe când se uita la ea de parcă ar fi fost prima persoană pe care o vedea. El se apropie mai

mult şi ea tânji să o sărute. Voia să-i simtă braţul înconjurând-o, buzele pe ale ei. Ca şi cum i-ar fi ştiut dorinţele, el îi cuprinse talia cu braţul. Ea îl lăsă s-o tragă mai aproape. El îşi înclină puţin capul.

— N-am vrut să-ţi ascult conversaţia.

— Presupun că spui adevărul.

— Sigur că da. Se lăsă puţin pe spate să se uite la el.

— Suntem străini.

— Nu şi când e vorba de dezastre. O spuse solemn şi ea râse. El zâmbi când o văzu râzând, ca şi cum i-ar fi făcut un cadou pe care şi-l dorea.

— E chiar plăcut să te aud râzând, Lucy. Nu prea mai aud râsete în ultimul timp. Părea să vorbească serios şi ea se întrebă cum trăia el.

— Se aud multe râsete feminine la tine în casă chiar acum. Răsună prin pereţi şi prin uşi şi prin tot holul.

— E vorba de alt râs, zise el blând, făcând să-i treacă alţi fiori prin corp. Amintindu-şi iar de tot ce-i spusese lui Hyatt, ea se uită la Finn şi roşi.

— E jenant. Ai auzit tot ce-am spus.

— Să-ţi spun ceva, Lucy. Dacă asta te face să te simţi mai bine… Începu să vorbească mal lent, vocea îi deveni mai răguşită… şi sărutările tale au fost speciale. În cameră nu mai rămăsese strop de aer de respirat. Era atrasă spre el şi îşi dorea s-o sărute cum nu-şi mai dorise vreodată ceva. El chiar asta făcu, zăbovind un timp. Avea buzele

sărate de gustul sângelui, dar sărutul acela avea ceva mai profund şi mai important decât atingerea fizică. Când se desprinse de el, îi zâmbi.

— Nu profita de trasul cu urechea. Lasă-mă să mă ocup de maxilarul tău.

— Sărutatul e mai plăcut. Ea zâmbi.

— Asta e mai sigur.

— Of, sunt în siguranţă, Lucy, zise el tolănindu-se iar pe canapea. Într-o asemenea siguranţă blestemată de nu ţi-ar veni să crezi.

— Nu-ţi plac femeile? îl privi fix întrebându-se ce era cu el.

— Ba da, îmi plac femeile. Doar că n-am timp de ele. Fac Facultatea de drept. Ea râse şi se ridică.

— Sunt mulţi bărbaţi pe care asta nu-i împiedică cu nimic.

— Eu mai am şi un magazin de confecţii.

— Nici ăsta nu-i un obstacol, dar să ştii că nu încerc să te conving să faci ceva, zise ea şi se gândi că el avea un zâmbet băieţesc drăgălaş de-ţi înmuia genunchii.

— Cursurile de drept plus afacerea înseamnă niciun pic de timp liber.

— Păcat, dar nu-i ceva permanent. Vrei să bei ceva? Am lapte, sifon, bere, vin…

— Aş vrea o bere rece, dacă se poate.

— Sigur. Mă întorc imediat. El o apucă de mână şi se ridică s-o privească, mişcându-se cu o uşurinţă pe care nu o avusese mai înainte.

— Chiar erai pe cale să te logodeşti? N-aş vrea să mă amestec. Ea roşi, pentru că îşi exagerase situaţia cu Hyatt şi acum Finn o să afle în ce măsură.

— Nu eram, dar ne cunoaştem de mult timp şi uneori cred că amândoi ne închipuiam că într-o zi s-ar fi putut să ne logodim. Îşi dădu seama că începuse să vorbească despre Hyatt la trecut.

— Era mai uşor să le spun asta bărbaţilor, pentru că îi ţinea la distanţă pe cei pe care voiam să-i ţin la distanţă. Şi de un an n-am mai sărutat şi nu m-am mai întâlnit cu nimeni în afară de Hyatt. Ei, da, n-a fost reciproc. Finn se uită la ea o clipă, părând să asimileze ce-i spusese.

— Pot să văd şi restul casei tale? o întrebă, în cele din urmă.

— Sigur. El porni să se mişte, dar o expresie de durere îi străbătu chipul şi îşi duse mâna la spate.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— Nu! Vrei să mă ajuţi, te rog? Ea îi înconjură talia cu braţul şi împreună porniră spre bucătărie şi se opriră în uşă.

— Ei, îmi place! zise el şi privi în jur. Lucy se uită şi ea la plantele familiare care atârnau la fereastră, la bufetul şi podeaua galben aprins, la masa de picnic pe care o vopsise în dungi roşii, albastre şi galbene.

— E la fel cu restul, zise ea. Am vrut ceva care să fie numai al meu.

— Şi eu simt la fel, dar mobila mea e la fel de banală ca exteriorul apartamentelor ăstora.

— Casa ta e drăguţă.

— E confortabilă, dar nu unică. În timp ce vorbeau, ea îşi dădu seama că el o îmbrăţişa strâns lângă el, dar nu se sprijinea de ea cu adevărat. Se îndepărtă.

— Eşti un escroc! Nu te doare cu adevărat.

— Pe naiba nu!

— Poate falca, nu corpul. De ce nu te-ai dus cu fraţii tăi? Nu erai chiar atât de rău, nu? El arăta de parcă ar fi stat în cumpănă. După o clipă, spuse:

— Când am venit aseară acasă, fraţii mei îmi invitaseră şi mie o parteneră şi n-am mai putut să învăţ deloc. A dansat până m-a stors de vlagă şi nu vreau să mai trec şi astăzi prin aşa ceva. Şi am vrut să stau de vorbă cu tine, să ştii ce s-a întâmplat, de fapt, că nu am tras intenţionat cu urechea. Părea atât de sincer, că ei i se risipi supărarea.

— Am vorbit serios săptămâna trecută, zise ea. Poţi să înveţi aici. Simţea că îi datorează ceva, după căzătură şi pumnul lui Hyatt, dar trebuia să recunoască şi pă se simţea atrasă intens de Finnegan Mundy. Uşurarea păru să se reverse asupra lui.

— Poţi, te rog, să-mi faci un serviciu?

— Sigur, spuse ea, şi inima-i stătu o clipă în loc.

— Ai putea, te rog, să te duci până la mine acasă să-mi aduci cărţile? Surprinsă, pentru că ea nu se gândise că el s-ar apuca de învăţat chiar imediat, nu ştia dacă să râdă sau nu. Ea se pusese singură într-o situaţie jenantă vorbind despre sărutările lui speciale fără să ştie dacă o aude, îl lăsase apoi să o sărute şi acum el îi cerea să-i aducă manualele de drept.

— Sigur, zise ea, hotărând că voia ca el să rămână, fie chiar şi numai să înveţe. Mă întorc imediat.

— Eu pregătesc băuturile. Tu ce vrei?

— Sifon. Ea îi luă cărţile şi când se întoarse găsi o bere şi un sifon pe masa din bucătărie şi pe Finn aşezat, cu un picior pe banchetă, cu mocasinii aruncaţi din picioare.

— Uite-ţi cărţile, zise ea. Pierzi o petrecere trăsnet şi toţi au vrut să ştie cum ţi-e destul de bine să înveţi, dar nu destul de bine să te duci acasă şi să te distrezi cu ei. El bombăni.

— Ei au o idee diferită despre distracţie. Nu ştiu ce-a dat peste fraţii mei. Când au venit pentru interviuri, m-au ignorat.

— Le plac noile lor slujbe?

— Mda.

— Dacă vrei să înveţi, eu îmi iau paharul şi mă duc…

— Aşază-te un minut să mai stăm de vorbă. Nu sunt aşa de grăbit să mă apuc de învăţat. Ea se aşeză în faţa lui.

— Unde e magazinul tău?

— Peste drum de *Daisy Mill Mall*.

— Nu prea ştiu unde vine.

— Tu şi restul oraşului. E o arteră comercială veche şi liniştită în josul Străzii Paisprezece.

— A! Chiar că trebuie să fie veche. El îşi trecu degetele prin păr şi-şi frecă creştetul.

— Nu ştiam că e veche când am venit aici. În primii ani a fost o amplasare bună.

— Acum nu mai e?

— Nu. De asta trebuie să termin cu bine dreptul. Am avut un succes rezonabil câtă vreme mi-am dedicat tot timpul magazinului; dar nu sunt făcut pentru comerţ. Tu cu ce te ocupi?

— Comerţ, zise ea zâmbind. El râse şi asta îl făcu să arate mai tânăr şi mai lipsit de griji. Avea un zâmbet uluitor, cu linii care se desfăceau în evantai din colţul ochilor şi riduri care-i apăreau pe obraji, dar cea mai ispititoare era scânteia care i se aprindea în ochi.

— Ce fel de comerţ? o întrebă şi se aplecă în faţă, cu bărbia sprijinită în mână.

Avea un mod de a se uita drept la ea care o tulbura, o făcea să simtă că îi putea citi orice gând.

— Vând alune, zise ea şi se încorda în aşteptarea reacţiei lui. Hyatt dispreţuia comerţul ei cu alune; prietenii ei îl găseau amuzant, în afară de Nan Taylor, care venise să lucreze pentru ea.

— Alune de mâncat? întrebă Finn. Era

dezamăgită. Sperase că el o să fie la fel de entuziasmat cum fusese de interiorul ei.

— Exact.

— Lucrezi la *Farmer's Market*?

— Nu. De obicei stăteam pe marginea străzii, pe urmă am închiriat un magazin cât un timbru şi mai târziu unul ceva mai măricel. Magazinul meu e în colţul străzii Douăzeci şi Trei cu Pennsylvania.

— Sfinte Sisoe! Nu eşti departe de mine. Dar ai vad mai bun.

— E un vad bun pentru ce vând eu, încuviinţă ea, dorindu-şi ca el să n-o mai studieze atât de insistent. Se întrebă dacă era ciufulită.

— E un colţ circulat. Uneori te văd şi pe tine când te duci cu maşina la universitate.

— Zău? o întrebă surprins. De unde ştii că sunt eu?

— Te-am mai văzut pe aici, prin parcare, zise ea sperând că vocea îi suna obişnuit. El zâmbi şi ea începu să se simtă mai mulţumită de reacţia lui faţă de munca ei. Cel puţin nu râsese încă. El se înclină şi mai mult spre ea.

— Deci m-ai observat pe aici? Ea era vrăjită fără speranţă de ochii lui. Nu putea să-şi desprindă privirea şi se simţea silită să se tragă mai aproape de el.

— Da, în schimb tu nu m-ai observat pe mine. De fapt, nici nu ştiai că exist.

— Acum ştiu, zise el pe o voce răguşită care ei îi tăie răsuflarea.

Îşi adună un fir de voinţă, se îndreptă şi se trase puţin în spate, ştergând cu degetele tăblia curată a mesei.

— Tu nu lucrezi sâmbăta? o întrebă el.

— Acum, nu. El se aşează mai drept şi se uită la ea mai insistent. Ea îşi netezi părul pe spate, sorbi din pahar şi, în sfârşit, se uită din nou la el.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? zise el, surprinzând-o din nou.

Avea el ceva imprevizibil care o tulbura. Se întrebă ce-i trecea oare prin minte, apoi îşi aminti sărutările lor.

— Da, bineînţeles, spuse ea prudentă.

— Merge bine afacerea ta cu alune? Râsul ei răsună puternic în bucătăria mică şi liniştită şi Finn îi răspunse cu un zâmbet.

— Ce-i aşa de nostim? o întrebă el. Câştigi milioane?

— Nu! Doar că e prima oară când un bărbat îmi spune că vrea să-mi pună o întrebare personală şi pe urmă mă întreabă de alune. Afacerea mea merge foarte bine. Sunt foarte mulţumită.

— Ei, nu mai spune! Probabil că te descurci bine. Eu aş ieşi din branşă, dacă aş încerca să forţez nota. Ce făceai la universitate sâmbăta trecută?

— De unde ştii că am fost acolo? îşi înclină capul într-o parte, întrebându-se brusc dacă nu cumva o observase şi el, fără s-o arate. El zâmbi

larg şi spuse:

— Am un curs la ora zece. Te-am văzut pe alee, vorbeai cu cineva. Ţi-am remarcat escarpinii roşii.

— Zău? Unde erai?

— Într-o sală de curs de la subsol, în clădirea bibliotecii. Când am venit acasă, ţi-am recunoscut escarpinii, cum erai căţărată pe scară. Ea zâmbi.

— Sunt milioane de escarpeni roşii pe lume. Zâmbetul lui se lărgi şi mai mult şi el îi atinse uşor nasul.

— Bine. Ţi-am observat escarpinii roşii şi picioarele de neuitat. Plăcerea îi aduse un zâmbet pe chip şi spuse:

— Cred că am provocat complimentul, dar îţi mulţumesc.

— E sincer, zise el vesel. Ce făceai acolo? Urmezi nişte cursuri?

— Nu, dar mă gândesc la asta.

— Grozav. Am putea merge împreună cu maşina. Ea râse şi se gândi ce mult i-ar fi plăcut să se ducă în maşină cu el.

— Mi-ar plăcea să urmez contabilitatea.

— Ai fost la colegiu?

— Da. Am absolvit acum patru ani, cu o diplomă în spaniolă. Ridică din umeri.

N-am folosit-o deloc. Ar fi trebuit să urmez administrarea afacerilor. La ce oră ai cursurile?

— Am un curs de contracte la şapte şi jumătate dimineaţa lunea, miercurea şi vinerea.

Cursul de prejudiciu este la şapte şi jumătate seara, lunea, miercurea şi vinerea. Dreptul proprietăţii la şapte şi jumătate seara marţea şi joia şi de la zece la douăsprezece sâmbăta.

— Nu mai spune! Se uită la el uimită, înţelegând de ce păruse preocupat când trecuse pe lângă el mai înainte. N-ar fi fost mai bine să nu te duci la atâtea cursuri? Deodată, ochii lui păreau de cremene şi ea îi simţi hotărârea în voce când îi răspunse:

— Dacă nu urmez cât mai multe cursuri posibil, o să merg la facultate tot restul vieţii. Chiar şi aşa, a trebuit să semnez o declaraţie cu câte ore lucrez şi pe urmă şcoala hotărăşte câte cursuri pot să fac.

— Doamne! Nu mă mir că-ţi faci griji, zise ea impresionată că el făcea totuşi dreptul şi compătimindu-l pentru cât muncea. Cum de te-ai hotărât să fii avocat? El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Îmi place să lucrez cu oamenii, de-asta am şi intrat în comerţ. Dar nu sunt bun la comerţ şi am început să vorbesc cu un prieten de-al meu, care e avocat. Dreptul a început să mi se pară din ce în ce mai interesant. Şi, deşi e mult de muncă, îmi place. Ea se uită la el impresionată. Trebuie să-i fi fost tare greu să admită că dăduse greş şi pe urmă să-şi schimbe atât de drastic cariera.

El îşi frecă uşor ceafa.

— Fiindcă tot vorbim de şcoală, cred că

trebuie să mă apuc de învăţat.

— Chiar aşa să faci! Nemaipomenit, se gândi ea. Renunţase să mai iasă cu Hyatt pentru un bărbat care nici nu ştia de existenţa ei, care era mai interesat de o carte de drept decât de ea şi care era prins până peste cap în angajamente legate de cariera lui. Se duse în camera ei şi azvârli pe pat cămaşa de noapte şi halatul de bumbac. Se spălă pe dinţi, apoi, în loc să-şi schimbe hainele, se urcă pe bicicleta ergonomică, trăgându-şi rochia roz până deasupra genunchilor. Pedală furioasă o vreme până ce auzi un ciocănit în uşă. Se întoarse şi-l văzu pe Finn. El zâmbi.

— Am auzit roţile şi nu-mi dădeam seama ce fel de zgomot e ăsta.

Privirea lui se opri firesc pe picioarele ei goale, în timp ce ea îşi trăgea rochia în jos, el zâmbi.

— Atenuează încordarea, zise ea. El intră în dormitor şi privi în jur. Ea se bucură că nu desfăcuse patul de apă. El studie pilota albastru aprins, biroul roşu de lângă perete şi covorul roşu, gros, de pe podea. Apoi se duse spre vechiul cal de carusel care stătea într-un colţ şi-şi trecu mâna peste crupa lui într-o mângâiere lentă.

— De unde-l ai? o întrebă.

— L-am găsit la o licitaţie. Când eram mică îmi plăcea să călăresc.

— Şi mie, până când mama mi-a dat voie în *montagne russe*. Se uită la ea. E solid?

— Da. Aşază-te. E prins în cuie pe podea. De asta îmi place să am casa mea. Pot să fac tot ce vreau. El îşi aruncă un picior lung, îmbrăcat în blugi, peste căluţ, se aşeză şi zâmbi când atinse stâlpul auriu care trecea prin el şi mergea de la podea până la tavan.

— Gândeşte-te câtă bucurie au cunoscut oamenii aici. Ea îi răspunse la zâmbet şi îşi zise că era ceva simplu şi plăcut la el, care o făcea să se bucure mai mult de compania lui decât de a altor bărbaţi pe care-i cunoştea. Hyatt nu-i acordase căluţului decât o privire fugară. Finn zâmbi şi închise ochii, apoi începu să fredoneze o melodie. Într-o clipă ea recunoscu un vals de Strauss, o piesă standard care se cânta adeseori ca muzică de carusel. Când ea coborî de pe bicicletă, Finn se dădu jos de pe căluţ. Îi făcu semn să se apropie şi, când ajunse lângă el, o ridică cu mâna stângă şi o aşeză pe căluţ cu faţa spre el. Îi prinse o şuviţă de păr şi ea simţi mici fiori răspândindu-i-se în corp la atingerea degetelor lui.

— De ce eşti încordată? o întrebă.

— Poftim? El aruncă o privire spre bicicletă.

— Ai zis că atenuează încordarea.

— A! Păi, am lucrat toată ziua şi nu crezi că evenimentele din seara asta ar face pe oricine să se simtă încordat? M-ai auzit când practic i-am spus lui Hyatt să plece din viaţa mea. Ăsta-i motivul. El trase de şuviţa de păr arămiu.

— Cum erai când erai mică?

— Roşcată, băieţoi. Îmi plăcea să citesc.

— Ai fraţi sau surori?

— Şi una şi alta. Doi fraţi gemeni şi două surori gemene, s-a scris despre ei şi în reviste.

— Măi, să fie! Eu am doar trei fraţi.

— Într-o zi o să mă mărit şi o să am şi eu gemeni, zise ea, privind dincolo de el. Când îşi coborî privirea, văzu pe chipul lui o expresie ciudată, înlocuită repede cu un zâmbet.

— Nu ţi-e teamă să le vorbeşti bărbaţilor de căsătorie şi de gemeni? o întrebă.

— Nu. De ce să-mi fie?

— Ai putea să pui pe fugă orice candidat. Ştii, ca să ai gemeni trebuie să ai şi soţ.

— Sigur. Dar bărbatul potrivit n-o să se sperie, pentru că o să şi-i dorească şi el.

Îşi înclină capul într-o parte şi zâmbi. El zâmbi şi apoi o ridică de pe căluţ şi o lăsă jos. Corpul ei era presat între al lui şi căluţ.

— Îmi plac copiii, zise el şi vocea îi era caldă ca lumina soarelui. Nu ne cunoaştem. Eu nu mă însor până nu termin dreptul, cel mai devreme, şi nu mi-e frică deloc pentru că de-abia ne cunoaştem.

— O să ne cunoaştem mai bine dacă nu te mişti, zise ea, şi avusese nevoie de ultimul fir de răsuflare ca să rostească vorbele astea. Îşi ridică privirea spre el cu inima zvâcnind pentru că ochii lui n-o părăseau nicio clipă şi o făceau să-şi dorească să şi-i închidă pe-ai ei, să-i ofere buzele

şi să se agaţe de el.

— E o idee bună, zise el.

— Finn… ţii minte, dreptul! Trebuie să înveţi, zise ea încercând să-şi stăpânească propriile impulsuri şi să manifeste rezervă. El o privi şi pentru o secundă ea îşi dori să fi tăcut din gură. Finn Mundy ştia să sărute şi mai avea şi alte calităţi pe care le admira, mai ales ambiţia. Era bucuroasă că arătase interes pentru interiorul ei, pentru afacerea ei şi îşi dori să fi fost ceva mai interesat şi de ea.

El îi sărută uşor vârful nasului şi se îndepărtă. Când trecu pe lângă bicicletă, se opri.

— Te superi? o întrebă. N-am mai urcat pe una de un an şi, dacă are cineva nevoie să-şi atenueze încordarea, eu sunt primul candidat.

— Nu, sigur, te rog! El se urcă, ţinându-se de centrul ghidonului cu mâna sănătoasă, şi începu să pedaleze. Încet, crescu viteza.

— Cât de repede poţi tu să pedalezi pe asta?

— Cam vreo patruzeci şi cinci de kilometri pe oră. Ea îi văzu conturul aspru al maxilarului şi îşi dădu seama că era hotărât să-i depăşească viteza.

— Tu cu ce viteză pedalezi? El mai lucră încă un minut înainte să-i răspundă şi expiră în timp ce zise:

— Treizeci şi şapte de kilometri pe oră: Nu mai sunt în formă.

Privirea ei alunecă peste silueta lui slabă. Avea umeri largi şi picioare lungi, dar era prea

suplu. El o surprinse privindu-l, iar ea zâmbi.

— Nu foarte mult. El îi făcu semn cu ochiul.

— Am încercat totul. Pot să încerc şi patul de apă? Ea râse.

— Sigur. Vrei să încerci şi halatul meu?

— Nu. E-n ordine. Ştii, îmi place apartamentul tău. E plin de personalitate. Cu adevărat. N-o să mai cumpăr niciodată o locuinţă care seamănă cu alte o sută din jurul ei.

— Eu am întrebat dacă pot vopsi exteriorul, dar era prevăzut în contract să nu schimbăm nimic din afară decât dacă toată lumea din complex îşi schimbă faţada în aceeaşi culoare.

— N-am observat clauza asta, dar tot n-aş fi avut timp să vopsesc. El era aplecat peste masă, cu capul sprijinit pe o carte deschisă şi dormea buştean. Vârfurile părului castaniu i se întorceau peste marginea cărţii. Traversă camera până lângă el şi-l scutură uşor de umărul sănătos.

— Finn, şopti ea. Finn! El nu se mişcă. Îl scutură mai tare.

— Finn! Se uită la el, întrebându-se brusc dacă nu i s-a întâmplat ceva, un fel de reacţie întârziată de pe urma pumnului tras de Hyatt în falcă.

— Finn! strigă ea mai tare. Speriată, îşi strecură mâna la gâtul lui, căutându-i pulsul. Îi simţi clavicula dură, carnea caldă, apoi îi găsi pulsul. El gemu, deschise ochii şi se uită drept într-ai ei. Apoi o cuprinse cu braţul şi o trase

aproape să o sărute.

Ea îl lăsă, minute lungi, răspunzându-i la sărut, apoi se desprinse.

— Ai un efect remarcabil asupra mea, îi şopti ea. Nu puteam să te trezesc. Nu-mi răspundeai!

— Nu-mi spune asta! zise el tărăgănat. Lasă-mi fanteziile! clipi şi se îndreptă. Arăta adormit şi îngrijorat, iar mâna i se odihnea firesc pe umărul ei. Ea simţi un val de compasiune, amintindu-şi de nopţile când stătuse să înveţe, la colegiu.

— Îmi pare rău, Finn, dar se face târziu. El zâmbi.

— Şi se închide biblioteca. Mă duc acasă.

— La tine s-a oprit muzica.

— Au! gemu el când îşi frecă falca.

— Te doare?

— Puţin. Aproape la fel de tare ca şi mâna. Ea făcu un pas înapoi, uşor tulburată de răspunsul lui, iar el zâmbi.

— Mă simt bine. Nu-ţi face griji. Îşi adună cărţile, le luă şi se uită la ceas. Zâmbetul îi dispăru.

— Doamne! De ce nu m-ai aruncat mai demult afară? Ştii că e două şi jumătate?

— Ştiu. Trecu pe lângă el şi se duse la uşă.

— Nu mi-ai spus cum îi cheamă pe fraţii şi surorile tale gemene. Rob şi Bob? Anne şi Jan?

— Nu! Mama crede în individualitate, aşa că sunt Davy, Benny, Alexa şi June. Ca nume, se deosebesc. El îi înconjură umerii cu braţul.

— N-am avut intenţia să trag cu urechea mai devreme, dar mă bucur că s-a întâmplat aşa. O sărută apoi repede, profund şi fără preliminarii. Ei îi plăcu şi ar fi vrut ca el să continue, dar nu zise nimic când el se îndepărtă, în mijlocul holului, el se răsuci:

— Lucy, a meritat să încasez un pumn. Ea zâmbi.

— E absurd, dar îmi face plăcere. Camera de zi a lui Finn era liniştită şi întunecată şi, pe când se strecura în vârful picioarelor, se întrebă câte persoane erau acolo. Se furişă în camera lui, propti un scaun sub clanţă ca să nu poată intra vreun străin rătăcit şi se urcă în pat. Când adormi, mintea-i era plină de gânduri despre Lucy şi sărutările ei, despre râsul ei domol şi voioşia ei binevoitoare.

Duminica a fost paşnică şi până marţi Finn începu să se bucure iar de prezenţa fraţilor săi în după-amiaza aceea trecu pe acasă de la magazin să-şi ia o carte de drept. Descuie uşa şi intră, bucuros că Mike şi Will sunt amândoi la lucru. Avea casa. a dispoziţia lui, un lucru care-i plăcea enorm. Auzi un foşnet şi se întoarse. O blondă apăru pe coridorul care ducea la dormitoare şi se uită la el peste tot spaţiul camerei de zi. Avea pe ea doar un prosop alb. Părul platinat îi era strâns în creştet, iar genele false, lungi şi negre, îi fluturau pe obraji.

— Ooo! Cine eşti? îl întrebă ea ascuţit.

— Tu cine eşti? o întrebă el uşor şocat.
— Sunt Dimples Hollyrow şi locuiesc aici.

CAPITOLUL 4

Finn fu zguduit de cuvintele ei şi rămase încremenit, uluit, mut până ce creierul începu din nou să-i funcţioneze.
— Locuieşti aici? repetă el.
— Mda, drăguţule. Ce cauţi tu?
— Eu locuiesc aici. Ăsta e apartamentul meu, casa mea.
— Finnegan! ţipă ea şi el se retrase cu un pas. În clipa aceea sună soneria şi el deschide automat, în prag stătea Lucy, care se uită mai întâi la el, apoi dincolo de el. Chipul ei păli, ochii i se deschiseră mari, iar buzele i se strânseră. Se întoarse, intră înapoi la ea şi trânti uşa în urma ei.
— Lucy! Hei, Lucy. Te rog!
— Cine-i asta? întrebă Dimples. Poştăriţa?
— Mă întorc imediat.
— Sper, drăguţule. Am ceva să-ţi spun.
— Şi eu am ceva să-ţi spun. Străbătu holul în fugă şi bătu la uşa lui Lucy.
— Lucy! Ea deschise uşa şi-l ţintui cu o privire de gheaţă.
— Nu mă mir că nu poţi să înveţi!
— N-o cunosc! Fraţii mei trebuie să fie… Se opri observând cum era îmbrăcată. Purta un tricou albastru, simplu, şi un şort albastru, numai că pe

ea nu păreau simple. Şi tricoul şi şortul se mulau pe ea într-un fel care făcea ca procesele gândirii lui să se oprească la mijlocul propoziţiei. Avea ciorapi negri de plasă şi escarpini negri.

— Mi-e cam greu să cred n-o cunoşti, spuse ea, şi el auzi cuvintele ca de la depărtare.

— Este absolut exclus, zise el şi propria lui voce îi păru ca venind de la depărtare. Ea se mută nerăbdătoare de pe un picior pe altul, iar el îi privi chipul fascinat.

— Absolut exclus… ce? îl întrebă ea. Nu prea vorbeşti cu şir, ştii?

Avea părul legat într-o coadă de cal cu o panglică albastră care o făcea să arate de şaptesprezece ani. Privirea lui alunecă din nou peste ea şi de data asta îi remarcă îmbujorarea.

— Finn!

— E absolut exclus să fi trecut pe lângă tine cu maşina sau pe jos şi să nu te fi remarcat, zise el încet văzând cum expresia ei se schimbă. Buzele i se despărţiră, asprimea şi suspiciunea îi dispărură din privire, iar colţurile gurii se ridicară într-un zâmbet uşor.

— Ba ai făcut-o, zise ea. De mai multe ori.

— Dreptul, finanţele, fraţii mei… Îşi frecă fruntea cu mâna. Viaţa mea e un talmeşbalmeş, dar nu-mi dădeam seama că-i atât de rău.

— Nu este! zise ea veselă, la partea bună a lucrurilor. Acum ne cunoaştem.

Pentru o clipă se molipsi şi el de optimismul

ei, zâmbi şi întinse mâna s-o tragă uşor de coadă.

— Ai dreptate. Trebuie să te ţin prin preajmă să-mi alungi posomoreala.

— Bucuroasă să-ţi fac oricând un serviciu, îl tachină ea. Chiar n-o cunoşti?

— Nu, zău că nu, spuse el şi-şi înfăşură mâna în coada ei de cal. Îi trase uşor capul spre el s-o sărute. În clipa când buzele lui se atinseră de ale ei, vru mai mult. Făcu un pas mai aproape, îşi lăsă braţul în jurul taliei ei şi o lipi de el. Ea mirosea minunat, senzaţia pe care i-o dădea trupul ei era şi mai copleşitoare, iar dorinţa se aprinse ca un foc mistuitor. În cele din urmă, Lucy întrerupse sărutul. Pulsul îi zvâcnea.

— Finn, trebuie să mă întorc la lucru.

Am venit acasă doar pentru prânz şi să primesc poşta. El arăta ameţit şi o privi fix o clipă, apoi se retrase şi îşi plecă din nou ochii spre picioarele ei.

— Ţi-ai schimbat hainele numai pentru prânz?

— Nu, aşa lucrez. O cută îi încreţi fruntea, linia maxilarului i se aspri, iar Lucy simţi o undă de dezamăgire faţă de dezaprobarea lui evidentă.

— Te îmbraci aşa la lucru? o întrebă el.

— Ai vreo obiecţie? Să nu faci discriminări sexuale! El zâmbi maliţios şi enervarea ei se mai potoli.

— Cred, spuse el încet, că termenul este „*spirit posesiv*”, nu „*discriminare sexuală*”. Enervarea ei dispăru complet şi ea îşi arcui

sprâncenele, întrebătoare.

— Spirit posesiv? De-abia ne cunoaştem.

— Eu mă străduiesc, Lucy. Uşa lui se deschise şi Dimples Hollyrow, îmbrăcată cu o rochie roşu aprins, apăru în hol.

— M-am îmbrăcat, Finn, drăguţule! Poţi veni acasă!

— *„Finn, drăguţule”*?! îl întrebă Lucy în şoaptă.

— Am venit acasă şi am dat de ea, îi răspunse Finn tot în şoaptă. Spune că *„Locuieşte”* aici, de parcă ar fi ceva permanent. Am dat de ea cu vreun minut înainte să vii tu. Se răsuci. Dimples, ţi-o prezint pe Lucy Reardon. Lucy, ţi-o prezint pe Dimples… Îmi pare rău.

— Hollyrow, spuse Dimples. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Îi cunoşti pe fraţii mei? o întrebă Finn.

— Scumpii de ei!

— Oare de ce eu nu-i văd ca alţii? mormăi el. Lucy se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Vin într-un moment, domnişoară Hollyrow. Ea chicoti.

— *„Domnişoară Hollyrow”*! Dimples, drăguţule! Spune-mi Dimples. Noi doi o să fim cei mai buni prieteni. El zâmbi subţire când ea închise uşa. Lucy îşi linse buzele şi se uită la Finn. El ridică din umeri.

— Scap eu de ea, spuse el.

— Nu s-ar părea că are de gând să plece curând. El strânse buzele şi îşi trecu degetele pe sub marginea de lângă gât a tricoului.

— Să revenim la subiect. Nu poţi să vinzi alune în ceva mai… potolit? Ea râse.

— Sunt destul de potolită. De obicei pun o fustă deasupra când plec de la magazin, dar azi e cald. Cât lucrez port o coajă mare de alună, cu o faţă zâmbitoare, care mă acoperă de deasupra capului până pe-aici. Îşi atinse pulpele cu mâna.

— Dar, totuşi, ţi se văd picioarele!

— Ei, se pare că asta ajută şi atrage puţin atenţia.

— Cred că tu practici comerţul altfel decât mine.

— Stau în faţa magazinului cu costumul de coajă de alună şi vând alune şoferilor.

— Doamne Dumnezeule! Şi nu te-am observat niciodată?

— După cum se vede, nu, niciodată. Acum trebuie să mă duc la lucru, iar pe tine te aşteaptă Dimples, „*drăguţule*”. El se încruntă.

— Şi mama care zicea că or să fie ca nişte şoricei, zise el gânditor. Au adus acasă tot ce au găsit cu fustă.

— Pa, Finn, spuse Lucy întrebându-se dacă nu cumva el a uitat de prezenţa ei.

— Pa, Lucy, ne vedem mai târziu. Ea îşi încuie uşa şi, în timp ce cobora scările, auzi uşa lui

închizându-se. Încercă să nu se mai gândească la Finn şi la Dimples care rămâneau singuri, dar îi fu imposibil, până când ajunse la magazin şi fu prea ocupată ca să-şi mai facă griji. Şi, de îndată ce termină, la cinci şi jumătate, încuie magazinul, se duse cu maşina la bancă să facă o depunere, apoi se îndreptă spre casă să pregătească cina. Îşi invitase familia la masă şi planificase spaghete şi o salată verde. În timp ce ducea sus cumpărăturile, aruncă o privire spre uşa închisă şi se întrebă ce se întâmplase după-amiază. Când văzu ceasul de pe policioara căminului, îşi dădu seama că trebuia să se grăbească, dacă voia să fie gata cina la timp şi uită de Finn. La şapte, într-o rochie cu bretele galben-deschis şi sandale, la masa rabatabilă din camera de zi. Privi în jurul mesei la alte cinci capete arămii. Numai tatăl ei, Care, avea păr castaniu închis, fără nicio nuanţă roşcată.

Băieţii aveau părul des şi ondulat, iar fetele lung şi drept. Care Reardon rosti o scurtă binecuvântare, iar Lucy făcu să circule un castron mare de salată.

— E plăcut, Lucy, zise Ella Reardon, mama lui Lucy. N-am mai stat la masă împreună de câteva săptămâni.

— Dacă nu se contramanda antrenamentul de înot, eu n-aş fi venit, zise Benny încreţindu-şi nasul pistruiat. Se auzi un ciocănit şi Lucy şi ceilalţi ridicară toţi capetele.

— Bate cineva, zise Alexa, cu ochii verzi plini

de curiozitate.

Lucy se uită de la Alexa la uşă şi apoi iar la sora ei de cincisprezece ani.

— Nu e la uşă. Ciocănitul se repetă puţin mai tare şi mai clar şi Lucy îşi dădu seama că venea din bucătărie.

— Bate cineva în fereastra de la bucătărie, zise ea şi-şi împinse scaunul. Trebuie să fie domnul Woolfy, administratorul. Voi mâncaţi mai departe. Se ridică şi aruncă o privire peste paravanul dintre camera de zi şi bucătărie. Recunoscu instantaneu silueta înaltă şi uscată în blugi decoloraţi de la fereastra bucătăriei.

— Ce naiba? mormăi ea şi se grăbi spre bucătărie. Finn stătea în picioare pe o scară cu o carte şi o duzină de colţunaşi sub braţul sănătos.

— Ăştia sunt pentru tine. Îi întinse colţunaşii, l-am luat pe drum. Nu s-a ţinut cursul de azi şi tu ai zis că pot veni să învăţ la tine.

— Acum? Ea luă florile, uitându-se mai întâi la portocaliul lor aprins amestecat cu galben strălucitor, apoi la Finn, cu consternare.

— Familia mea e aici şi mâncam.

— Vai, Lucy, îmi pare rău. Trebuia să fug de Dimples.

— Finn… Îşi strânse maxilarul nervoasă şi privi peste umăr la familia ei. Vorbeau în şoaptă, iar Benny se ridicase şi se uita peste paravan.

— De unde ai luat scara? îl întrebă ea.

— Domnul Woolfy a lăsat-o aici.

— Vino să-mi cunoşti familia şi rămâi cu noi la masă.

— A, nu! Trase de tricoul albastru. Nu sunt îmbrăcat pentru cină. Tu du-te şi mănâncă. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Finn, nu se poate să pleci acum! El se uită la ea cu ochii rotunzi de curiozitate.

— De ce nu? Pare lucrul cel mai potrivit.

— Te rog să intri.

— Da, Finn, vino să facem cunoştinţă! strigă Davy. Atent la braţul din eşarfă, Finn se caţără şi intră, se uită la Reardoni, zâmbi spre Lucy şi ridică din umeri. Ea îl luă de braţul sănătos şi-şi simţi obrajii arzând când şase persoane se uitară fascinate la ei.

— Vi-l prezint pe Finn Mundy, spuse ea. Stă în apartamentul de vizavi. Finn, mama mea, Ella Reardon, tatăl meu, Care, fraţii mei, Davy şi Benny şi surorile mele, Alexa şi June.

— Mă bucur să fac cunoştinţă cu familia lui Lucy, spuse Finn, deşi mă simt puţin jenat.

— Vii întotdeauna pe fereastră? îl întrebă Benny, iar Alexa îi dădu un ghiont.

— Nu, asta e prima oară.

— Ia-ţi un scaun din bucătărie şi eu îţi aduc o farfurie, zise Lucy. În ciuda apariţiei lui bizare, se bucurau să-l vadă.

— A, zău, n-am vrut să vă deranjez. Pot să mă duc la bibliotecă la… Protestele familiei îi întrerupseră cuvintele. Lucy se întoarse în

bucătărie să pună colţunaşii în apă şi să-i aducă spaghetele lui Finn. Îl auzi discutând cu ai ei. Când Davy îi întinse castronul de salată, îl întrebă:

— Ţi-ai rupt braţul? Lucy simţi nevoia să geamă şi se întări pentru inevitabilul care urma.

— L-am fisurat, răspunse Finn, atent la salată.

— Eu mi l-am rupt odată la fotbal, zise Davy. Nu-i plăcut.

— Nu. Mai joci fotbal? îl întrebă Finn şi îi făcu semn cu ochiul lui Lucy când ea se întoarse în cameră. Ea zâmbi, mulţumită că el nu spusese că ea îl aruncase de pe scară. Când se întinse după pâine o surprinse pe mama ei studiind-o. Ella zâmbi şi-şi îndreptă atenţia spre Davy, care vorbea.

— Joc fotbal în timpul sezonului, spunea el. Acum m-am apucat de atletism.

— Davy o să aibă o bursă de fotbal anul viitor, la Oklahoma State, zise Lucy.

— Grozav!

— Cum ţi-ai fisurat braţul? întrebă Alexa, studiindu-l insistent pe Finn.

— Am căzut de pe o scară.

— Se vede că-ţi plac scările! zise Davy. De obicei vii în felul ăsta?

— Nu. Încercam să evit pe cineva.

— Eşti la facultate? îl întrebă Carl Reardon.

— Da, domnule, eu… Sună soneria şi Finn se încruntă.

— Se vede că nu ne e dat să avem o cină liniştită în seara asta, spuse Lucy. Când se ridică, avu o presimţire sumbră în legătură cu persoana de la uşă.

Deschise şi în faţa ei stătea Dimples, în rochia ei roşu aprins, cu o ceaşcă goală în mână.

— Bună, scumpo, zise ea. Mike găteşte şi m-a trimis pe mine. Aş putea să te rog să-mi împrumuţi puţin zahăr... Finnegan! ţipă ea şi se repezi în cameră.

— Bună, Dimples, spuse el, şi se ridică în picioare să facă prezentările.

— Ruşine să-ţi fie, băiat rău ce eşti! Ai zis că ai de învăţat!

— Am. Am fost invitat la cină după ce am vorbit cu tine. Dimples, îţi prezint familia Reardon. În timp ce Finn făcea prezentările, Lucy puse în grabă nişte zahăr în

Ceaşcă şi se întoarse să i-o dea lui Dimples.

— Nu vreau să vă deranjez de la cină, spuse Dimples.

— Eşti rudă cu Finn? întrebă Benny. Ea zâmbi şi făcu un gest uşor cu mâna.

— A, nu, drăguţule! Doar mă ţine la el. Carl se înecă, iar Lucy o conduse pe Dimples la uşă. După ce o închise, se întoarse şi-l fulgeră pe Finn cu privirea. Faţa lui avea aproape aceeaşi culoare ca rochia lui Dimples.

— Fraţii mei stau cu mine, spuse el cât putu de repede, şi ei i-au spus că poate veni să stea.

Deodată, lui Lucy îi fu milă de el. Ar fi vrut ca familia ei să-l vadă aşa cum îl vedea ea.

— Ştii, poate i-ar plăcea să stea şi la noi o noapte! zise Benny.

— Ben! îl apostrofă Ella, iar Lucy se aşează din nou.

— Finn e la facultatea de drept, spuse ea, şi are şi propria lui afacere.

Conversaţia fu reluată şi atmosfera de la masă redeveni normală, cu excepţia unor priviri lungi pe care diverşi membri ai familiei i le aruncau lui Finn când el nu-şi dădea seama că se uitau la el. Benny şi Alexa insistară ca Lucy să-i lase să strângă masa, aşa că rămase şi ea să stea de vorbă cu ceilalţi, la cafea.

Spre uşurarea ei, familia începu să-i arate simpatie lui Finn. El era interesat de munca tatălui ei ca supraveghetor districtual de marketing la o companie petrolieră şi se arătă tot atât de politicos şi de atent punând întrebări despre slujba de secretară de şcoală a mamei ei. Mai întâi plecară Davy şi Benny, apoi îşi luară la revedere şi părinţii lui Lucy şi fetele. Când îi conduse la uşă, Finn o cuprinse firesc pe Lucy cu braţul pe după umeri.

De îndată ce ea închise uşa după părinţii şi surorile ei, o întoarse cu faţa spre el.

— Îmi pare rău, îi spuse uitându-se în ochii ei în timp ce se juca absent cu o bretea a rochiei ei. Am fost într-adevăr dobitoc în seara asta.

— Nu te scuza. Îi puse uşor mâna pe antebraţ, apoi o ridică până la umărul lui, mai conştientă de prezenţa lui fizică, decât de conversaţie.

Te-au plăcut şi mă bucur că te-au cunoscut.

— Mda, ce să spun… Voi fi întotdeauna ţicnitul care a venit la cină pe fereastră.

Ea râse şi-şi trecu degetele în sens invers, în josul antebraţului lui, simţind sub ele muşchii, oasele şi carnea caldă.

— A fost ceva unic. El zâmbi larg şi-i ridică bărbia.

— Nu i-am putut deosebi pe Benny de Davy sau pe Alexa de June.

— Nu eşti singurul. Benny are un dinte ştirbit şi June o cicatrice mică la tâmplă. Ce-ţi mai face mâna?

— Splendid, spuse el şi-şi mişcă degetele să-i arate. Mi-e din ce în ce mai bine. De fapt, nici nu mai am nevoie de eşarfa asta. O scoase şi o atârnă peste paravanul de lângă el. Mâinile i se odihneau pe umerii ei când spuse:

— Pentru prima oară încep să regret că m-am apucat de drept.

— De ce? În loc să răspundă, el se aplecă în faţă şi inima ei se zbătu violent. Închise ochii şi se clătină spre el, dorindu-l intens când o trase lângă trupul lui slab.

Una din mâinile lui coborî spre fesele ei, în timp ce cealaltă i se strecura în păr. Ea se frecă de

el, simţind o dorinţă avidă, mai intensă decât oricare alta de până atunci. Sărutările lui o ardeau, erau ca un semn cu fierul înroşit în inima ei. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se agăţă strâns de el, inspirând adânc mirosul de săpun al pielii lui, mirosul de bumbac al tricoului. Îi era drag şi-i devenea tot mai drag cu fiecare oră petrecută împreună. El îi cuprinse sânul şi ea icni când degetul lui mare se mişcă în cerc în jurul sfârcului ridicat. Îl voia şi totuşi ştia că nu e loc în viaţa lui pentru ea. Apelul telefonului pătrunse până la ea, dar continuă să stea în braţele lui Finn până când el îşi înălţă capul.

— Poate ar fi bine să răspunzi, îi spuse el. Ea încuviinţă din cap, ocoli paravanul şi ridică receptorul.

— Bună! zise voios Hyatt Woodson. Ce mai faci?

— Foarte bine, Hyatt, spuse ea aruncând o privire spre Finn. El stătea cu mâinile în şolduri, uitându-se la ea cu nişte ochi mistuitori care o făceau să-şi dorească să-i trântească telefonul lui Hyatt şi să se năpustească înapoi în braţele lui.

— Am primit bilete la filarmonică pentru vineri seara, zise Hyatt. Vrei să luăm cina şi să mergem să ascultăm muzică? Ea ştia că alternativă era să facă ordine în casă, să-şi vadă familia sau să-şi viziteze o prietenă. Finn o privi în ochi şi se apropie cu un pas.

— Îmi pare rău, Hyatt, spuse ea. Nu pot, dar

îţi mulţumesc că m-ai invitat.

— Încă te mai vezi cu vecinul?

— Da.

— Bine. Mai încercăm altă dată. Noapte bună, iubito.

Ea aşează receptorul în furcă şi îşi ridică privirea. Fruntea lui Finn era încreţită şi buzele strânse de furie.

— S-a întâmplat ceva? zise ea întrebându-se dacă el sperase ca ea să iasă din nou cu Hyatt. El se duse lângă ea şi-i puse mâna pe talie.

— Da, s-a întâmplat, spuse el. Toate sunt anapoda, fir-ar să fie! Trebuie să prezint o lucrare mâine. Nu pot lipsi de la lucru pentru că acum am rămas numai cu doi angajaţi şi mă aştept ca unul din ei să plece în orice clipă. Ea îi mângâie braţele.

— Deci, du-te şi pregăteşte-ţi lucrarea. Eu te înţeleg. Poţi să înveţi chiar aici, eu o să tac mâlc. Nu-şi mai putu înfrâna curiozitatea şi-l întrebă:

— Dimples chiar stă la tine?

— Mă mai întrebi?! Mike, frăţiorul meu hrănit cu porumb din Iowa, a pescuit-o într-un bar şi a aflat că e tipa unui bandit…

— De aici, din Oklahoma City?

— Spune-mi tu un oraş fără criminalitate din Statele Unite.

— Continuă. Deci Mike a agăţat-o…

— Da. Ea cică vrea să-l părăsească pe tip şi el a zis că are el grijă de oricine se împrieteneşte cu

ea. Ea e proprietatea lui, ca maşina şi casa.

— Groaznic!

— Mda. Şi bătrânul Mike cel cu inima duioasă a crezut la fel. Aşa că acum stă la mine! Teoria lui Mike e că ea se poate ascunde la mine până se gândeşte unde să se ducă.

— Asta e periculos.

— O tâmpenie! Cum putem noi să ţinem ascunsă o femeie? Mai ales una ca Dimples. Mai am săptămâna asta, cât a mai rămas, şi pe urmă încă şase şi apoi trebuie să se mute toţi.

— Deci o laşi să stea.

— Păi, n-aş vrea să i se întâmple ceva şi dacă ea vrea să scape de tip… Şase săptămâni nu sunt o eternitate. Îşi frecă uşor ceafa şi o privi concentrat. Sunt silit să-ţi accept oferta cu învăţatul pentru că trebuie să fac lucrarea aia, de-ar fi să stau şi toată noaptea. Ea dădu din cap şi încercă să se îndepărteze, dar vocea lui o opri.

— La naiba! exclamă el. Ce mă frământă pe mine, de fapt, e că nici măcar nu pot să te invit în oraş aşa cum se cuvine. În weekend, când sunt oarecum liber pentru că nu am cursuri, trebuie să rezolv tot ce-am lăsat deoparte la magazin în cursul săptămânii. Ea îl privi solemn.

— Nu-i nevoie să ne întâlnim regulat, Finn. În seara asta a fost plăcut.

— Da, a fost, dar eu aş vrea să te scot la un restaurant.

— O s-o faci într-o zi. Nu-ţi mai face griji

acum. El arăta atât de preocupat, încât pe ea o durea sufletul. Se duse lângă el şi se ridică pe vârfuri să-l sărute uşor.

— Nu te încrunta! îi şopti. Mă distrez bine. Eşti primul bărbat care a venit pe fereastră, l-ai câştigat pe fraţii şi pe surorile mele pe loc cu asta.

În loc să zâmbească, el gemu din nou.

— Of, Lucy, e aşa de bine să te am prin preajmă… O înconjură cu braţele, strivind-o lângă el şi o sărută cu patimă. Ea îi răspunse abandonându-se, ştiind că trebuiau să se oprească mult prea curând, realizând că de fapt nu avea loc în viaţa lui Finn. El îşi lăsă mâna să alunece peste spatele şi fesele ei până la pulpe, iar ea simţi că ia foc la atingerea lui. În cele din urmă, se desprinse de el.

— Finn. Nu că vreau să mă opresc, dar tu ziceai că ai o lucrare de făcut, de-ar fi să-ţi ia şi toată noaptea.

— Of, Doamne, nu-mi pasă…

— Mie da. Nu vreau să cazi la un examen de drept din cauza mea. Putem să ne mai sărutăm şi altă dată. Cărţile tale sunt în bucătărie pe masă.

— La naiba, nu pot să sufăr chestia asta!

— Preferi să rămâi tot restul vieţii în comerţul cu confecţii? El o fulgeră cu privirea, apoi brusc zâmbi.

— Bine, bine! Plec, dar împotriva voinţei mele. Mă săruţi de bun-rămas? Ea făcu repede un pas în spate să mărească distanţa dintre ei.

— Apropie-te numai cu un pas şi mă duc să-i chem pe Dimples şi pe fraţii tăi aici. Nu vreau să pici din cauza mea.

— Ai câştigat. La ocnă cu mine! Ea îl privi cum pleacă, apoi se duse în dormitor să se elibereze de frustrare făcând gimnastică şi o vreme pedală cu furie pe bicicletă. Pe urmă făcu duş, îşi puse cămaşa de noapte şi halatul albastru şi se ghemui pe pat cu o carte, încercă să citească, dar gândurile i se tot întorceau la Finn. Se uită la ceas, apoi se duse în vârful picioarelor până în camera de zi să tragă cu ochiul în bucătărie. Vedea capul lui Finn, cu părul des, castaniu, dincolo de ghiveciul cu filodendron de pe paravan. Era cu spatele la ea, cu un picior sprijinit pe banchetă, şi răsfoia paginile unei cărţi groase. Se întoarse în camera ei şi încercă să citească din nou. După un timp începu să moţăie. Următorul lucru de care fu conştientă a fost că, deschizând ochii, se trezi uitându-se la tavan şi întrebându-se de ce era în halat, cu lumina de sus încă aprinsă. Se uită la ceas şi se duse la bucătărie. Finn nu mai era acolo, iar masa era goală, cu excepţia unui petec de hârtie. Îl ridică şi citi: „*Lucy, îţi mulţumesc. Nu vreau să te deranjez. A fost o seară grozavă. Mi-a plăcut familia ta. Cu dragoste, Finn*”.

— „*Cu dragoste, Finn*”, şopti ea şi strânse biletul la piept, apoi stinse luminile şi se duse la culcare.

Miercuri dimineaţa la zece, Lucy se plimba prin faţa magazinului ei fluturând o pungă de alune spre şoferii care treceau. O maşină ieşi din trafic şi parcă într-un spaţiu din faţa clădirilor. Îi tresări inima când văzu coborând din ea o siluetă familiară. Finn rămase lângă maşină, cu mâna în şold, şi se uită cercetător la ea.

— Alune? îl întrebă ea şi se apropie. El o studie.

— Picioarele sunt perechea cunoscută. Probabil că tu eşti în coaja de alună.

— Ce-i cu tine pe-aici? îl întrebă ea, simţindu-se ridicol de mulţumită că în cele din urmă el o observase.

— Tocmai am terminat cursul şi am o întâlnire cu un profesor ceva mai târziu. N-am timp să mă duc la magazin să fac ceva, aşa că mi-am zis să trec să te văd. Înainte ca ea să poată răspunde, un şofer claxona şi flutură o bancnotă de un dolar.

— Hopa, scuză-mă, zise ea, numai cât să fac o vânzare. Se întoarse fără alune şi strecură bancnota de un dolar printr-o deschizătură laterală a cojii de alună, în punga de bani pe care o purta cu ea. Finn scutură din cap.

— E o nebunie! zise el.

— Dar face să se vândă alunele, spuse ea, dorind ca el s-o aprobe.

— Totuşi, aş prefera să porţi ceva mai conservator.

— Nu cumva eşti puţin demodat?

— E partea din Iowa din mine.

— Mă rog, orice-ar fi, e drăguţ, dar oamenii mă observă mai repede aşa.

— Altă afirmaţie moderată a domnişoarei Lucy Reardon.

— Ce vrei să spui? Un şofer claxona şi Lucy se răsuci să-i facă semn cu mâna.

— Cine era tipul ăla? o întrebă Finn.

— Nu ştiu. O mulţime de oameni claxonează şi îmi face cu mâna.

— Vorbeşte corect: o mulţime de bărbaţi. Un amestec de sentimente o năpădi pe Lucy. Era uşor iritată că el ar fi vrut-o acoperită şi nebăgată în seamă de bărbaţi, dar mai mult era mulţumită că lui îi păsa. Deşi el nu putu s-o vadă, ea zâmbi.

— Vrei să-mi vezi magazinul?

— Sigur că da. De ce crezi că m-am oprit? Numai fiindcă pe aici se plimbă cele mai grozave picioare din America? Nici pomeneală! Pentru căpşorul tău de alună, scumpo! Ea râse şi-l luă de braţ. Trebuia să-şi aplece capul ca să intre în magazin şi când deschise uşa se auzi clinchetul unui clopoţel de alamă. Îşi descheie stânjenitoarea coajă de alună şi o scoase, apoi constată că Finn se uita la ea cu o ardoare care trezi la viaţă şi dorinţa ei pentru el.

— Ăsta-i magazinul meu, îi spuse. Parcă fără voie, el nu se mai uită la ea şi privi în jur. Tejghelele curate de sticlă se întindeau pe doi

pereţi ai magazinului, cu diferite recipiente pline cu alune decojite, alune prăjite, alune spaniole, alune în coajă. Lângă al treilea perete erau două mese vechi şi scaune din fier. O masă era de mărime obişnuită, cealaltă ca pentru copii, cu două jucării cu cheie pe ea.

Finn se duse de colo-colo să se uite la toate, la coşurile cu plante agăţate în cele două ferestre largi din faţă, la perdelele cadrilate albastru cu alb, legate lateral.

Împinse măsuţa cu vârful piciorului.

— Asta-i pentru copiii care vin?

— Da.

— Chiar stă cineva aici să mănânce?

— Da, copiii mici. Mesele sunt mai mult de decor. Finn luă o maimuţică, întoarse cheia şi o puse jos. Cântă o melodie la armonica dintre labe. El zâmbi.

— Astea le lasă copiii mici aici?

— Nu, le ţin eu pentru clienţii copii. Zâmbetul lui deveni mai larg când văzu pe perete stampe cu scene de circ vesele.

— La început am vrut să pun căluţul de carusel aici, dar pe urmă am simţit că trebuie să-l iau cu mine acasă, zise ea.

— Îmi pare bine că l-ai luat. A, ce drăguţ! Un ventilator se învârtea încet prins de tavan, mişcând aerul, iar Finn se apropie de tejgheaua din spate, iar imaginea sa se reflectă într-o oglindă care se întindea pe tot peretele din fund între

dulapuri, deasupra şi dedesubtul lor. Se întoarse spre ea.

— E foarte drăguţ! Bucuroasă de reacţia lui, ea se apropie.

— Mă bucur că-ţi place. Eu am decorat interiorul.

— Cum te-ai apucat de asta?

— Am început vânzând alune la meciurile de fotbal în ultimul an de colegiu. Mi-a mers atât de bine, că m-am gândit să vând alune pe cont propriu. Aşa că asta am şi făcut. Le cumpăram en-gros şi le vindeam pe la case şi prin cămine, oriunde găseam clienţi. În timp ce vorbea, îl observă că încă studia totul şi se întrebă dacă scăpa vreun detaliu atenţiei lui.

— Imediat ce am terminat şcoala am obţinut un permis de vânzare şi am început la un colţ de stradă. În mai puţin de un an aveam destui bani ca să închiriez locul ăsta. Privi în jur.

— E un magazin mic şi vechi, aşa că nu e prea mare chiria. Se întoarse din nou spre el şi descoperi că o privea cu o intensitate care întotdeauna îi făcea inima să tresară.

— Ce vrei să faci în continuare? o întrebă el. Ai de gând să vinzi alune mereu?

— Pun deoparte bani ca să mai deschid un magazin într-o zonă mai nouă a oraşului. El se apropie în timp ce ea vorbea şi îşi trecu degetul prin interiorul decolteului de la tricoul ei.

— Aş vrea să am mai multe magazine, adăugă

ea cu răsuflarea puţin anevoioasă.

— Eşti singura roşcată pe care o cunosc şi care poartă o asemenea culoare, un asemenea roşu aprins. Îmi place.

— Mulţumesc. Şi mie îmi place roşul. Vocea lui coborî puţin.

— Am vrut să spun că îmi place cum îţi vine ţie. Inima ei galopă cu o viteză nouă, în timp ce îi cerceta trăsăturile, întipărindu-şi în memorie ochii lui languroşi şi nasul drept. Privirea lui coborî spre gura ei şi ea îşi simţi buzele umflate dintr-odată. Respira greu. Privirea lui alunecă încet spre sânii ei şi pe ea aproape că o trecură fiori de dorinţă. Brusc, el clipi şi se uită la ceas.

— Dumnezeule! Am întârziat la întrevedere! O sărută uşor.

— Trebuie să fug. Ne vedem mai târziu. Ea suspină când se închise uşa în urma lui. Clopoţelul de alamă încă se mai auzea când Finn se sui în maşină şi plecă.

— La revedere, Finn, spuse ea. Aproape imediat, în faţa magazinului parcă o maşină. Din ea coborî Nan şi se năpusti înăuntru.

— Eşti bine? o întrebă.

— Da, de ce? Umerii lui Nan se lăsară în jos de uşurare.

— Am văzut ieşind un tip, în fugă, din magazin şi m-am temut că ai fost iar jefuită.

— Nu, era Finn Mundy, care stă în apartamentul din faţa mea.

— Celebrul Finn Mundy? Fir-ar să fie, n-am reuşit să-i văd faţa.

— În ultima vreme nici eu nu prea i-o mai văd. Avea întâlnire cu un profesor şi a întârziat.

— De ce-ţi pierzi timpul cu un bărbat care e mai preocupat de cărţi decât de tine?

— Asta mă tot întreb şi eu.

— E absurd! Nu poate fi chiar aşa de deosebit. De-abia îl cunoşti. Poate că te simţi vinovată că l-ai făcut să-şi rupă mâna. Lucy ieşi din visare, se uită la Nan şi începu să râdă.

— Nu vinovăţia e cauza. E firea lui veselă – atunci când nu-şi face griji cu dreptul lui sărutările lui şi ceva magic care se petrece când suntem împreună. Şi are un mod foarte aparte de a vedea lucrurile. Un fel de interes intens faţă de ce-i în jurul lui.

— Măi, să fie, eşti picată rău! Te-a invitat să ieşiţi împreună?

— Nu, dar nu mă deranjează, fiindcă înţeleg.

— Bărbi. Pun pariu că e altă tipă la mijloc.

— Nu e. Doar că-i ocupat cu facultatea şi cu afacerea lui.

— Eu mă duc la spectacol diseară cu Rod şi Neil. Ce-ar fi să vii şi tu? Tu şi Neil v-aţi simţit întotdeauna bine împreună.

— Neil e un prieten bun, dar nu, mulţumesc, astă seară nu. Trebuie să mă ocup de registre.

— Renunţ! ridică Nan mâinile. Recunoaşte, de fapt speri să vină şoarecele ăla de bibliotecă să

înveţe. Lucy zâmbi, se plecă în faţă şi spuse:

— Pentru cultura ta generală, pe şoarecele ăla de bibliotecă nu-l întrece nimeni la sărutat în emisfera asta. Nan zâmbi.

— Vrei să spui că din când în când mai scoate nasul din cărţi?

— Ocazional, zise Lucy şi-şi luă costumul de alună. Înapoi la treabă!

— Trebuie să-mi duc maşina în parcarea din spate. Am tras-o în faţă pentru că am crezut că e un hoţ.

— Hoţ de inimi, şopti Lucy încet de sub coaja de alună, ştiind că nu va fi auzită. Ieşi afară şi începu să fluture o pungă cu alune.

CAPITOLUL 5

A doua zi dimineaţă, pe 1 mai, Finn bloca soneria ceasului, făcu duş, apoi îşi puse nişte pantaloni bleumarin şi o cămaşă albă. Îi găsi pe Mike şi pe Will în bucătărie, bându-şi cafeaua şi mâncând omletă. Examina tigaia, uitându-se la resturile de ou arse.

— Voi când aveţi de gând să învăţaţi să gătiţi?

— Am crezut că o să am timp să mă rad cât se fac ouăle, zise Will. Finn îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză cu ei la masă.

— Unde-i Dimples?

— Glumeşti! exclamă Mike. Pentru ea, ăsta-i miezul nopţii. Micul dejun e pe la unsprezece şi

chiar la amiază.

— Mda, zise Finn. Uite, trebuie să facem o înţelegere. Nu mai aduceţi vreo femeie să stea aici. Am fost de acord să vă ţin pe voi. N-a fost vorba de nicio femeie.

— Bine, zise Mike cu un zâmbet.

— Şi mi-ar prinde bine un pic de ajutor la magazin.

— Sigur, te ajutăm bucuroşi la magazin diseară, după lucru, răspunseră Mike şi Will încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Am un curs la şapte şi jumătate, dar putem lucra câteva ore.

— Sigur. Vine mama. A sunat aseară când erai la Lucy.

Finn se simţi de parcă i s-ar fi prăbuşit în cap pereţii bucătăriei.

— Vine mama? Atunci, când se mută Dimples?

— Nu se mută. Nu putem s-o aruncăm afară după ce a avut curajul să-l părăsească pe tipul ăla.

— Nu puteţi s-o ţineţi aici când vine mama. Vreţi să facă un şoc?

— Ne gândim noi la ceva…

— Ar cam trebui. Când trebuie să sosească şi cu ce vine?

— Azi. Îşi petrece weekend-ul cu noi, zise Mike studiindu-şi ceaşca de cafea. O aşteptăm la aeroport.

— Mama vine cu avionul? Finn se holbă la ei

neîncrezător, ştiind că maică-sii îi era mai frică de avioane decât de dezastre naturale sau de războiul nuclear.

— Doctorul Wilburton i-a dat nişte tranchilizante, spuse Will. Tata o conduce la avion.

— Dimples ştie?

— Mda. Avem noi grijă de asta. Tu nici nu te mai gândi. Şi facem curat şi în bucătărie.

— Mulţumesc. Dacă vine mama azi, nu mai lucrăm diseară.

— Eu vin după ce ies de la lucru. Putem să facem câte ceva şi să ne întoarcem pe la şase. Până atunci îi ţine Will de urât. Finn se gândi şi îşi dădu seama că şi o oră, dacă-l ajuta Mike, ar fi fost mana cerească.

— Bine, dar tu o să fii aici, da, Will?

— Sigur. O aştept la avion. Dacă e sub tranchilizante, poate că n-o să aibă chef de vorbă, oricum.

— Presupun că ai dreptate. Adu-o pe la magazin, dacă vrei, şi spune-i că Mike mă ajută. Fac eu cumpărăturile de la băcănie.

— Nu, nu, nu zise Mike. Trebuie s-o presionăm pe mama. Facem noi cumpărăturile. Lasă tot în seama noastră. Finn era mai mult decât bucuros să lase tot în seama lor şi încuviinţă din cap.

— Bine. Şi ţineţi minte-faceţi ceva cu Dimples!

Fix la cinci, Mike apăru la magazin. El şi Finn

rearanjară costumele pe care Finn avea de gând să le vândă la solduri ca să atragă mai mulţi clienţi la magazin.

La şase lăsară lucrul şi se duseră acasă. Finn era epuizat şi avea un curs la care trebuia să ajungă în mai puţin de o oră. Când intră împreună cu Mike în casă, avu un şoc uşor. Dimples şi Will stăteau într-o tăcere rigidă în camera de zi, iar maică-sa în picioare în uşa de la bucătărie. Miresme chinuitoare de carne şi legume umpleau camera.

— Mamă, zise el, îmi pare rău că am întârziat. Îl fulgeră din ochi pe Will, apoi traversă camera să-şi îmbrăţişeze mama. Kathleen Mundy îşi desfăcu braţele.

Purta un şorţ peste rochia albastră de bumbac şi ţine în mână o lingură mare. Pantofii albi, fără toc, dar cu tălpi de cauciuc, o făceau să pară ceva mai înaltă.

Spre mirarea lui Finn, ochii ei se umpluseră de lacrimi când se întinse spre el.

— Finn, băiatul meu! Sunt atât de bucuroasă să te… Îl îndepărtă şi se uită îngrozită la gipsul lui.

— Finnegan! Ce ţi s-a întâmplat?

— Am căzut, mamă, dar o să fie bine. Doar mi-am fisurat un os.

— Băiatul meu! Un os fisurat!

— Lasă, nu-ţi face griji. Mâine scot gipsul. Mă simt foarte bine.

O îmbrăţişa, zicându-şi că tremurul din vocea ei era efectul tranchilizantelor. Privind peste umăr, zise:

— Bună, Dimples.

— Bună, drăguţule, răspunse ea şi zâmbi nesigur. Dimples nu luase tranchilizante şi Finn începu să se întrebe ce făcuseră oare fraţii lui. Maică-sa se uită la el şi-şi şterse ochii cu dosul mâinii.

— Eşti slab, Finnegan.

— Am fost ocupat.

— Îţi fac de mâncare. Îşi trase nasul. Poţi să-ţi mişti mâna?

— Sigur, ia uită-te! O scoase din eşarfă şi-şi mişcă degetele. E din zi în zi mai bine.

— Vai, Finnegan! El se încruntă derutat. Ce se întâmpla?

— Mulţumesc că-mi faci mâncare, mamă, îi zise. Îmi pare rău că am un curs la şapte şi jumătate.

— Mi-a spus Will. Dar tot ai timp să mănânci puţin.

— Sigur. Acasă-i totul bine?

— Da, zise ea, dar îi tremură mâna şi-şi şterse din nou ochii. Finn se uită la Mike, care ridică din umeri şi privi în tavan. Presimţirile lui Finn deveniră şi mai sumbre.

— Tata e bine?

— Tata e foarte bine şi te sărută.

— Şi Patrick?

— Şi el e bine. Ocupat cu ferma. Avem un taur nou. Un animal grozav. Şi tata vrea să cumpere încă două vaci.

— Dar tu eşti bine?

— Eu? Sunt bine, zise ea cu o voce ascuţită. Se întoarse şi intră repede în bucătărie. Finn bănuia că plângea. Will vorbea pe şoptite cu Dimples, iar Mike dispăruse pe coridor. Finn se duse după el şi ajunse la baie tocmai la timp ca să vadă uşa închizându-se şi să audă declicul zăvorului.

— Mike, să-mi spui când termini.

— Sigur, veni răspunsul, acoperit de apa care curgea. Finn se întoarse în camera de zi, aruncă o privire spre bucătărie şi îşi drese vocea. Will şi Dimples îşi ridicară amândoi ochii, iar el îi făcu semn lui Will.

— Poţi să vii încoace un minut, te rog? îi spuse.

— I-am spus mamei…

— În clipa asta! Dimples te scuză.

— Unde-i Mike? întrebă Will. Părea disperat şi bănuielile lui Finn se întăriră.

— În clipa asta! repetă el.

— Vin! Finn intră în dormitor şi închise uşa după Will. Se sprijini de uşă, cu mâna pe clanţă, şi spuse:

— De ce e Dimples încă aici şi de ce mama de-abia se abţine să nu plângă şi de ce arată Dimples de parcă cineva i-ar ţine un pistol la

tâmplă?

— Ei! Pune-mi pe rând întrebările! Finn îşi înfăşură mâna în cămaşa galbenă a fratelui său şi-l trase mai aproape.

— Ai auzit tot ce te-am întrebat. Răspunde-mi, fir-ar să fie!

— Ei, potoleşte-te! Nu pot să te pocnesc când ai o mână în gips.

— Eu pot să te pocnesc cu gipsul.

— De ce nu-l întrebi pe Mike?

— Mike s-a zăvorât în baie. La dracu', Will, vrei să mă duc să le pun faţă-n faţă pe mama şi pe Dimples? Dacă trebuie, o s-o fac şi pe-asta! Dă-i drumul, care-i treaba?

— La naiba! Dă-mi drumul! zise Will cu resemnare. Făcu un pas înapoi şi-şi netezi cămaşa.

— Nu puteam s-o aruncăm pe Dimples în stradă. Viaţa ei e în pericol şi a noastră la fel, dacă o găseşte.

— Pentru informarea mea, cine-i tipul?

— Dutch „*Huiduma*" Jones.

— Teribil. Şi de ce plânge mama?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Zi, Will. Will mormăi ceva ce Finn nu auzi.

— Foarte bine. Le chem aici pe mama şi pe Dimples.

— Uite, Finn, trebuia să o ţinem pe Dimples ascunsă. A spus, ca s-o citez pe ea:

„Huiduma o să termine pe oricine mă

adăposteşte. „Aşa că a trebuit să ne gândim la ceva care s-o facă pe mama s-o accepte.

— De ce am o presimţire că m-aţi băgat pe mine în ciorba asta? Ce i-aţi spus?

— Păi, doar o mică minciună nevinovată.

Ceva care să ne ajute să trecem peste weekend, până pleacă mama acasă. Cuvintele lui Will ieşeau la fel de repede ca ale unui adjudecător în plină licitaţie, i-am spus că eşti îndrăgostit de Dimples. Că tu şi Dimples vreţi să vă căsătoriţi pentru că ea e gravidă, dar nu puteţi până nu se termină divorţul ei.

— Ce-aţi făcut?! Finn înşfăcă din nou cămaşa lui Will şi-l săltă pe vârfurile picioarelor.

— A fost doar o minciună nevinovată pentru weekend.

Nu-i corect să dai în mine când ai mâna în gips!

— O minciună nevinovată! Ştiţi cât suferă mama din cauza minciunii voastre nevinovate? Dobitocilor, cum puteţi să… Piei din calea mea!

— Stai, e numai pentru weekend! Mama n-o să fie de acord ca prietena unui bandit să stea aici. O să ne pună să ne facem bagajele şi o să ne ia acasă!

— Când aveţi de gând să vă maturizaţi? îi spun mamei adevărul.

— N-o să te creadă.

— Ba da.

— Întârzii la curs.

— Nu dau doi…

— Finn, drăguţule! Este masa gata! strigă Dimples.

Finn se năpusti în bucătărie şi o găsi pe mama sa punând pe masă un castron cu piure de cartofi fierbinte şi pufos.

— Am gătit ce-ţi place ţie cel mai mult, Finnegan, zise ea. Stai jos şi mănâncă înainte să pleci. El îşi frecă, potrivit ticului, ceafa, într-un impas de moment, apoi se aşează în capul mesei, ştiind că nimic pe lume, nici Dimples, nicio sarcină nedorită, n-ar tulbura-o pe maică-sa la fel ca mâncarea ei lăsată să se răcească neatinsă. După ce se aşează toată lumea, el rosti binecuvântarea şi tăie friptura.

Trase în piept mireasma îmbietoare şi îi lăsă gura apă la mirosul mâncării gătite de maică-sa, după luni de zile cât mâncase doar ce-şi pregătea singur. Când el îşi puse sosul cafeniu închis, Kathleen întrebă:

— Unde lucrezi, Dimples? Toată lumea se întoarse să se uite la Dimples, iar Finn îşi ţinu răsuflarea. Dimples zâmbi spre mama lui.

— Acum nu lucrez.

— Unde-ai lucrat înainte?

— Mamă, ăsta-i cel mai bun sos pe care l-am mâncat vreodată, zise Mike repede.

— Mulţumesc. Unde-ai lucrat înainte?

— Sunt dansatoare profesionistă.

— Da? Unde ai dansat?

— La Blue Fox Lonnge.

— Mamă, zise Mike, trebuie să-i dai lui Dimples reţeta ta de piure de cartofi. Kathleen o fixă pe Dimples o clipă şi strânse din buze. Furia lui Finn nu se potoli nici când Mike aduse în discuţie ferma şi subiectul conversaţiei se schimbă.

În clipa în care înghiţi ultima bucăţică, Finn spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă duc la curs. Şi, mamă, vreau să vorbesc cu tine un minut înainte să plec.

— Acum? N-am terminat de mâncat.

— Mănâncă, zise Will. Vorbeşti cu ea când te întorci.

— Mamă, te rog, vino! Ea se ridică şi el o conduse în camera lui. Închise uşa şi-i spuse:

— Mamă, nu mă însor cu Dimples.

— Vai, Finn! Nu poţi s-o arunci pe biata fată ca pe un pantof vechi. Nu e chiar ce voiam…

— Mamă, nu e gravidă, zise el înnebunit, iar ochii maică-sii începură să lăcrimeze.

— Au spus ei că n-o să recunoşti, că nu vrei ca eu şi tata să ne facem griji. Zâmbi şi-l bătu uşor pe braţ. Eşti un băiat atât de bun! Ştiu că domnişoara Hollyrow trebuie să aibă nişte calităţi, dacă tu o placi. El se uită la ceas şi gemu.

— Mamă, trebuie să plec, dar zău că nu este iubita mea şi nu e nici gravidă. Kathleen zâmbi.

— Scumpule, dacă tu o iubeşti, o s-o iubim şi

noi.

— Mamă, n-o iubesc. Mike a adus-o acasă. Spre consternarea lui, maică-sa continua să zâmbească.

— O să întârzii la curs. Tu du-te, iar eu o s-o cunosc mai bine pe domnişoara Hollyrow. Finn scutură din cap, îşi luă cărţile şi plecă. Peste două ore, pe când urca încet scările, se uită la uşa lui Lucy, apoi la a sa. Se răsuci brusc şi ciocăni uşor la uşa lui Lucy. Ea deschise şi zâmbi imediat ce dădu cu ochii de el.

— Bună! Gata şcoala?

— Mda. Privi peste umăr spre uşa lui închisă şi făcu un pas înăuntru. Pot să intru?

— Cred că ai intrat deja, îi răspunse şi-şi puse o mână în şold.

Era îmbrăcată cu o cămaşă roşie, cu nişte blugi tăiaţi, spălăciţi, şi adidaşi şi lui i se părea minunată. Dorinţa îl izbi ca un val de flux care loveşte ţărmul. Îşi lăsă cărţile să cadă şi îi înconjură talia cu braţul.

— Eşti cea mai minunată persoană din lume. Inima lui Lucy palpită năvalnic la cuvintele lui, iar ea se ridică pe vârfuri şi nu mai lăsă niciun pic de spaţiu între ei. Părul i se revărsă uşor pe spate când îşi înălţă capul şi închise ochii.

Gura lui o acoperi pe a ei şi limbile li se întâlniră. O nevoie destul de profundă ca să le atingă sufletul aprinse focuri în trupurile lor. Lucy îşi înfăşură braţele de gâtul lui, atentă să nu-i

lovească braţul, în timp ce el o săruta ca şi cum ar fi fost ultimul sărut ce i se îngăduia în viaţă. Inima ei se zbătu nebuneşte şi se simţi mai puternic legată de Finn ca oricând. În cele din urmă el îşi înălţă capul.

— Pot s-o aduc pe mama să te cunoască?

— Acum? Sunt în blugii ăştia vechi şi în tricou. Lasă-mă să mă schimb.

— Nu. Arăţi formidabil şi trebuie să i te prezint, îţi explic mai târziu. Străbătu holul în grabă.

— Ţi-ai uitat cărţile!

— Mă întorc imediat! Lucy închise uşa şi fugi în camera de zi. Strânse un ziar aruncat, apoi privi în jos la hainele ei şi ridică din umeri. Duse cărţile lui Finn în bucătărie şi tocmai umplea maşina de spălat vase când auzi o bătaie în uşă.

Deschise. Finn era însoţit de o femeie scundă, cu păr castaniu înspicat cu alb şi ochi căprui plini de curiozitate.

— Mamă, ţi-o prezint pe Lucy Reardon. Lucy, mama mea.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Lucy. Intraţi, vă rog. Kathleen Mundy se uită la Lucy, apoi la Finn şi intră. În timp ce se îndrepta spre camera de zi, mergând în faţa lor, Lucy îi şopti lui Finn:

— Ce se-ntâmplă?

— Mike i-a spus că o să mă însor cu Dimples când se termină divorţul ei ca să aibă copilul nostru un tată. Lucy se holbă la el.

— Familia ta e nebună! De ce nu-i spui adevărul mamei tale?

— Finn? îl strigă maică-sa.

— Venim. Năucită de dezvăluirile lui Finn, Lucy o întrebă pe doamna Mundy:

— Doriţi o cafea?

— Nu, mulţumesc. Dacă beau cafea acum stau trează toată noaptea. Kathleen se uită la Lucy şi se încruntă. Finn se aşează pe canapeaua galbenă, lângă mama lui, iar Lucy pe un fotoliu în faţa lor. Deşi n-o cunoştea pe doamna Mundy decât de câteva minute, Lucy îi simţea dezaprobarea.

— N-ar trebui s-o chemăm şi pe domnişoara Hollyrow, Finnegan? întrebă Kathleen rece, privind-o pe Lucy. Este logodnica lui, ştiţi.

— Nu, mamă, nu e.

— Finnegan! Kathleen se răsuci spre fiul ei. Nu ştiu ce te-a apucat. Erai un băiat atât de bun. Începu să suspine. Recunosc că nu e fata pe care aş fi ales-o pentru tine, dar, dacă e copilul tău, primul nostru nepot… Se întrerupse să scoată din buzunar o batistă albă, să se şteargă la ochi. Finn se uită la Lucy.

— Vezi? o întrebă el. Mamă, nu plânge! Plângi pentru o gogoaşă pe care ţi-a spus-o Mike fiindcă murea de frică să nu-l iei înapoi în Iowa cu tine. Singura femeie din viaţa mea e Lucy. Lucy se simţi ca şi cum camera s-ar fi umplut brusc de soare. Îi zâmbi lui Finn, dar el continua să se încrunte

îngrijorat.

— Ieşiţi cu Finnegan? întrebă Kathleen Mundy. Lucy preţuise cinstea toată viaţa şi acum avea de făcut o alegere dificilă.

— Păi, încă n-am început să ieşim împreună. Finn se prăbuşi înapoi pe colţul canapelei şi închise ochii.

— Lucy, te rog…

— Două femei! Doamna Mundy îşi fulgeră fiul cu privirea şi-l ameninţă cu degetul. Te-am crescut cum se cuvine şi tu…

— Doamnă Mundy. Lucy încercă să-şi menţină vocea coborâtă, dar fermă. Nu voia să se certe cu mama lui Finn, dar povestea lui Mike lua o întorsătură urâtă. Finn învaţă aici. Ne-am cunoscut când şi-a fisurat braţul. A căzut de pe scară când încerca să mă ajute să intru pe fereastra bucătăriei. Se uită la Finn. Ce-ar fi să ne laşi puţin singure, să ne cunoaştem mai bine? Finn arăta ca un om salvat de nişte tigri flămânzi.

— E o idee grozavă, Lucy, spuse el, şi se ridică, încercând să iasă din cameră. Kathleen se ridică şi ea.

— Finnegan…

— Mamă, stai de vorbă cu Lucy numai un minut şi mă întorc imediat.

Fugi ca şi cum l-ar fi urmărit tigrii. Kathleen se încruntă şi se uită nesigură la Lucy.

— Vă rog, luaţi loc, îi spuse Lucy. Mike şi Will au dat câteva petreceri în weekend, iar Finn are

nevoie de linişte să înveţe, aşa că i-am spus că poate să vină aici.

— Lucraţi, domnişoară Reardon?

— Vă rog, spuneţi-mi Lucy. Zâmbi. Da, am propria mea afacere. Un magazin de alune. Sunt cea mai mare dintre cinci copii. Am vrut să fiu independentă financiar de îndată ce-am putut, pentru că mama şi tata trebuie să-i ţină în şcoală pe fraţii şi pe surorile mele, aşa că am intrat în comerţul cu alune în timpul liber, în ultimul an de colegiu. Kathleen privi în jur.

— Ai o casă neobişnuită. E drăguţă.

— Mulţumesc. Toate apartamentele arată la fel pe dinafară şi am vrut ca al meu să fie altfel.

— E drăguţ. Păcat că nu se poate zugrăvi şi exteriorul. Eu m-aş rătăci ori de câte ori aş veni acasă. Îşi zâmbiră.

— Nu e logodit cu Dimples şi ea nu-i gravidă, îi spuse Lucy blând.

Kathleen rămase cu ochii la ea atât de mult timp, încât Lucy începu să se întrebe dacă nu cumva o considera o asemenea mincinoasă, încât nici nu mai voia să-i vorbească. În cele din urmă, o întrebă:

— Dar n-ai ieşit niciodată cu Finn?

— Nu, răspunse Lucy şi îşi dădu seama că vocea îi suna puţin dezamăgită. Încercă să şi-o mai înveselească şi continuă:

— El este ocupat cu mersul la cursuri, cu învăţatul, cu magazinul de confecţii. Vine aici doar

să înveţe. Kathleen continuă să se uite la ea până când Lucy începu să se simtă jenată.

— Şi tu ce faci cât Finnegan învaţă?

— Citesc sau fac gimnastică sau mă învârt prin camera mea ca să fie linişte aici. El lucrează de obicei la masa din bucătărie. Urmă o altă tăcere lungă, apoi Kathleen zâmbi şi închise ochii.

— Cred că e frumos din partea ta, Lucy. Lucy răsuflă uşurată şi-i răspunse la zâmbet. Kathleen suspină.

— Ce băieţi! Mike şi Will sunt cam poznaşi, dar acum… Trebuie să am o discuţie cu Mike, cred că au dus o viaţă atât de izolată, încât acum nu se pot adapta la oraş.

Sau poate că am contribuit şi eu la asta. Se aplecă în faţă, privi peste umăr, apoi iar la Lucy.

— O să-ţi spun un secret. Lucy se întrebă ce urma oare. Cu familia Mundy nu te puteai aştepta decât la surprize.

— Eu le-am spus lui Mike şi Will să vină să locuiască la Finnegan şi să-i prezinte nişte fete. Lucy trebuia să-şi stăpânească râsul.

— Finnegan îmbătrâneşte, adăugă Kathleen, şi i-a venit vremea să se însoare. Ei nu prea voiau să stea la el şi cred că nici el nu prea voia să-i ţină, dar mi-au promis să încerce să-i găsească o tânără drăguţă. Îmi cunosc fiul, la viaţa prea în serios.

Lucy îşi strânse buzele, încercând să nu râdă când îşi aminti cum îi cunoscuse pe Mike şi pe Will, cum crezuseră ei că ea e prietena lui Finn şi

cum se răciseră faţă de ea când auziseră că nu e.

— Asta explică multe, zise ea. Eu cred că Finn o să se descurce şi fără ajutorul lui Mike şi Will.

— Ei, dacă ei au adus-o pe domnişoara Hollyrow, au ales genul nepotrivit de femeie. Kathleen se lăsă pe spătarul canapelei şi zâmbi.

— Povesteşte-mi despre fraţii şi surorile tale, zise ea, iar Lucy începu să vorbească. După aproape o oră, fură întrerupte de o bătaie în uşă şi Finn reapăru cu o altă carte sub braţ. Se uită de la Lucy la maică-sa şi iar la Lucy şi zâmbi.

— Am venit să fac o pauză de învăţat, zise el. Kathleen zâmbi.

— Finnegan, Lucy mi-a explicat tot. Se uită la ceas. Doamne, e ora mea de culcare. Se ridică… Trebuie să vorbesc cu Mike.

— Nu trebuie să pleci fiindcă am venit eu, spuse Finn lăsând cartea să cadă pe o măsuţă laterală.

— Trebuie să mă duc la culcare. Zâmbi spre Lucy. Mă culc odată cu găinile şi mă scol când cântă cocoşul, ca la fermă.

— Aici n-o să auzi niciun cocoş, mamă.

— Mă bucur că aţi venit şi că am stat de vorbă, spuse Lucy, conducând-o la uşă pe doamna Mundy.

Când se opriră în uşă cu mama lui, Finn îşi trecu braţul în jurul taliei lui Lucy.

— Trebuie s-o aduci pe Lucy acasă odată, spuse ea, să vadă unde ai crescut.

— Mulţumesc, zise Lucy. Îi plăcea mama lui Finn, care devenise caldă şi prietenoasă odată ce se terminase cu neînţelegerea.

— Vin şi eu imediat, spuse Finn, iar mama lui încuviinţă din cap.

— Tu apucă-te şi învaţă, Finnegan, dar ia aminte şi scoate-o undeva pe Lucy într-o seară, cât de curând. Ar fi bine pentru amândoi.

— Ştiu, zise el.

— Noapte bună. Traversă holul şi dispăru în apartamentul lui Finn. El se uită la Lucy şi zâmbi. Închise uşa şi o înghesui pe Lucy între el şi uşă, de care îşi sprijini braţul sănătos.

— Ştiam că pe tine o să te asculte, zise el.

— Nu mulţumită lui Mike. Ce mai frate!

— Nu ştiau cum să-i explice mamei prezenţa lui Dimples.

— Dar eu cum i-am explicat-o? Acum crede că Mike a adus-o acasă de bun la suflet ce e el.

— Dacă ţi-a dat impresia asta, ar putea să însemne că are de gând să-l lase şi pe Mike să se maturizeze şi să ia singur hotărâri. O fi părând ea simplă şi naivă, dar mama e destul de isteaţă, chiar dacă a înghiţit gogoaşa lui Mike. De obicei, Mike spune adevărul. Cred că acum era puţin disperat.

— Mama ta e foarte drăguţă.

— Şi tu eşti. Ea îi atinse braţul deasupra gipsului.

— Scoţi gipsul duminică, nu?

— Da, răspunse el încet şi o sărută pe tâmplă. Depuse un şir de sărutări până la urechea ei, apoi îi cuprinse ferm talia cu braţul sănătos. Am aşteptat toată seara…

— Eu începeam să abandonez orice speranţă, zise ea închizând ochii şi aplecându-se spre el. După sărutări lungi şi pasionate, Lucy îl împinse uşor.

— Finn, probabil că mama ta te aşteaptă să te duci acasă şi probabil că ai şi de învăţat. Corect?

— Greşit la prima, corect la a doua. Te deranjează dacă învăţ aici?

— Nu, sigur că nu.

— Dimples şi fraţii mei sunt destul de potoliţi, dar nu pot păstra liniştea. Merg şi televizorul şi casetofonul. Ştii, încep să-mi doresc să fi fost mai deştept. Dacă aş fi, n-ar mai trebui să învăţ atât. Aş avea nevoie de o memorie fotografică.

— Parcă n-am avea toţi nevoie! Eşti destul de deştept; Mike mi-a spus ce medie ai. Acum, treci la învăţat. Eu trebuie să mă ocup de nişte registre. E sfârşit de lună. E un ibric de cafea să te ţină treaz.

— Da, căpitane Bligh. Frumoasă, frumoasa mea căpitan Bligh. Mi-am dat seama că mama chiar te-a plăcut.

— A fost reciproc, spuse Lucy uşor, dorindu-şi să audă un angajament oarecare din partea lui Finn.

— Ei, e timpul de învăţat, atât zise el, îşi luă

cărţile şi se duse în bucătărie.

Lucy îşi întinse registrele pe pat şi lucră o oră. După ce le puse deoparte, făcu gimnastică, baie şi îşi puse cămaşa de noapte şi halatul. Intră în camera de zi până unde îl putea vedea pe Finn în bucătărie.

— Finn, sunt extenuată. Vrei să încui tu când pleci?

— Mda, sigur, mormăi el şi ea se întrebă dacă îl deranjase cu întreruperea ei. Închise uşa de la dormitor, stinse lumina şi se duse la culcare.

Finn se încruntă când privi peste paravan în camera goală. Ar fi vrut să arunce cărţile jos, să se ducă s-o ia pe Lucy în braţe şi s-o sărute iar, înjurând încet, se ridică şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea fierbinte. Îşi masă capul şi se uită spre uşa închisă a lui Lucy, imaginându-şi-o întinsă pe patul ei de apă. Apoi se uită urât la cărţi. Contractele nu erau interesante nici măcar o milionime cât era Lucy Reardon. Suspină şi se aşeză din nou, sorbind cafeaua aburindă şi zâmbind satisfăcut. Maică-sii îi plăcuse mult Lucy. Iar Mike promisese să-i spună adevărul şi să-şi ceară scuze. Dimples păruse pierdută, stătuse tăcută în faţa televizorului şi-şi făcuse unghiile tot timpul cât stătuse doamna Mundy la Lucy. Finn ridică din umeri. N-o să-şi facă griji pentru Dimples. Ea era problema lui Mike.

Învăţă până la miezul nopţii, apoi spălă ibricul de cafea, îşi luă cărţile şi mâzgăli un bilet

pentru Lucy. Mike, Will şi Dimples încă se mai uitau la televizor. Cel puţin, îl dăduseră încet. Simţindu-se extenuat, Finn se duse de-a dreptul în camera lui. Îşi azvârli cărţile, îşi scoase eşarfa şi cămaşa şi-şi aruncă pantofii. Când se întinse în pat, intră Mike şi închise uşa.

— Finn?

— Da?

— Îţi datorez scuze.

— Mie nu-mi pasă, dar mamei îi datorezi. A fost o idioţenie ce-ai făcut.

— Da, ştiu, dar nu voiam să-i spun că eu am adus-o aici pe Dimples. I-am cerut scuze mamei. În ciuda oboselii, curiozitatea lui Finn fusese stârnită. Îşi sprijini ceafa de mâna sănătoasă şi se uită la Mike.

— Te ia acasă cu ea? Mike rânji.

— Nu. Mi-a făcut morală, dar nu mă ia acasă. Ar trebui să renunţ la viitorul meu luminos. Finn pufni.

— N-o să ai niciun viitor dacă fostul ei prieten, „Huiduma”, descoperă unde e

Dimples.

— Da, ştiu. Cred că ei îi place aici.

— Eşti pregătit pentru plecarea lui Dimples? Spre mirarea lui Finn, Mike roşi.

— Păi, să-ţi spun drept, a fost nostimă o vreme, dar nu ne prea potrivim decât când dansăm sau… Vocea i se pierdu şi el ridică din umeri.

— Fii atent, nu vreau să pierd un frate pentru Dimples.

— Doamne, nu m-am gândit că ar fi periculos s-o aduc acasă. Finn îşi ţinu ochii închişi când răspunse.

— Nu te-ai gândit deloc când ai adus-o acasă.

— Cred că nu. Acum nu ştiu ce să fac cu ea. Cred că mama a cam intimidat-o la început. Pentru Finn, efortul de a răspunde era prea mare şi renunţă să se mai lupte cu somnul.

CAPITOLUL 6

Duminică după-amiază târziu, după ce Finn îşi scoase gipsul, Lucy se duse cu el la aeroport s-o conducă la avion pe mama lui, care se întorcea în Iowa. Îndată ce pasagerii fură invitaţi la bord, Finn îşi îmbrăţişa şi-şi sărută mama, de rămas-bun. Ea se întoarse are Lucy şi o bătu de braţ.

— Să vii să ne vezi. În vacanţa dintre semestre Finn poate să te aducă în Iowa.

— Da, mamă, zise Finn. Lucy nu voia ca el să se simtă obligat s-o ducă în Iowa, dar îi zâmbi lui Kathleen.

— Mulţumesc. N-am fost niciodată în Iowa.

— E frumos. Se întoarse spre Finn: Să mănânci mai mult, Finnegan. Eşti prea slab. Lucy se uită şi ea la el şi se gândi că poate o fi prea slab, dar arăta minunat în pantalonii bleumarin şi cămaşa albă.

— Da, mamă, răspunse el politicos.

— Ai grijă de tine. Tare-aş fi vrut să fie un tren până acasă în loc de avionul ăsta.

— Nici n-o să ştii când ai ajuns şi tata o să te aştepte.

— La revedere, scumpilor. O strânse pe Lucy de mână. Eşti foarte drăguţă. Ai grijă de băiatul meu. În timp ce Kathleen se îmbarca, Lucy privi pe fereastră, surprinsă de cuvintele doamnei Mundy. Îi ridică ochii şi-l văzu pe Finn uitându-se la ea.

— Gata, mergem acasă? o întrebă el şi o luă cu braţul pe după umeri.

Merseră pe coridorul larg, cu pereţi de sticlă, de la Aeroportul Internaţional Will Rogers. Rochia ei de bumbac galben i se învârtea pe lângă picioare la fiecare pas pe care-l făcea mai mare ca să se poată ţine de Finn. El tăcu tot drumul până la maşină. Când porniră, ea se întoarse spre el.

— Ce te frământă? îl întrebă. El ridică din umeri.

— Nimic nou. M-am uitat prin registre şi sunt în pragul falimentului. Am vorbit cu tata şi lucrurile nu stau prea bine nici acasă în momentul ăsta. E înglodat în datorii. N-am putut să-i spun că şi eu sunt. Se apropie şi examenele. Doamne, nu ştiu de ce mai eşti aici! zâmbi. Vestea bună e că îmi iau o oră sau două liber acum, înainte să încep să rod cărţile, iar peste trei săptămâni o să am o săptămână de vacanţă între semestre şi o să ieşim.

În fiecare seară. Inima ei tresări de nerăbdare la gândul de a-l vedea atât de des şi de a se distra împreună.

— Ce zici de cină? o întrebă el zâmbindu-i. Prima noastră întâlnire. Unde ai vrea să mergem?

— Mie îmi place mâncarea japoneză, spuse ea fără să-i pese cu adevărat atâta timp cât era cu el.

— Aşa, deci! Ştiu un loc grozav.

— Finn, ai spus că ai vreo două ore acum.

— Da, sigur. Ochii lui albaştri erau plini de curiozitate. De ce?

— Am putea merge să vedem magazinul?

— Sigur, răspunse el şi semnaliza la strada Zece ca să iasă pe autostradă.

Trecură pe Pennsylvania Avenue, pe lângă case mai vechi, cu peluze, umbrite de platani şi de ulmi înalţi. Straturile de flori erau frumos întreţinute, cu trandafiri care înfloreau sub soarele după-amiezii târzii. Când ajunseră la strada Paisprezece, Finn coti pe lângă staţia de pompieri din cărămidă roşie şi merse pe lângă cvartalele de magazine vechi. Nişte litere străine pe semnul ştirbit şi crăpat pe care scria Daisy Mill Mall indicau schimbarea cartierului într-unul vietnamez. Peste drum era un şir de magazine mici, o parcare şi o clădire mică, singuratică, înconjurată de pavaj. Finn parcă pe latura estică a clădirii.

Construcţia avea două vitrine mari de sticlă, care flancau uşa de la intrare. Deasupra era o

placă de lemn vopsit pe care scria „*Mundy – Costume fine*”. Magazinul era de aproximativ aceleaşi dimensiuni cu prăvălia de alune a lui Lucy. Finn descuie uşa din faţă, deconecta alarma şi intrară în magazinul tăcut, pustiu.

— Ăsta e. Nu e la fel de vesel ca al tău.

— E drăguţ, Finn, zise ea, dar fu de acord cu el. Persista un miros de mucegai, iar interiorul era întunecat, cu mochetă maron, tocită, pe jos, pereţi cenuşii şi stative pentru costume.

— Am un birou mic în spate. Când l-am deschis prima dată, acum cinci ani, afacerile mergeau bine. Pe urmă a început un declin treptat, cam acum vreo doi ani. S-a schimbat economia, s-a schimbat cartierul, s-au mutat magazinele. Anul ăsta m-am înscris la facultate şi afacerea chiar s-a dus de râpă.

— Pot să mă uit puţin pe-aici?

— Sigur, zise el şi o luă cu braţul pe după umeri. În tavan ardea un singur bec. Din coridor se deschideau patru uşi şi Finn i le arătă cu mâna:

— Acolo e o baie, o cameră de serviciu, depozitul şi biroul meu. Deschise uşa spre biroul lui şi aprinse lumina. Camera era aproape inundată de hârtii. Pe două scaune crăpate, de vinilin maron, zăceau nişte cărţi de drept. Biroul nu se vedea de hârtii. Într-un colţ, pe un fişier, se îngrămădeau registrele. Pe perete era agăţat într-un cui un calendar care arăta luna februarie. El râse.

— Am nevoie de tuşeul tău. Magazinul tău arată ca Piaza în comparaţie cu ăsta.

— Chiar ai atât de mult de lucru numai din gestiunea magazinului? îl întrebă ea uimită de muntele de hârtii de pe biroul lui.

— Mi-a fost greu să le ţin la zi din cauza cursurilor de drept şi acum trebuie să revăd tot şi să-mi dau seama de unde pot reduce costurile. Unele hârtii sunt de la cursuri. Am avut de gând să fac curat de multă vreme. O întoarse cu faţa spre el. Ştii ce e cel mai grozav lucru la biroul ăsta? o întrebă el tărăgănând răguşit cuvintele. Aproape incapabilă să răspundă, pentru că el se uita fix la gura ei într-un mod care-i tăia răsuflarea, ea scutură din cap.

— Că o să ştiu că te-am sărutat aici, şopti el pe când se apleca să-şi pună buzele peste ale ei. Prima atingere, uşoară, a fost electrizantă. Tânjea după sărutările lui, tânjea după el şi se agăţă de el, bucurându-se de braţele lui care o ţineau strâns şi cu putere, acum, când scăpase de gipsul stânjenitor. După câteva minute, el îi dădu drumul.

— Hai să plecăm de aici. Ia-o tu înainte, eu o să sting lumina. Ea se opri să se uite la un costum şi îşi dădu seama că era de bună calitate. Îl privi fix, închipuindu-şi-l o clipă pe Finn. Cu un registru sub un braţ şi nişte hârtii în mână, el ieşi pe coridorul întunecat.

— Am registre de care trebuie să mă ocup diseară şi de învăţat la dreptul proprietăţii. Îţi plac

costumele?

— Ai costume bune, dar o poziţie nepotrivită pentru genul ăsta de marfă.

— Spune-mi ceva nou. Acum nu-mi pot permite să mă mut. Când am început, nu prea aveam experienţă în afaceri, altfel n-aş fi ales locul ăsta.

— Cum de ai venit la Oklahoma City din Iowa?

— Am avut o bursă de tenis la *Universitatea Oklahoma*…

— Serios? Eu am jucat mult tenis.

— Parcă ai fi bunica Moses. O să jucăm amândoi. O să mă ajute să mi se vindece braţul.

— N-am mai pus mâna pe rachetă de ani de zile.

— Biata băbuţă!

— Nu pot să joc cu cineva care a fost în echipa de tenis a colegiului.

— A trecut mult de-atunci şi am un braţ fisurat.

— Te rog, continuă. Te-am întrerupt. Ai venit la *Universitatea Oklahoma* şi pe urmă?

— Când am absolvit am început la un magazin universal din Tulsa, într-un program de instruire în administraţie şi am fost transferat aici. Am crezut că vreau o carieră în comerţ. Visam să am propriul meu magazin.

Ea zâmbi, îşi trecu degetele prin părul lui şi îşi lăsă mâna să alunece pe ceafa lui.

— Eu am visat o carieră diplomatică. În loc de asta, alune!

— Am economisit bani ca un nebun, am cerut credit, am făcut un împrumut şi am deschis magazinul. O vreme m-am descurcat chiar foarte bine. Mi-am cumpărat apartamentul şi maşina acum vreo trei ani - cu puţin înainte ca afacerile să înceapă să meargă prost. Privi în jur. E o prostie, dar m-am ataşat.

— Sper că vorbeşti de magazin! El zâmbi şi-i cuprinse talia cu braţul.

— Tu mă faci întotdeauna să zâmbesc.

— Ca o labă de iepure care aduce noroc. Când ieşiră, el îi spuse:

— Am avut odată un picior de iepure şi mă gândeam că e drăguţ, moale şi pufos. Credeam că o să-mi aducă noroc. Pe urmă, într-o zi, tata a zis: „*Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu restul iepurelui*”, şi după asta nu mi-am mai dorit niciodată o labă de iepure.

— Eu am avut un ursuleţ care să-mi poarte noroc.

— Nimeni nu are un ursuleţ pentru noroc.

— Aminteşte-mi să ţi-l arăt pe domnul Boof. E pe un raft în dulapul meu.

El râse şi-i ţinu portiera maşinii să se urce. Se duseră la un mic restaurant japonez în partea de nord-vest a oraşului. Sub felinarele de hârtie, se aşezară într-un colţ să se uite cum le pregătea bucătarul mâncarea, mişcând teatral cuţitul mare

când tăia feliile de carne de vacă şi ceapa. Mirosul înţepător de carne friptă, ceapă şi ardei îi stârni apetitul lui Lucy. Sorbi sake-ul cald dintr-o ceşcuţă albă, apoi li se aduse mâncarea ispititoare, prăjită, cu castronele de orez pufos. În timpul mesei, Finn fu mai relaxat decât îl văzuse ea vreodată şi ea simţi o strângere de inimă când se gândi cum ar putea fi viaţa lui fără toate problemele alea.

Când se întoarseră acasă, mai târziu, ea spuse:

— Dacă vrei, te ajut eu la registre şi tu înveţi. Am vrut să-mi aduc dosarele acasă vineri, dar am fost iar jefuită şi în zăpăceală am…

— Ai fost jefuită? Nu mi-ai spus.

— Erai ocupat cu mama ta şi cu Dimples, îţi aduci aminte?

E a doua oară şi mă întreb dacă nu e cineva care merge la colegiu, pentru că suntem aşa de aproape de cămin. Cred că e acelaşi tip şi acum a venit de două ori, vineri după-amiaza, imediat după ora patru.

— Nu ai niciun fel de alarmă?

— Magazinul de pantofi al domnului Preston, chiar de lângă mine, se mută; acum am o sonerie care sună acolo, dar domnul Preston e tare de urechi şi nu cred că o aude. Şi, oricum, e departe, în spate.

— Ei, fir-ar să fie!

— N-am vrut să-ţi mai dau alt motiv să-ţi faci griji. Nu am fost rănită.

— Avea armă?

— Sigur, altfel nu-i dădeam banii. E o armă ciudată, dar eu nu mă pricep deloc. Ei, vrei să mă ocup de registrele tale ca să fii liber să înveţi?

El o privi fix o clipă, iar ea îşi dădu seama că ăsta era obiceiul lui de a cântări ofertele în minte înainte de a se hotărî.

— Altfel nu mă ofeream. Şi fără sărutări până terminăm. El zâmbi.

— Căpitan Bligh la sărutat şi Domnişoară Zână Bună la registre. Fericită de complimentul lui, ea îi luă registrele.

— Dacă am nevoie de tine, te chem.

Pregăti un ibric de cafea, se duse în camera ei cu registrele şi se aruncă pe pat. Văzu repede că lucrurile erau exact atât de rele pe cât spusese el.

După o vreme se opri, aruncă pixul şi se lăsă pe perne să se gândească la magazinul lui. Peste alte zece minute, cotrobăia prin dulap, apoi se duse la bucătărie.

— Finn?

— Hâm? Avea ochii roşii, părul îi era încâlcit de cât trecuse cu degetele prin el, iar pe masă, în faţa lui, era o ceaşcă de cafea pe jumătate goală.

— E destul de rău, nu-i aşa? o întrebă. Ea puse pe masă un ursuleţ maron, cu o ureche lipsă şi câlţi ieşind dintr-o labă.

— Uite ursuleţul meu norocos. El îşi trecu degetele prin păr şi luă ursuleţul. Îl răsuci în mâini

şi-l privi atât de concentrat, încât ea se întrebă dacă mai văzuse vreodată un ursuleţ.

— Domnul Boof? o întrebă.

— El însuşi, unicul. Mascota mea, spuse ea în timp ce-i umplea din nou ceaşca de cafea şi-şi turnă una şi pentru ea.

— Vrei să-l închiriezi? Ea se opri, surprinsă.

— Nu trebuie să-l închiriezi. Ţi-l dau, dacă vrei.

— Ţi-ai da ursuleţul norocos aşa, pur şi simplu? o întrebă el privind-o la fel de concentrat cum îl privise pe domnul Boof. Ea simţi că i se încing obrajii când răspunse:

— Ar avea un cămin bun. Finn îi făcu cu ochiul.

— Mulţumesc, Lucy. Puse ursuleţul pe banchetă lângă el. Ea se aşeză în faţa lui. El îşi scoase pantofii şi îşi descheie cămaşa, iar ea se întrebă dacă avea idee cât de atrăgător arată, în ciuda ţinutei dezordonate. Poate chiar aspectul răvăşit îl făcea mai atrăgător. Ar fi vrut să-i privească pieptul, să-i netezească părul, să-i împingă de pe umeri cămaşa pe jumătate descheiată. În loc de asta, îl întrebă:

— Gata pentru o pauză?

— Întotdeauna, zâmbi el şi se înclină în faţă până se apropie la numai câteva degete distantă.

— M-am gândit, zise ea.

— Ştiu. Am auzit rotiţele scârţâind de aici. Ea scoase limba cu prefăcută supărare. El păru

surprins şi exclamă:

— Mai fă asta o dată! Mirată, ea scoase limba. Instantaneu, el acoperi distanţa dintre ei şi i-o atinse cu a lui. Când o sărută, simţi cum o năpădeşte dorinţa. Când ea se îndepărtă, el gemu.

— M-aş duce să mă retrag de la drept, spuse, dar pe urmă mă uit la cifrele de la magazin şi ştiu că trebuie să rezist. Dar, fir-ar să fie, vreau să ne întâlnim ca doi oameni normali.

— Despre asta vreau să vorbesc cu tine. Am o idee.

— Orice ajutor va fi binevenit.

— Finn, afacerea mea merge mult mai bine decât a ta.

— Şi?

— Eu nu lucrez sâmbăta şi duminica. Sâmbăta care vine o petrec cu părinţii, dar lasă-mă să văd ce pot face pentru magazinul tău sâmbăta următoare. Să zicem, ca expert în eficienţă. Dă-mi-l mie pentru o zi.

— Scumpo, poţi să-l iei cât vrei, sâmbăta, luni sau în orice zi îţi place. Eşti tare bună cu mine. În schimb, sâmbăta seara te scot în oraş la cină, de-ar fi să se abată asupra mea iadul, examenele de drept, prescrieri de ipotecă, Dimples, Dutch „*Huiduma*” Jones sau ce-o mai fi! Baţi palma?

— S-a făcut. Acum tu apucă-te iar de învăţat, cât fac eu planuri. El râse şi o apucă de mână când ea se ridică.

— Vino încoace! Ea scutură din cap.

— Dreptul-îţi aduci aminte? El se încruntă, îi lăsă mâna şi ridică din umeri. Ea îşi luă ceaşca de cafea. Când porni spre camera ei, se întoarse să-l întrebe:

— Finn, clădirea aia mică e închiriată, nu?

— Da, n-am bani blocaţi în ea.

— Dacă vrei un vad mai bun, nu cred că magazinul de lângă al meu să fie cu mai mult de cincizeci de dolari peste ce plăteşti acum.

— Lucy, nu pot să mă mut, spuse el încet. Îţi mulţumesc pentru ajutor şi pentru sugestii, dar nu pot s-o fac. S-ar alege praful de notele mele. Ea rămase cu ochii la el cât se gândi la următorul subiect pe care voia să-l discute.

— Proprietarul s-ar supăra dacă-l zugrăveşti? Finn ridică din sprâncene.

— Hei, stai puţin, să nu te-apuci de ceva costisitor. N-ar ajuta nici zugrăveala prea mult. Uită-te la ce-i în jur.

— S-ar supăra?

— Doamne, nu. Mi-a spus că pot să fac ce vreau, doar că el nu bagă niciun sfanţ, dacă poate. Am avut o înţelegere când l-am închiriat.

— Bine, zise ea. Zâmbea când se întoarse în dormitor să facă o listă cu ce credea ea că are nevoie magazinul lui Finn ca să-şi crească vânzările.

Înainte să se ducă la culcare, stătu o clipă în camera de zi şi se uită cum îşi trecea Finn mâna prin păr când se duse la chiuveta din bucătărie să-

şi mai toarne cafea. Îl auzi vorbind încet cu sine, apoi se aşează iar şi nu-l mai văzu. Se băgă în pat şi se răsuci de pe-o parte pe alta, gândindu-se iar la planurile ei pentru magazinul lui Finn. A doua zi dimineaţă găsi un bilet pe pernă: „*Mulţumesc pentru contabilitate*. *Capăt Medalia de Aur pentru că sunt Băiat Bun şi n-am deranjat o frumoasă adormită*. *Şi Medalia de Argint*. *În agonie*, *noapte bună*, *iubiţico*! *Sâmbăta seara - o întâlnire adevărată*, *transmisă în direct*! *Mulţumesc că ai avut încredere să mi-l dai pe domnul Boof*. *Cu dragoste*, *Finn*”.

Netezi hârtia cu mâna. Cu câtă nonşalanţă scria „*dragoste*” înainte să semneze biletele! Oare era complet fără semnificaţie?

Luni seara nu l-a văzut. Marţi seara a venit după cursuri să înveţe, în timp ce din apartamentul lui răsunau baterii, chitare şi, din când în când, câte un hohot de râs. Ea s-a dus la culcare, iar dimineaţa a găsit pe pernă alt bilet pe care scria „cu dragoste”. Totuşi, nu fuseseră decât nişte sărutări scurte în ultimele zile şi începuse să-şi simtă nervii încordaţi. Se apropia sfârşitul semestrului de primăvară şi ştia că el e cufundat în muncă. Era atât de chinuitor de aproape şi totuşi nu-i putea vorbi şi nu-l putea atinge.

CAPITOLUL 7

Vineri după-amiază, pe când Nan se pregătea

să plece acasă, iar Lucy îşi aducea taraba înăuntru, văzu o maşină cunoscută parcând în faţa magazinului.

Finn intră în magazin cu un teanc de cărţi sub braţ.

După el venea un câine cafeniu, zbârlit, cu urechi blege. Finn îi zâmbi.

— Bună. Unde-i Nan?

— Abia a plecat. Ţi-ai luat un câine?

— Nu, zise el şi o luă de braţ s-o sărute. Ea îl opri după câteva minute.

— Finn, ar putea intra cineva. Ce cauţi aici la ora asta? Şi de unde ai câinele?

— Am venit să te apăr de tâlhar. Şi ăsta e un câine de pază. Ea chicoti şi se uită în ochii trişti, cafenii, ai câinelui care se aşează la picioarele ei şi dădu din ciotul de coadă.

— Nu pot să ţin un câine aşa de mare.

— Ţine-l aici, la magazin, ziua, iar seara îl aduci la mine acasă.

— Credeam că n-avem voie să ţinem animale.

— Ba da. M-am uitat eu în contract. Ea mângâie câinele pe cap.

— Ce mai câine de pază, zise sec.

— E un câine grozav. E rău ca o fiară.

— Bietul de tine, spuse ea lăsându-se în jos să alinte câinele şi să-l scarpine pe gât. E groaznic să spui aşa ceva despre el. Uite ce blând e!

— E rău ca un diavol!

— Atunci de ce nu te muşcă?

— Nu-i muşcă pe cei din familie. E câinele meu. L-am cerut de-acasă, din Iowa, şi tata mi l-a trimis cu avionul.

— Nu, zău! zise ea, foarte mulţumită că Finn îşi dăduse atâta osteneală pentru ea.

— Iubeşte familia, dar nu suferă străinii. Noaptea o să-l ţin la mine. O să se potrivească la fix cu Dimples, Mike şi Will.

— Nu pot să cred că un câine atât de blând poate fi rău.

— Crede-mă pe cuvânt.

— Cum îl cheamă?

— Mama l-a botezat.

— Bine, cum?

— Să nu te laşi păcălită de nume. Floricel.

— Bobocel, zise ea şi câinele se gudură de bucurie. Nu-i venea să creadă că i-ar face rău cuiva, dar era fericită că Finn era îngrijorat pentru ea.

— Mulţumesc. Ce rasă e?

— Un fel de airedale. O să mă aşez în faţa ferestrei, să fiu bine văzut din stradă, şi o să învăţ. Se uită la scaunul din fier forjat şi zâmbi:

— Dar poate că data viitoare îmi aduc şi o pernă.

— Data viitoare?

— Ai spus că ai fost tâlhărită de două ori vineri după-amiaza.

Aşa că o să vin pentru vreo două ore vinerea după-amiaza.

— Eu…

— Nu mă contrazice. Pot să învăţ aici. Ea zâmbi, simţind o plăcere caldă.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Se aşează pe un scaun lângă fereastra din faţă şi începu să citească. Floricel se încolăci la picioarele lui. Lucy constată că îi era greu să lucreze. Privirea îi aluneca tot timpul spre Finn, peste picioarele lui lungi; se gândea cum ar fi să fie lipită de el şi îşi dorea să facă acum acest lucru.

La cinci şi jumătate închise magazinul şi plecară cu Floricel, ducându-l acasă la Finn. Mai târziu, când veni la ea să înveţe, îl lăsă pe Floricel acasă.

Sâmbăta seara au luat masa în oraş şi Lucy se simţi minunat. Finn arăta incredibil de chipeş într-un costum bleumarin. O duse la Oklahoma Line, unde au stat lângă fereastră în barul întunecat şi au privit luminile îndepărtate ale centrului oraşului. Au mâncat într-un separeu şi Finn a fost mai fermecător, mai relaxat şi amuzant decât îl văzuse ea vreodată.

Luni dimineaţa când sosi Nan la magazin, Lucy umplea cu alune recipientele de metal. Nan intră pe uşa din spate şi Floricel îşi înălţă capul la zgomot. Lucy îşi băgă degetele sub zgarda lui să-l ţină.

— Bună, am sosit, strigă Nan când dădu colţul, cu părul blond unduindu-i-se pe umeri la

fiecare pas. Se opri să se uite la Floricel.

— Ăsta cine mai e?

— Câinele nostru de pază. Finn l-a cerut din Iowa pentru mine. Floricel. Floricel dădu din coadă, zguduindu-se tot.

— Floricel, dulău de pază? Nici n-a lătrat când am intrat. Se apropie prudentă să-l mângâie, iar el se gudură fericit. Ei, chiar că e amenințător! Lucy râse.

— O să vină şi Finn să stea vreo oră, două, vinerea după-amiază.

— Drăguţ din partea lui.

— Păi, întotdeauna am fost jefuită vineri după-amiaza. Lucy zâmbi şi ieşi să se spele pe mâini înainte de a se ocupa de alt transport de alune. După câteva minute, Nan spuse sec:

— Voiam să te întreb cum a fost întâlnirea de sâmbăta seara, dar cred că nu e nevoie. Surprinsă, Lucy îşi ridică privirea;

— De ce?

— Uită-te ce faci. Uluită, Lucy văzu că turnase alunele prăjite în vasul cu alune cu coajă.

— Nu se poate! Nan îşi încrucişa braţele.

— Probabil că te-ai distrat bine. Lucy oftă fericită.

— A fost extraordinar.

— Şi?…

— Şi ce?

— Vreun angajament din partea domnului Mundy? Alte întâlniri? Lucy se încruntă şi începu

să separe alunele.

— Se apropie sfârşitul semestrului şi e mai ocupat ca oricând. Şi unul din angajaţii lui a fost bolnav, aşa că lucrează mai multe ore la magazin. O să mai ieşim în vacanţă.

— Toată vara? făcu Nan ochii mari.

— Nu! Se duce şi la cursurile de vară. Are o săptămână liberă între semestrul de primăvară şi cel de vară.

— Ei, mare scofală! zise Nan dezgustată. Aş vrea să-l cunosc pe tipul ăsta. Nimeni nu merită atâta atenţie când se interesează mai mult de cărţi decât de tine.

— Eu îl înţeleg şi nu e ceva permanent.

— Şi de ce să aştepţi? Doar nu întinereşti.

— Nan!

— Ei, ştii ce vreau să spun. Ai putea să ieşi cu alţii, nişte tipi drăguţi, dar tu eşti făcută praf pentru un şoarece de bibliotecă. Clopoţelul de alamă de deasupra uşii sună şi lui Lucy îi tresări inima când îl văzu pe Finn intrând. Şi, spre mulţumirea ei, era îmbrăcat în acelaşi costum bleumarin pe care îl purtase la cina de sâmbăta şi arăta la fel de chipeş şi de atrăgător şi dimineaţa.

— Bună, spuse el tărăgănat şi-i zâmbi, în timp ce Floricel ocoli în fugă tejgheaua să-l salute.

— Bună, răspunse ea cu câtă răsuflare îi mai rămăsese. Zâmbi şi ea, apoi îşi aminti de Nan.

— A, Nan, ţi-l prezint pe Finn Mundy. Finn, Nan Taylor. Ca şi cum i-ar fi cerut un efort de

voinţă, el ezită o clipă înainte de a-şi desprinde privirea de la Lucy.

Zâmbi spre Nan.

— Îmi pare bine, Nan. Am auzit despre tine şi mă bucur să te cunosc.

— Şi eu la fel. Vă las cât mă duc să aduc o cutie de alune. Cred că tu eşti vinovat pentru asta, îi spuse ea lui Finn, arătându-i din cap amestecul de alune în coajă şi decojite. Lucy râse când el se uită mai întâi la vas, apoi la ea. El puse mâna pe tejghea.

— Unde s-a dus Nan? o întrebă încet. Ea privi în jur.

— E în spate. Acolo am o cămăruţă, ca birou şi depozitul. El se aplecă în faţă şi-şi coborî vocea.

— Atunci pot să te sărut.

— Chiar mă întrebam dacă o să-ţi treacă prin cap, zise ea şi se aplecă peste tejghea. Sărutul fu uşor, dar de abia se desprinse că se şi porni s-o sărute din nou. Sărutul continuă până când auziră uşa şi se întoarse Nan.

— Îmi pare rău, zise Nan şi ridică din umeri.

— Trebuie să fug, spuse Finn.

— Arăţi bine, zise Lucy, încercând să mai tragă de timp şi să-l reţină. Zâmbetul lui dispăru.

— Am o întâlnire la bancă, să vorbesc cu ei despre un împrumut.

Îi reveni zâmbetul când se uită la vasul cu alune, apoi la Lucy, şi-i făcu cu ochiul.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Nan. Poate

data viitoare putem sta de vorbă.

— Da, sigur. Şi eu mă bucur că te-am cunoscut. Se năpusti afară, urcă în maşină şi plecă. Lucy se uită întrebătoare la Nan.

— De ce nu mi-ai spus cum arată? o întrebă Nan.

— Înfăţişarea nu e totul.

— Nu, dar încep să înţeleg de ce te mulţumeşti să stai acasă şi să înveţi cu el.

În timp ce Floricel se instala în apropiere, Lucy începu să golească vasul cu alune amestecate, gândindu-se la Finn.

— Mai aveţi vreo întâlnire? o întrebă Nan. Vreau să spun, una adevărată?

— A spus că o să ieşim imediat ce termină examenele. Peste două săptămâni. Nu mai e mult.

— Mă bucur că tu eşti în situaţia asta şi nu eu.

Sâmbăta dimineaţa, cât Finn se duse la cursuri, Lucy se îmbrăcă în blugi, luă semnele pe care le scrisese cu vopsea, încarcă în maşină o scară şi se duse la un atelier de copiat, unde comandă nişte stindarde de hârtie de doi metri. Pe urmă, se mai opri pe la o mulţime de magazine diverse să se aprovizioneze. Când intră, în magazinul lui Finn nu erau clienţi, în spate se afla un tip. Avea cască legată de un radio agăţat de centură, părul blond ciufulit şi se privea dansând într-o oglindă cu trei aripi.

— Bună! strigă ea, dar el nu răspunse. Lucy

se mai apropie puţin şi ţipă iar:

— Bună! Cum el tot n-o auzi, se mişcă astfel încât să-i apară imaginea în oglindă şi strigă încă o dată:

— Bună! Ochii lui albaştri se opriră pe imaginea ei, o privi din cap până-n picioare, închise radioul şi-şi lăsă casca în jurul gâtului. Se întoarse şi spuse Insinuant:

— Pot să te ajut? Ei, ce te-aş mai ajuta!

Lui Lucy îi veni să plece din magazin. Îşi ridică bărbia şi spuse rece:

— Sunt Lucy Reardon şi sunt prietena domnului Mundy.

Pe faţa lui se putea citi atât de clar dezamăgirea, încât ea aproape zâmbi.

— Am venit să redecorez puţin.

— Mda. Chiar că e nevoie, zise el privind în jur. Numele meu e Harold Marshall, dar toţi prietenii mei roşcaţi îmi spun Hunk El întinse mâna şi, cam în silă, ea i-o strânse. Degetele lui le prinseră pe ale ei şi îi întoarse mâna.

— E ceva serios între voi? o întrebă. Nu văd niciun inel.

— Foarte serios, spuse ea încercând să-şi tragă mâna.

— Cum de nu te-am văzut până acum?

— Nu venim aici când ieşim împreună. Îşi trase din nou mâna şi el îi dădu drumul.

— Te măriţi cu el?

— Am venit să redecorez. Să nu mai

discutăm.

— Păpuşico, tocmai mi s-a înveselit ziua de vreo sută de ori. N-avem prea des cliente.

— Nici nu mă mir, mormăi ea. Eu ies să zugrăvesc pe-afară, domnule Marshall.

— Of, păpuşico, spune-mi Hunk. Ei, stai să-ţi arăt ce-i pe aici.

O luă de braţ s-o împingă spre camera din spate, dar Lucy se eliberă şi se îndepărtă.

— Îmi pare rău, am multe de făcut până vine domnul Mundy. Şi vine curând, zise ea accentuând. O enerva că Harold Marshall continua să se uite la ea de parcă ar fi fost o cutie nouă cu bomboane. Privirea lui trecu dincolo de ea, spre uşa de la intrare, şi reveni.

— N-o să vină decât peste trei ore, cel mai devreme. Coborî vocea. În trei ore te duc în paradis.

— În trei ore zugrăvesc faţada.

— Ei, nu mai fi aşa de sârguincioasă. Dădu drumul la radio, încet.

— Hai să-ţi arăt biroul. Dansezi?

— Nu, mulţumesc.

— Putem să punem tăbliţa cu „*închis*” la intrare pentru o oră, încuiem uşile şi… Dansăm. Ea zâmbi, încercând să nu se înfurie.

— Nu, domnule Marshall, categoric nu. Se întoarse spre uşă şi instantaneu el o luă pe coridor, pe lângă perete, să ajungă înaintea ei şi să-i blocheze drumul. Se întinse s-o ia de mână.

— Hai, păpuşico! Hai să mergem în spate să dansăm. O să-ţi arăt nişte mişcări…

— Aşa te porţi şi când e domnul Mundy aici? El râse.

— Haide! O trase de mână şi Lucy nu se mai strădui să aibă răbdare.

— Dă-mi drumul! spuse ea încet şi clar. Eu sunt cea care i-a fisurat mâna domnului Mundy. El clipi, îi dădu drumul şi se uită atent la ea.

— Nu prea pari genul.

— Unele din noi nu par.

— Iisuse! Ai centură neagră? spunea el că ştie pe cineva care are centura neagră la karate. Ea zâmbi.

— Am centura neagră.

— Iisuse! făcu un pas înapoi. Iisuse! Du-te şi zugrăveşte. Se dădu la o parte din drumul ei şi începu să aşeze nişte haine sport, în timp ce-i arunca priviri rapide.

— N-ai muşchi. Ea se duse spre uşă, o deschise, apoi se întoarse şi spuse:

— Nu am. Totul ţine de sincronizare şi de coordonare. Întreabă-l pe domnul Mundy despre braţul lui.

— Mda. Harold se îndepărtă, iar ea ieşi să-şi descarce maşina.

În zece minute zugrăvea faţada, furioasă. Lucra repede, sigură că Finn o să apară pe la prânz. Voia să facă o schimbare pe care el s-o observe când vine.

La unsprezece şi jumătate se declanşa alarma de la ceasul ei de mână şi ea se dădu jos de pe scară să spele pensulele, să închidă cutiile de vopsea şi să se spele pe mâini. Legă aţe de colţurile stindardelor, apoi le fixă la ferestre. Vopseaua de latex se usca rapid şi se simţea satisfăcută de eforturile ei.

— Acum, partea grea, îşi spuse ea în timp ce maşinile treceau pe alături.

O clipă se gândi să renunţe la restul planului din cauza lui Harold Marshall, dar îşi îndreptă umerii şi se hotărî să-l ducă până la capăt.

Aruncă o privire pe fereastră şi văzu un client care se uita la costume, în timp ce Harold Marshall stătea mai în spate, cu umărul sprijinit de perete.

Bucuroasă de prezenţa unui client, trase aer în piept şi intră.

— Hei, domnule Marshall, vrei să mă ajuţi o secundă, te rog? Stativul ăsta de costume la preţ redus - l-am putea scoate afară?

— Sigur. Afară?

— Da, e o zi frumoasă. O să mă uit eu la ele cât lucrez aici înăuntru. N-am zugrăvit pe lângă uşă, dar am putea pune ceva deasupra până-l scoatem? N-aş vrea să se murdărească hainele astea noi de vopsea.

— Mda. Mă întorc imediat, îi spuse el clientului, care dădu din cap şi continuă să se uite la pantaloni. Harold dispăruse în spate şi se

întoarse cu o pânză pe care o puse peste costume, cercetând-o cu privirea în timp ce lucra.

— Aş fi crezut că eşti destul de puternică să tragi singură astea afară.

— E mai complicat să le scot pe uşă.

— Mda, aşa e. Împinseră stativul afară şi-l aşezară.

— Mulţumesc, zise Lucy. Harold rămăsese cu ochii la clădire.

— Măi, să fie! Asta-i o zugrăveală pe cinste! Foarte frumos! Se uită şi ea la faţada portocaliu aprins şi-i plăcu efectul.

— Sare în ochi, zise ea.

— Da. Aproape că se mişcă.

— Sper c-o să-i facă pe clienţi să se mişte intrând, zise ea veselă şi mai scoase un stindard pe care-l legă de la un capăt la altul al stativului. Un bărbat trase în parcarea mică de lângă clădire, coborî şi intră în magazin. Harold îi aruncă o privire şi se duse şi el înăuntru, scuturând din cap. Ea aşteptă până ce-l văzu pe Harold ocupat cu luarea măsurilor pentru client. Luă repede bocceaua de haine din maşină şi se duse înăuntru. Alese un sacou bleumarin conservator şi-l luă de pe umeraş.

— Mă duc în birou, spuse dezinvoltă când trecu pe lângă Harold.

Închise uşa şi fixă un scaun sub clanţă ca să nu fie întreruptă de Harold. Cât putu de repede, se schimbă. Inspiră adânc când ieşi din birou şi

simţi un puternic val de uşurare când văzu că doi clienţi îl ţineau încă ocupat pe Harold.

Zâmbea când ieşi, conştientă de privirile cu care o urmăreau şi Harold şi clienţii. Auzi şi şoapta lui Harold:

— Are centura neagră.

— Nu mai spune! Lângă uşă, trecu pe lângă o oglindă şi se opri să se uite. O pălărie bărbătească cu boruri înguste îi stătea înclinată pe cap. Era îmbrăcată cu o cămaşă albă, sacou bleumarin şi o cravată roşu aprins, ciorapi de plasă neagră şi escarpinii roşii. Inima începu să-i bată mai iute când se întrebă deodată dacă Finn o să se supere de schimbările pe care le făcuse. Afară, luă în mână o pancartă pe care scria „*Preţ redus*” cu litere roşu aprins. Se duse lângă bordură şi începu să facă semne cu mâna şoferilor care treceau. Nu opri niciunul, dar n-o deranja asta. Câtă vreme observau magazinul şi şi-l aminteau, puteau să revină.

Şi apoi apăru o maşină albastră cunoscută. Frânele scrâşniră şi se uită la Finn peste câţiva metri de beton.

CAPITOLUL 8

Nu era nicio maşină imediat în spatele lui, dar când apăru una el coti în parcare. Coborî din maşină, trânti portiera şi rămase cu o mână în şold, uitându-se la magazin şi la ea. Ea se apropie

cu inima zvâcnind din două motive. I se părea că el arată minunat şi-i era teamă că n-o să se fie mulţumit de ce făcuse ea.

— Te-ai sculat la miezul nopţii şi-ai venit să munceşti aici? o întrebă el.

— Nu. Am venit pe la nouă şi ceva.

— Sfinte… Se întoarse să se uite la ea, apoi peste capul ei când un bărbat intră în magazin.

— Mulţumesc, îi spuse şi zâmbi. Presupun că ai făcut cunoştinţă cu Harold.

— Cu Hunk? Ar fi trebuit să mă avertizezi în privinţa lui.

— Să te avertizez? ridică Finn din sprâncene. Adică de ce să te fi avertizat?

— E o întreagă latură a angajatului tău pe care o văd doar femeile.

— Harold Marshall? Ea dădu din cap.

— Ce referinţe a avut? Finn se înroşi.

— Ca să spun drept, nu prea grozave, dar nici nu-l pot da un salariu prea bun. Ce-a făcut? Ţi-a făcut vreun avans?

— Asta e afirmaţia moderată a dimineţii!

— Păi, îmbrăcată aşa…

— Nu, Finn, drăguţule, zise ea imitând-o pe Dimples. Am venit azi-dimineaţă în blugii cei vechi şi în tricou. El zâmbi şi se apropie cu un pas, iar vocea îi coborî până la un ton care îi tulbură şi atenţia şi gândurile.

— Scumpo, află de la mine, blugii vechi şi tricoul pot opri circulaţia când eşti tu în ei!

— Mulţumesc, zise cu răsuflarea tăiată, încercând să-şi amintească tot ce voia să-i spună. A, da, Harold. A trebuit să-l pun la respect.

— Pe Harold?

— De ce eşti aşa de şocat?

— Credeam că Harold e îndrăgostit doar de walkman-ul lui. Radioul pare o excrescenţă a capului lui. Păi, o să-l concediez dacă…

— Nu. Lasă-l în pace, fiindcă mă lasă şi el pe mine, acum. Crede că am centura neagră la karate. Finn se uită la ea o clipă, apoi începu să râdă.

— De ce crede aşa ceva?

— Din cauza cui ţi-ai fisurat tu braţul?

— I-ai spus!

— Şi el a zis că tu i-ai spus că ştii pe cineva care are centura neagră.

— Da, pe Al Gates.

— M-a întrebat dacă am centură neagră şi i-am spus că da. Doar că nu i-am spus că o asortez la rochia mea neagră. Finn scutură din cap.

— Nu ştiam. El… pare atât de neinteresant de orice în afară de radioul ăla.

— Vrei să spui că pare neinteresat de bărbaţi şi de confecţiile bărbăteşti.

— Poţi să te întrerupi puţin şi să vii la mine în birou? o întrebă el.

— I-am spus lui Harold că o să am grijă de hainele astea, să nu fure nimeni nimic. Finn o luă de braţ.

— Nu fură nimeni nimic. Ăsta e un cartier vechi, dar locuit de oameni cumsecade. Şi n-o să stăm mult. Când trecură prin magazin, Finn îl salută din cap pe Harold.

În birou, el închise uşa, apoi o răsuci şi o trase lângă el. Îi descheie sacoul bleumarin.

— Ce-ai pe sub ăsta, scumpo?

— Costumul de baie. El gemu.

— Lucy, nu trebuie să faci asta pentru mine. E o cauză pierdută.

— Nu neapărat, zise ea şi inima începu să-i bată mai tare pentru că el părea mulţumit de munca ei.

— Mi-e al naibii de greu să mă mai gândesc la drept, spuse el scrâşnind cuvintele. De data aceasta, inima ei se înălţă de dragoste. Braţele lui se strânseră în jurul ei şi o sărută cu o disperare care făcu să-i crească temperatura, în cele din urmă, el se desprinse.

— Grozav. Mulţumesc.

— Ce-i grozav?

— Sărutările tale, tu, zugrăveala. O inundă bucuria.

— Mi-a fost teamă că n-o să-ţi placă.

— Îmi place la nebunie. Când o să-mi pot permite o firmă nouă, îi schimb numele în Magazinul portocaliu fiindcă oricum aşa o să-i spună toată lumea. Doar un lucru nu-mi place.

— Care?

— Aş prefera ca iubita mea să nu defileze în

sus şi-n jos pe strada Paisprezece pe jumătate goală.

— Finn! Râse, simţind alt vârtej ameţitor de fericire. Iubita ta?

— Da. Adu-mi aminte diseară şi o să-ţi explic. Ea se aplecă spre el.

— Promiţi?

— Fii sigură, zise el şi o sărută din nou. Ea se bucură de sărut, dar se retrase când mâinile lui îi alunecară pe şolduri.

— Se vede că mâna ta merge mai bine, îi spuse cu răsuflarea tăiată.

— Sigur. Fără glumă, nu vreau să te plimbi prin faţă. S-ar putea să te expui unor avansuri obscene din partea şoferilor.

— E mult mai probabil un avans obscen din partea angajatului tău.

— I-ai explicat care e relaţia noastră? Avea o ocazie perfectă să încerce să descopere care era locul ei în viaţa lui. Dreptul, magazinul, finanţele lui… Unde ar include-o pe ea? Totuşi n-o făcu, hotărându-se să mai aştepte până îi spunea el singur.

— Am încercat, spuse ea, dar n-a priceput mesajul.

— Ce să zic, mă mir de el. În timp ce vorbeau, Finn îi împinse sacoul de pe umeri şi îl lăsă să cadă pe birou, apoi începu să-i descheie cămaşa. Ea râse.

— Mă schimb şi mă apuc din nou de zugrăvit.

Chiar îţi place faţada? Privirea lui coborî spre sânii ei.

— Grozav!

— Finn, eu vorbeam de faţada magazinului.

— Zici că ai un costum de baie pe dedesubt?

— Da. E puţin cam târziu să mă întrebi, de vreme de deja m-ai descheiat. A, da. Oftă lung, îi desfăcu cămaşa şi o îndepărtă puţin să se uite la ea.

— Eşti la lucru, mai ţii minte? zise ea răguşit. Privirea lui coborî mai jos, spre costumul ei negru de baie, spre ciorapii de plasă şi Lucy simţi cum în interiorul ei se trezesc la viaţă flăcări. Finn, te rog, şopti ea. O trase lângă el şi o sărută avid. Ea îşi aruncă braţele pe după gâtul lui şi îşi apăsă trupul de al lui, fără să-i mai pese era miezul zilei şi că stăteau în picioare în biroul lui.

În cele din urmă, voci care veneau din faţă pătrunseră prin ceaţa dorinţei ei.

— Se vor întreba ce facem aici, zise ea desprinzându-se din braţele lui.

— Cui îi pasă?

— Mie. Îmi pare bine că-ţi place zugrăveala. Am vrut să-ţi fac o surpriză. El zâmbi.

— Ai reuşit. Nu mai e alt magazin ca al meu în toată Oklahoma, poate în toată regiunea sud-vestică. Mulţumesc, scumpo.

— Cu plăcere dar mai bine aştepţi cu mulţumirile până vedem dacă vor creşte vânzările, spuse ea precaută, dar totuşi foarte mulţumită de

reacţia lui.

— Cum ar putea să nu crească! Ea zâmbi şi-şi lăsă degetele să alunece peste pieptul cămăşii lui albe.

— Oare ţi s-a transmis şi ţie puţin din optimismul meu?

— S-ar putea. Îi făcu cu ochiul, apoi o lăsă singură să se schimbe. Ea îşi puse iar blugii şi tricoul şi se întoarse la zugrăvit. În cinci minute apăru şi Finn.

— Dacă te opreşti acum, mâine te ajut şi eu, spuse el.

— Poţi să mă ajuţi mâine şi dacă nu mă opresc acum. Sunt eu rapidă, dar nici chiar aşa.

— Mă bucur să aflu că eşti rapidă. Ea strâmbă din nas spre el şi continuă să lucreze.

După ce închiseră magazinul, s-au dus să mănânce hamburgeri, apoi au plecat acasă, fiecare în maşina lui.

— Am avut o discuţie cu Harold, spuse Finn în timp ce se îndreptau spre apartamentele lor. A zis că n-a avut nicio intenţie şi că nu porţi inel. Şi a mai zis că şi-a cam pierdut entuziasmul faţă de femeia care mi-a rupt mâna. Ea îl bătu pe umăr. Dar tu nu.

— Nu de tot, zise el luând-o în braţe. Dinspre apartamentul lui Finn se auzeau muzică şi râsete, iar el acceptă oferta lui Lucy de a invita la ea. Pe uşa ei era prinsă în pioneze o inscripţie mare.

— „REFUGIUL LUI FINNEGAN”, citi el cu

voce tare şi pufni în râs. Fraţii mei - asta-i opera lui Will. Scoase inscripţia şi o luă sub braţ, apoi intră după ea. Când el se duse în bucătărie să înveţe, Lucy luă inscripţia şi o duse în camera ei.

Miercuri seara, trei săptămâni mai târziu, Lucy stătea pe întuneric în uşa dormitorului. Era o noapte caldă. Aerul condiţionat mai răcorea apartamentul, dar chiar şi aşa Finn îşi scosese cămaşa. Se plimba de colo-colo prin bucătărie şi mormăia în surdină, repetând ceva pentru cursuri. Ea îl privea şi simţea cum o cuprinde frustrarea. Ar fi vrut să fie în braţele lui. În loc de asta, se întoarse şi se duse tăcută la culcare. Dar somnul nu voia să vină şi rămase trează, gândindu-se la Finn care era doar la o cameră depărtare. Îl auzea mişcându-se şi vorbind singur. Terminase cu examenele de primăvară şi petrecuseră o săptămână minunată, ieşind în oraş în fiecare seară. Câteva seri se duseseră la restaurant, într-o seară la teatru şi în alta la cinema. Apoi începuseră cursurile de vară şi reveniseră la vechea rutină. În cele din urmă, se lăsă tăcerea; apoi auzi paşi. În uşă se zăreau umerii largi şi silueta zveltă a lui Finn. Ea îşi închipui că vine să-i lase obişnuitul luat de rămas bun.

— Ai terminat? îl întrebă. El tresări.

— Nu dormi? E trecut de două.

— E foarte cald. Cu un foşnet de cearşafuri, se ridică în pat. Aşternutul bleu i se desfăşura în jurul coapselor. Se uită la el prin obscuritatea

camerei, în lumina Slabă care bătea de alături.

— M-ai auzit vorbind singur? o întrebă el.

— Da, spuse ea încet, dar atenţia îi era concentrată la pieptul lui gol.

Avea păr închis la culoare pe pielea netedă. Era suplu, dar şi musculos. Ştia că acum, după ce i se vindecase braţul, făcea puţină gimnastică.

Flutură un petec de hârtie şi se aşeză pe pat lângă ea.

— Ţi-am adus un bilet de noapte bună, spuse el firesc, dar vocea i se schimbase. Cuvintele ieşeau mai încet, iar temperatura din cameră se ridicase până la punctul de fierbere. El îi era frică să răspundă. Ar fi vrut să se întindă spre el, să-l tragă lângă ea, să-i simtă braţele cuprinzând-o. Îşi încleşta degetele în poală.

— Eşti drăguţă, zise el şi întinse mâna să-i îndepărteze părul de pe umăr.

Părea epuizat. Stătea numai la o palmă de ea şi ea îi vedea părul încâlcit şi blugii strâmţi lăsaţi în jos pe coapsele înguste. Ar fi vrut să-i şteargă expresia obosită de pe faţă. Se uită la gura lui, la buzele bine conturate şi destul de pline pentru a fi senzuale, şi compasiunea i se transformă în dorinţă. Îi întâlni ochii şi văzu în ei aceeaşi nevoie avidă pe care o simţea şi ea. Braţele ei îi cuprinseră talia. Se aplecă în faţă s-o sărute, iar ea se simţi pierdută de parcă ar fi umblat pe buza Marelui Canion. Se topi lângă el şi sărutul deveni mai profund, iar el o împinse pe pat şi trupul lui îl

acoperi pe al ei. El se opri puţin şi îşi înălţă capul.

— Am nevoie de tine. Ea îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele lui până la talie. Ritmul inimii îi răsuna în urechi ca o tobă. A

— Îmi pare bine, şopti ea. Îşi lăsă degetele să exploreze nerăbdătoare şi-şi întipărea în minte forma şi textura lui. El o privi solemn.

— Te iubesc, Lucy. Ei i se păru că o să-i explodeze inima de bucurie.

— Mi-am dorit să mi-o spui. Şi eu te iubesc. Ultimul cuvânt fu înăbuşit de sărutul lui. Îşi îngropa degetele în părul lui. Trupul lui peste al ei avea o greutate erotică. Picioarele li se împletiră şi contactul o făcu să se cutremure de dorinţă acumulată. Se simţea de parcă ar fi aşteptat noaptea asta de-o veşnicie.

Răsuci capul şi-l întrebă:

— Braţul tău…?

— E bine. Buzele lui îi găsiră gâtul şi înşiruiră sărutări până la decolteul rotund al cămăşii ei de noapte din bumbac. Ea îi mângâia spatele, ţinându-l lângă ea, iar respiraţia lui fierbinte o ardea prin ţesătura subţire. Apoi el îşi înălţă capul să se uite la ea când i-o dădu jos. Îl dorea cu sălbăticie. Gura lui îi căută sânul, iar limba îi stârni sfârcul care zvâcnea. Mâinile ei se lăsară spre coapsele lui acoperite de blugi. Îşi trecu degetele peste materialul aspru, în timp ce în ea se acumula o foame de nepotolit. Când mâinile ei alunecară mai sus, îi şopti:

— Finn, blugii… El se ridică şi-şi descheie blugii, în timp ce ea-l privea. Îşi scoase şi blugii şi chiloţii, iar ea văzu că picioarele îi erau musculoase şi acoperite cu păr scurt, închis la culoare. Apoi el se întinse s-o ia de mână şi o trase de pe pat, cu privirea la sânii ei goi. Respira la fel de anevoios ca ea când îi împinse cămaşa de noapte pe podea. Ea simţi grămăjoara de bumbac alunecându-i în jurul gleznelor. Se uită la Finn. Ochii lui erau pe jumătate închişi. Mâinile lui calde erau pe coapsele ei şi o ţinea la distanţă să o privească aşa cum o privise cu săptămâni în urmă, când ea fusese în costum de baie la el în birou. Numai că acum erau amândoi dezbrăcaţi, iar ea voia cu disperare să-l atingă, să-i simtă mâinile pe trup. Icni de dorinţă.

— Finn, te rog…

— Eşti frumoasă, Lucy. Atât de frumoasă! Te iubesc. O spuse languros şi adăugă: Te vreau. Inima îi tresaltă de bucurie când el făcu un pas înainte şi o strivi de pieptul lui. Toată dorinţa, înţelepciunea şi prudenţa de o lună şi jumătate se prăbuşiră şi ea se lăsă pradă visurilor şi pasiunii, atingându-l aşa cum o făcuse în închipuire, sărutându-l aşa cum nu îndrăznise până atunci. Mâinile îi alunecară în jos, pe spatele lui arcuit şi peste fesele tari, apoi peste şolduri. El gemu şi limba lui trasă un cerc în jurul sfârcului trandafiriu, îi luă sânul în mână şi-l sărută, chinuindu-l delicios cu limba, apoi mutându-se la

celălalt sân, în timp ce degetele îi alunecau mai jos. Deodată, o trase pe pat peste el. Părul ei se revărsă peste umerii lor când îi potrivi trupul peste al lui. Rămase întins sub ea şi-i simţea erecţia care zvâcnea. Picioarele i se împletiră cu ale ei, iar ea îi sărută cu pasiune umerii, gâtul, faţa. Apoi se îndepărtă să-l privească, în timp ce mâinile ei îl mângâiau nerăbdătoare.

— Am aşteptat atât, şopti ea concentrându-şi privirea s-o întâlnească pe a lui. Te-am dorit, Finn. Toate nopţile alea când erai atât de aproape… Eu n-aveam dreptul să-mi ocup mintea. Degetul lui mare trecu peste sfârcul ei în timp ce ea vorbea. Apoi privirea lui o întâlni pe a ei. Ochii lui albaştri erau plini de dorinţă şi de promisiuni. O rostogoli, ajungând deasupra ei. Trupul lui era greu, totuşi binevenit.

— Lucy, aş vrea să sărut fiecare centimetru din tine, dar nu pot. Nu pot să aştept atât. Cuvintele îi erau scrâşnite, îi simţea răsuflarea fierbinte pe obraz când se uita la ea. Se mişcă între picioarele ei, se lăsă în jos, iar buzele lui coborâră, căutându-le pe ale ei. Prima lui mişcare în căldura ei îi aduse un suspin înăbuşit, iar el se opri şi se uită la ea concentrat. Ea îl strânse lângă ea cu mâinile şi picioarele, iar el reacţiona instantaneu. Imediat, ea se pierdu într-un vârtej ameţitor. Se agăţă de umerii lui şi şoldurile i se ridicară să le întâlnească pe ale lui într-un ritm străvechi, până ce spasme de voluptate o legănară

într-o explozie de satisfacţie.

El icni şi şopti:

— Lucy, te iubesc! Incapabilă să vorbească, ea îl strânse şi mai tare. Ar fi vrut să nu-i mai dea drumul. Îl iubea cu fiecare fibră a fiinţei ei, dăruindu-şi trupul pentru că îşi dăruise deja inima. El rămase întins peste ea, cu braţele şi picioarele împletite cu ale ei, în timp ce bătăile inimilor încetineau şi respiraţia le revenea regulată. Ea îşi lăsă degetele să alunece pe braţul lui şi se gândi ce mult îl iubea.

— Te iubesc, spuse încet.

— Of, Lucy! O trase mai aproape, aşezându-i capul în scobitura umărului. Îi mângâie părul, cu mintea învolburată de ora care trecuse. O iubea pe Lucy şi o voia mai mult decât orice pe lume, dar nu se putea angaja. Nu-i putea cere să se mărite cu el, nici să se logodească. El de-abia găsea ocazia s-o invite în oraş şi peste puţin timp începea semestrul de toamnă, când avea să fie mai ocupat ca niciodată. Şi magazinul… Braţele i se strânseră în jurul ei şi îşi închise mintea faţă de orice altceva în afară de clipa prezentă şi de Lucy aflată lângă el.

Se întoarse pe o parte şi-i îndepărtă părul de pe frunte, uitându-se la ea, dorind să rămână peste noapte, s-o ţină în braţe şi să-şi reverse dragostea grijile şi temerile, să-i audă râsul, care era un balsam alinător pentru nervii lui încordaţi.

— Mă bucur că ai rămas încuiată afară

atunci, spuse el visător, simţind cum o epuizare totală se furişează peste el precum ceaţa care vine în vălătuci de pe mare.

— Dacă m-ai fi observat când îţi zâmbeam în parcare, zise ea, n-ar fi trebuit să cazi de pe scară ca să facem cunoştinţă. El nu putu să-i răspundă. Ar fi vrut, dar efortul ora prea mare. O mângâie pe umăr şi-şi răsuci degetele în părul ei.

— Te măriţi cu mine peste patru ani? îi şopti. Ea se mişcă uşor.

— Ce-ai spus? Se uită fix la el, la maxilarul lui aflat la doar câteva degete deasupra feţei ei. Respiraţia lui era adâncă şi regulată şi ea ştia cât e de obosit.

Se ridică puţin să-l privească, trecându-şi degetele peste umărul lui gol. Braţul lui se strânse uşor în jurul taliei ei şi ea se întrebă dacă-l trezise.

— Finn? şopti ea. El continuă să respire adânc, iar ea se cuibări braţul lui, agăţându-se de el, cu piciorul aruncat peste picioarele lui. Îl sărută uşor pe gât.

— Te iubesc, Finn… Nu ştii ce mult te iubesc.

A doua zi dimineaţă, Lucy se mişcă şi se scula. Îşi trase pe ea halatul de bumbac înainte de a-l scutura pe Finn.

— Finn, Finn, e aproape dimineaţă. El deschise ochii şi se uită la ea atât de mult, încât ea se întrebă dacă nu cumva a uitat unde e. Apoi, cu o mişcare rapidă, braţul lui o cuprinse de talie şi o trase cu bruscheţe în jos.

— Hei, fii… Gura lui o reduse la tăcere. O rostogoli în pat, iar mâinile lui îi trecură pe tot trupul încercând să-i dezlege cordonul halatului. După prima clipă de uimire, Lucy îşi pierdu spiritul practic şi se lăsă pradă dorinţei, redescoperindu-i trupul cu tot atâta nerăbdare ca şi în noaptea care trecuse. De data asta făcură dragoste mai pe îndelete. Finn fu mai lent, învăţă ce-o stârnea pe ea, ce-o făcea să-l strige, ce-i declanşa dorinţa. Mai târziu, când ea stătea pe-o parte pe braţul lui, o mângâie pe spate şi-i spuse:

— Am adormit azi-noapte, nu?

— Ştiam că eşti extenuat.

— Asta-i alt adevăr spus cu moderaţie, zise el tachinând-o cu un zâmbet pe buze. Ea se răsuci să se uite la el şi îşi trecu degetele peste maxilarul lui, întrebându-se dacă vreodată o să se sature să-l atingă. Ea stătea sprijinită într-un cot, iar el, întins pe spate, îi pieptăna părul cu degetele. Ochii lui erau solemni şi o priveau cu atâta intensitate, încât inima ei începu să bată mai tare.

— Te iubesc, zise el, asta-i tot ce pot să-ţi spun. Nu pot să-ţi fac nicio promisiune. Ea îşi înclină capul şi îl sărută în scobitura umărului.

— Nici nu ţi-am cerut să-mi faci vreuna. N-am pus nicio condiţie noapte trecută sau azi-dimineaţă. Ştiu care sunt problemele. Îl sărută pe umăr, simţind un nod în gât. Îl iubea total. Refuza să se gândească acum la viitor. Acum era în braţele lui Finn, iar el era în patul ei şi nu exista

pe lume problemă de nerezolvat. Depuse un şir de sărutări pe pieptul lui.

— Finn, eu nu vreau să pleci, dar se face târziu. Or să se scoale Mike şi Will. Ai un curs la prima oră.

— Nu te opri, şopti el. Surprinsă, ea se ridică şi văzu că el o privea, întoarse capul şi-i atinse abdomenul plat cu vârful limbii. El gemu şi o luă în braţe. Se rostogoli pe o parte şi începu să o mângâie şi multă, foarte multă vreme înainte ca ea să pomenească din nou de oră. Finn zâmbi larg şi o trase uşor de păr. Stăteau îmbrăţişaţi.

— Eşti grozavă, ştii?

— Mulţumesc. Şi tu ai întârziat la curs.

— Ba nu. O să ajung. Renunţ la jogging. Mă trezeam dimineaţa devreme şi alergam. Acum ridic şi greutăţi. Îmi pierdusem condiţia fizică, spuse el, şi se ridică.

— Acum cine face afirmaţii moderate?

El zâmbi, iar ea simţi nevoia să-l apuce de mâini şi să-l reţină. Brusc, i se părea că atunci când o să plece din pat o să plece şi din viaţa ei. Zâmbetul lui dispăru şi el se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse ea, nevrând să-i spună temerile ei. Mă bucur că-ţi faci timp să alergi. El o mângâie pe gât, trasând uşor cu degetele pe carnea ei, iar ea se simţea absorbită de ochii lui. El se aplecă s-o sărute, oprindu-se o clipă să spună:

— Le rezolvăm noi pe toate. Când braţul ei i se strânse după gât şi el o mai sărută o dată, ea se întrebă dacă spusese asta pentru ea sau pentru el. În cele din urmă, el se ridică şi-şi trecu degetele prin păr.

— Se pare că am ceva haine pe aici.

— Acolo, spuse ea şi-i arătă pe podea, în dreapta patului.

— Cămaşa, pantofii şi ciorapii sunt în bucătărie. Ea îl privi cum ocoleşte patul, bucurându-se să-i vadă trupul înalt şi zvelt, şi muşchii netezi. El îşi culese hainele de pe jos, apoi se ridică şi-i întâlni privirea.

— Lucy, trebuie să mă duc la curs, şopti el. Ea închise ochii pentru ca el să nu-i vadă dorinţa.

— Ştiu. Îţi pregătesc micul dejun cât te îmbraci.

— Pot să mă îmbrac şi să fac duş în opt minute, te ajut şi eu la micul dejun. Ea deschise ochii în timp ce el se îndrepta spre baie.

— Opt minute?

— Cronometrează-mă şi o să vezi. Ea zâmbi şi aruncă pătura, uitându-se la uşa băii. Mângâie patul cu mâna, simţind cum se adună în ea dragostea.

Când apa începu să curgă, Finn începu să cânte. Surprinsă, ea se uită iar spre baie. Finn nu părea destul de relaxat să cânte sub duş, dar cânta, şi încă destul de tare să poată fi auzit cu uşurinţă. Ea râse, A apoi îşi puse halatul şi se

repezi în bucătărie. În timp ce se spăla pe mâini, se uită la ceas să-l cronometreze. Peste alte două minute, costiţa sfârâia în tigaie, pe plită fierbea un ibric de cafea, iar ea se grăbea, aşa cum îşi închipuia că face şi Finn. Se aplecase să scoată ouă din frigider când o mână i se jucă uşor peste fund.

— Îmmm, nu-i rău, zise el. Opt minute fix. O răsuci şi o luă în braţe.

— Finn, scap ouăle!

— Ba nu le scapi. Îi zâmbi cu ochii plini de bucurie, dragoste şi fericire, iar ei nu-i mai păsa dacă ouăle se spărgeau sau nu când se aplecă în faţă să-i primească sărutul. El îi luă ouăle din mână.

— Acum, eu gătesc şi tu te îmbraci. Ştiu că şi tu trebuie să pleci.

— Nu aşa devreme ca tine. Magazinul meu se deschide de-abia la zece.

— Dă-i bătaie! Nu mă întreci tu cu cele opt minute ale mele.

— Bine, lăudărosule, asta e! Opt minute din clipa asta… Ieşi în fugă din bucătărie. Finn plecă imediat ce termină de mâncat, iar ea făcu curat în bucătărie. El îl adusese pe Floricel şi câinele stătea încolăcit sub masă. Pe masă erau cărţile lui Finn, într-un colţ adidaşii lui, iar cămaşa încă mai stătea pe spătarul unui scaun. Ea o luă să o dea la spălat împreună cu lucrurile ei şi se întoarse în dormitor.

Rămase în uşă, privind patul răscolit şi amintindu-şi. Şi întrebându-se care era viitorul lor. Apoi ridică din umeri. Îl iubea şi asta era tot.

Pentru Finn ziua trecu confuz. Îşi amintea dragostea cu Lucy, îşi făcea griji pentru viitor şi se gândea la noaptea care urma. N-a înţeles nimic de la curs, deşi încercase să fie atent, dar se tot gândea la Lucy în braţele lui. La magazin fu atât de Ineficient, încât îl observă până şi Harold, care se uită la el şiret.

— Iisuse, domnule Mundy, ştiţi de câte ori aţi mutat alea trei costume dintr-o parte în alta? Vă simţiţi bine?

— Sigur, Harold, doar că mă gândeam la Lu… legii

— Aa! rânji Harold. Mda, dacă sunteţi în partea care trebuie a centurii negre, înţeleg că vă gândiţi la… legi. Se îndepărtă râzând. Finn se uită urât în urma lui, iritat, apoi începu iar să mute cele trei costume, până ce Harold se uită înapoi. Îşi arcui sprâncenele şi se întoarse repede, ca pentru a-şi ascunde un hohot de râs, iar Finn îşi dădu în sfârşit seama ce face. Le dădu un bobârnac celor trei costume şi se întoarse în birou. Înăuntru, îşi aminti de sâmbăta când Lucy stătuse în faţa lui în costumul negru de baie. Strânse din dinţi, se aşează şi-şi scoase registrele.

După o oră, azvârli pixul, înjură încet şi ieşi.

— Harold, am o întâlnire. Nu mă mai întorc astăzi…

— Bine, domnule, zise Harold şi-şi potrivi volumul radioului după ce Finn plecă.

Finn urcă scările spre apartamentul lui câte două trepte odată. Avea o pungă de coloniale în mână. Fluiera când deschise uşa.

— Am venit! strigă el.

— Bună, drăguţule! Dimples apăru pe coridor într-un bikini sumar, pe care ea îl umplea însă din abundenţă.

— Ai fost la piscină? o întrebă el simţind necazul ca pe nişte nori de furtună la orizont. Mike jurase că Dimples n-o să iasă din casă în locuri unde ar fi fost remarcată.

— Da, drăguţule. La ora asta nu-i nimeni acolo.

— Nu e puţin cam riscant? Ea traversă camera; carnea ca smântâna i se cutremura la fiecare pas şi Finn se dădu puţin înapoi. Ea se opri în faţa lui.

— Dă-mi voie să te ajut la cumpărături, drăguţule, spuse ea tărăgănat, parcă fără răsuflare.

— Mă descurc. Finn o ocoli de departe şi se duse în bucătărie, în timp ce punea în cămară o salată şi o cutie cu lapte, încercă să-şi imagineze ce voia Dimples de la el.

— Şi cum merg lucrurile cu Mike? o întrebă el, cu senzaţia că bucătăria rămăsese cât o cutie de chibrituri. Spre mirarea lui, Dimples începu să plângă.

— Ei, ce s-a întâmplat? vru să întindă mâna s-o bată pe umăr, se uită la pielea ei dezgolită şi-şi smuci mâna înapoi. Ea se apropie şi se sprijini de pieptul lui, iar el se uită neputincios la ea, conştient de carnea caldă, goală, lipită de el.

— Dimples! Se îndepărtă de ea şi trase un scaun de bucătărie.

— Uite, stai jos aici şi linişteşte-te. O să fac nişte cafea şi stăm de vorbă.

Ea se aşează şi el observă că nu plângea prea tare, nu curgeau atâtea lacrimi cât să-i întindă rimelul. Ea adoptă o poză şi-i zâmbi.

— Mă placi, Finnegan?

— Da, sigur, zise el în timp ce umplea ibricul cu apă.

— Chiar mă placi?

— Păi, da, sigur, Dimples. Începu să se întrebe dacă nu cumva Mike o ceruse de nevastă şi se întoarse să se uite la ea. Ea zâmbi.

— Lucy e iubita ta, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles. Dimples îşi şterse nasul cu un şerveţel de hârtie şi apoi şi-l trase.

— Deci tu şi cu mine suntem prieteni, nu crezi? El se întrebă cât îi trebuia ei să ajungă la subiect.

— Mda, suntem prieteni. Prieteni buni.

— Bine! Mă bucur, fiindcă Mike se mută şi a zis că eu rămân aici să stau cu tine.

CAPITOLUL 9

— Ce faci? Finn îşi frecă urechea dreaptă de parcă auzul lui putea schimba spusele ei. Ea începu să plângă încet cu şerveţelul la gură.

— Bărbaţii sunt nestatornici. Se mută şi nu vrea să mă ia. Eu trebuie să rămân aici.

— Dimples, nu plânge! Vorbesc eu cu Mike. Finn îşi încleştă pumnii, dorind să-l pocnească pe frate-său în nas. Hai, nu plânge.

— Tu eşti aşa de drăguţ, Finnegan, zise ea. Se ridică şi-l cuprinse cu braţele. Începu din nou să plângă, iar el se uită la ea uluit. O mângâie pe creştet.

— Dimples, nu se poate să fie chiar aşa de rău… Se auzi o bătaie în uşă şi vocea i se umplu de uşurate.

— Numai o clipă, Dimples. A venit cineva. Deschise uşa şi dădu cu ochii de Lucy. Avea în mână două pungi de cumpărături, zâmbea şi el îşi uită pe dată toate grijile. Îi zâmbi şi el, dorind s-o ia în braţe.

— Bună, zise el. Cuvântul ieşi lent, odată cu respiraţia.

— Bună, zise ea la fel de lent. Am decolat mai devreme. Ţi-am văzut maşina în parcare.

— Şi eu am decolat mai devreme.

— Mă gândeam că poate…

— Cine e, Finnegan? întrebă Dimples venind din spatele lui. Finn uitase cu totul de ea. Văzu privirea lui Lucy cercetând-o, apoi revenind la el.

Se uită fix la cămaşa lui şi înţepeni.

— Bună, Lucy, zise Dimples. Finnegan şi cu mine eram într-un tête-à-tête.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, spuse Lucy şi plecă.

— Fir-ar să fie, mormăi Finn. Dimples, ne vedem mai târziu. Se luă după Lucy prin hol şi se sprijini de uşa ei, împiedicând-o să descuie.

— Nu poţi să crezi serios că am făcut ceva cu femeia aia, zise el. Lucy se uită la el peste frunzele de ţelină.

— După cum arată pieptul cămăşii tale, ai făcut.

— Cum ţi-ar plăcea dacă sora ta ţi l-ar aduce pe Harold să stea la tine? Se întinse să-i ia pungile din mână, zâmbindu-i pe deasupra.

— Bună. Văzu nehotărârea ei de moment, apoi zâmbi şi ea şi el se linişti puţin. Ea se ridică pe vârfuri să-l sărute.

— Bună. Ea descuie uşa şi el o închise cu piciorul în urma lor. Aruncă pungile de cumpărături pe podea şi o luă în braţe. În timp ce se sărutau, Finn porni cu paşi lenţi, parcă plutind, spre dormitor. Hainele le căzură pe drum. Gura lui îi cercetă gâtul suplu şi murmură:

— A trecut o veşnicie şi mintea mea era aici, gândurile mi-erau aici…

— Ştiu. Şi ale mele la fel. Mâinile ei alunecară pe trupul lui, se agăţară de el, îi mângâiară carnea încinsă. Se prăbuşiră pe pat, Finn o trase

deasupra lui şi continuă să o sărute pierdut.

O dorea aşa cum nu-şi închipuise vreodată că ar putea dori o femeie. Îi repeta numele în şoaptă şi revărsa sărutări peste ea. Ar fi vrut să se petreacă totul încet, s-o stârnească până ar fi tremurat de pasiune, dar dintr-odată simţi nevoia s-o posede complet.

— Lucy, am nevoie de tine mai mult decât vei şti vreodată. Se mişcă între picioarele ei, dorindu-i căldura şi moliciunea, dorind s-o iubească până ar fi ţipat în extaz.

După aceea, Lucy se agăţă de el, îl ţinu strâns şi-şi trecu degetele prin părul lui des.

— N-am putut nici să gândesc, nici să lucrez azi.

— Nici eu. Mă îndoiesc că o să aud vreun cuvânt din cursul de diseară. Ea se ridică şi se întoarse să se uite la el.

— Nu poţi să treci examenele, dacă nu asculţi. El o trase înapoi şi o luă în braţe.

— Ştiu. Mâine o să încerc mai serios să mă concentrez asupra legilor. Astăzi trebuie să mă concentrez asupra ta. Ea se ridică din nou.

— Finn, vorbesc serios. Nu vreau să pici din cauza mea.

— Scumpo, dacă trec, o să fie doar mulţumită ţie. Şapte săptămâni cu fraţii mei… Vrei să auzi ultimele veşti? Motivul pentru care a bocit Dimples de mi-a udat pieptul cămăşii? Ea zâmbi şi zâmbi şi el, simţind o incredibilă scânteie de

fericire. Era încrezătoare, veselă şi frumoasă şi el nu se mai sătura s-o privească şi s-o atingă. Nu era stânjenită cu el, ci naturală şi iubitoare. Ar fi vrut să-i soarbă imaginea şi s-o păstreze în amintire pentru totdeauna. Părul arămiu risipit pe umerii palizi. Sânii plini şi tari, talia aţâţător de mică. Trebuia s-o atingă.

Îşi trecu mâna pe şoldul ei şi-i auzi inspiraţia rapidă.

— Cred că mai bine mi-ai spune repede, zise ea.

— Mike se mută şi o lasă aici. Mâna lui alunecă pe coapsa ei, iar ochii ei verzi se schimbară, pleoapele i se zbătură uşor şi îşi umezi buzele cu vârful limbii. Se uită fix la gura lui şi el ar fi vrut s-o ia din nou în braţe.

— Frumos, zise ea. Îi luă o clipă până ce cuvintele ei se înregistrară, apoi el zâmbi.

— Eu nu am aceeaşi concepţie generoasă, scumpo. Mike şi Will se mută amândoi. Îşi mută mâna mai sus pe coapsa ei, mângâindu-i cu degetul mare interiorul piciorului. Ea îşi ţinu răsuflarea.

— Frumos, Finn. Era şi amuzat şi aţâţat de reacţia pe care o stârnea în ea cu atâta uşurinţă.

— I-am dat fiecăruia câte un milion de dolari. Ea se mişcă uşor, şoldul ei îl împinse încet pe-al lui când se aplecă.

— Frumos.

— Şi îmi dau şi ei mie un milion de dolari.

— Frumos. Îl sărută în colţul gurii, atingându-l uşor cu limba.

— Finn, nu pot gândi când faci asta. El îşi mută mâna şi mai sus şi ea icni de plăcere. Capul i se lăsă pe spate, ochii i se închiseră, părul i se revărsă pe umeri.

Inima lui bătea sălbatic şi se întrebă dacă ea avea o idee cât de vagă de ce-i făcea sau cât era de senzuală. Mult mai târziu, când stăteau îmbrăţişaţi în dormitorul deja întunecat, Lucy îl întrebă:

— Finn, ai zis ceva… că Mike se mută şi-o lasă pe Dimples? El chicoti încet, iar ea îşi înălţă capul să se uite la el.

— Da, am spus ceva despre asta şi tu ai zis „*Frumos*”… Ea râse.

— Eram preocupată. Râsul i se stinse. Şi unde o să stea?

— Cu al tău cu dragoste. Se ridică repede şi-o trase lângă el. Stai! Glumeam. Pleacă şi ea. Îşi trecu mâna prin păr. O să vorbesc cu Mike. Doar a-ţi să rămân cu Dimples pe cap!

Peste o oră, Finn stătea în faţa fratelui său, cu mâinile în şolduri, în timp ce Mike împacheta echipamentul sportiv într-o cutie.

— Nu poţi s-o laşi aici!

— Ce contează pentru tine? îl întrebă Mike. N-o să rămână veşnic. O să se plictisească repede de tine şi o să se mute.

— Când ai de gând să încetezi să te porţi atât

de iresponsabil?

— Fii atent! Nu sunt iresponsabil. Uite, m-am mutat aici pentru opt săptămâni doar ca să… închise gura brusc, iar lui Finn i se trezi curiozitatea.

— Doar ca să… ce? Mike luă nişte greutăţi şi le puse în cutie.

— Nimic. Doar să… mă instalez undeva.

— Nu asta aveai de gând să spui. Am ştiut întotdeauna când n-ai fost sincer cu mine şi acum nu eşti şi braţul meu nu mai e fisurat.

— Să nu încerci nimic fizic. Nu mai eşti în formă. Mike părea amuzat şi, ca să sublinieze ceea ce tocmai spusese, ridică o halteră cu amândouă mâinile şi o puse grijuliu pe pat. Finn ştia că se poartă copilăreşte, dar Mike începea să-l calce pe nervi. Se duse lângă pat, apucă haltera cu o mână şi o coborî pe podea.

Mike se uită la el cu ochii mari.

— De unde dracu’ ai atâta forţă fizică să faci asta?

— Te pocnesc dacă nu-mi răspunzi. Te-ai mutat aici să… ce? Mike se înroşi.

— Mama a vrut să încercăm să te însurăm.

— Ce-a vrut?! Mike se întoarse să-şi ia pantofii din dulap. Finn i se aşeză în drum, cu mâinile în şolduri.

— Ce-a vrut?

— Bine, îţi spun! Eşti prea bătrân să fii burlac, după concepţia mamei, şi ea ştie cât de

mult munceşti, aşa că ne-a implorat pe mine şi pe Will să venim să stăm la tine, să-ţi facem cunoştinţă cu nişte femei şi să încercăm să te însurăm!

Mike îşi împinse maxilarul spre Finn, apoi îl ocoli şi aruncă pantofii în cutie.

— Nu te cred! Ea m-a implorat pe mine să vă primesc aici ca să aveţi unde sta până vă organizaţi şi vă obişnuiţi cu noile slujbe.

— Glumeşti! Se uitară unul la altul, apoi Mike spuse:

— Poate că a vrut şi una şi alta. Finn nu ştia dacă să înjure sau să râdă.

— La naiba! Aşa că le-aţi adus pe Minnie, pe Dimples, pe Roxanna Jean…

— Sunt femei.

— Aţi vrea-o pe vreuna drept cumnată? Şi, fiindcă a venit vorba de rude şi femei, nu puteţi să vă mutaţi şi s-o lăsaţi aici pe Dimples! Mike se întoarse spre el:

— Ai vrea-o pe Dimples drept cumnată?

— Nu. Eu nu spun să te-nsori cu ea. Doar ia-o de pe capul meu. Ai adus-o acasă ca pe-o pisică de pripas. Acum n-o abandona.

— N-o abandonez. Îi place aici.

— Eu nu-mi permit s-o ţin.

— Contribui şi eu, dar ea rămâne şi eu plec.

— Nu pot să stau aici cu ea.

— Învaţă să gătească şi să facă ordine.

— Dar relaţia mea cu Lucy? Cum o să-i explic

asta lui Lucy? Mike se opri, cu braţele pline de cămăşi.

— Ce relaţie? La Lucy înveţi.

— O iubesc. Mike se uită la el, pe urmă râse.

— O-ho! De câte ori ai scos-o în oraş sau măcar te-ai aşezat să stai de vorbă cu ea mai mult de cinci minute? Ciuguleşte firimituri şi e o femeie care arată mult prea bine pentru a se mulţumi cu nimic. Finn simţi cum îi sare muştarul.

— Fac dreptul şi conduc un magazin, aşa că nu-mi începe mie cu morala de cum îmi petrec timpul cu Lucy.

— Pentru tine nu înseamnă nimic mai mult decât un loc comod unde poţi să scapi de zgomotul de-aici. E bibliotecara ta şi acolo-i biblioteca. Finn îşi încleşta pumnii în buzunare, împotrivindu-se unei dorinţe copleşitoare de a-l pocni pe fratele său.

— O iubesc. Mike îşi aruncă cămăşile într-o pungă de plastic pentru gunoi şi se uită la Finn.

— Ce emoţionant. De câte ori ai ieşit cu ea în oraş, vreau să spun?

— Nu de multe ori.

— Sunteţi logodiţi?

— Nu.

— Faceţi planuri să vă căsătoriţi?

— Ştii că nu pot să mă-nsor. Dintr-odată, Mike îşi înălţă sprâncenele.

— Ai o legătură cu ea?

— Nu e treaba ta, la dracu’.

— Nu-mi vine să cred! Nu-ţi laşi tu cărţile atâta timp.

— O iubesc şi n-o să mă înţeleagă de ce stă Dimples aici.

— Ba sigur că da. Dacă te iubeşte o s-o accepte pe Dimples aşa cum te acceptă fără distracţii, fără atenţii, fără cadouri, fără angajamente, fără…

— Destul! Finn îşi încleşta maxilarul. Acum, la naiba, o iei pe Dimples cu tine când pleci. Ieşi cu paşi apăsaţi din cameră, apoi din apartament. Trânti uşa după el, apoi se uită la uşa lui Lucy. Ştia că ea programase să se ducă la părinţii ei în seara asta. Voia s-o ceară de nevastă, încet, respiraţia îi reveni la normal, iar emoţiile i se liniştiră. Apoi umerii i se încovoiară şi simţi că-l doare tot trupul. Nu putea s-o ceară. Nu putea să-i promită nimic, să-i dea nimic. Se uită mult timp la uşă înainte să se întoarcă la el acasă pentru a se pregăti pentru cursul de seară.

Gând intră în camera de zi, Dimples stătea pe canapea cu un şerveţel în mână. La vederea lui Finn, sări în sus şi ieşi în fugă din cameră, suspinând zgomotos. El trecu prin hol, călcând apăsat şi dorindu-şi ca maică-sa să-l fi lăsat în pace şi să nu-i fi trimis pe fraţii lui să stea la el. Intră în camera lui Mike şi închise uşa.

Mike arunca ciorapi într-o pungă de plastic.

— De ce-ţi bagi hainele într-un sac de gunoi? îl întrebă Finn.

— Asta-i valiza mea. E mai uşor de cărat.

— Ar fi trebuit să-mi închipui. Dimples plânge de ţi se rupe inima. E responsabilitatea ta, zise Finn politicos, încercând să-şi ţină firea precum cineva care se străduieşte să-şi păstreze umbrela într-un uragan.

— O să-l iau pe Floricel, nu pe Dimples.

— E, drăcia dracului! Dacă-l iei pe Floricel…

— Trec pe-aici în drum spre serviciu în fiecare dimineaţă. Pot să-l las pe Floricel la Lucy şi să-l iau după-amiază, în drum spre casă.

— Frumos, dar nu asta era problema, insistă Finn. Tu ai adus-o pe Dimples cu tine. E a ta şi tot cu tine pleacă.

— Uite ce e, zise Mike punându-şi mâinile în şolduri şi întorcându-se spre Finn. Mă cicăleşte că vrea un aranjament permanent, un angajament. Eu nu vreau un aranjament permanent cu ea.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai înainte.

— Ei, acum faptul e consumat. Dacă o iau cu mine nu fac decât să mă încurc şi mai tare.

— Şi dacă n-o iei mă încurc eu şi mai tare.

— Nu. Vezi, asta-i partea bună. Nu-i interesată de tine.

— Dimples e interesată de oricine poartă nădragi şi nu-i mort.

— Nici vorbă. Şi tu nu eşti genul ei.

— Mulţumesc.

— Dacă rămâne aici o să se plictisească şi

pleacă singură. Te mai întreb o dată - ţi-o doreşti drept cumnată?

— Nu, deloc, dar o iei cu tine! Sau ţi-o aduc eu acasă şi ţi-o las la uşă într-un coş. Acum trebuie să plec la curs.

— Poate o s-o întrebăm pe Lucy dacă Dimples nu poate să stea la ea. Finn pornise spre uşă, dar se răsuci să-l fulgere din ochi pe Mike.

— Numai să faci asta şi aşa să-mi ajute… Scutură pumnul şi Mike sări înapoi.

— Bine, bine, n-o întreb! Când ai ajuns atât de puternic de ridici haltera aia cu o mână?

— Am făcut gimnastică. Îmi pierdusem condiţia fizică.

— Mda…

— Trebuie să plec. Dimples să nu mai fie aici când mă-ntorc. S-a auzit?

— Da, mormăi Mike. Finn plecă grăbit să ajungă la curs, unde încercă să se concentreze şi să uite de Lucy, Mike, Dimples şi magazinul de confecţii Mundy.

Când se întoarse acasă, se opri în hol.

Pe sub uşa lui Lucy se zărea lumină şi el ciocăni încet. Ea deschise. Avea părul ridicat şi strâns la ceafă, ochii mari şi verzi. Îşi legase cămaşa într-un nod sub sâni şi mijlocul îi era gol. Şortul i se mula pe şolduri şi Finn nu putu să nu rămână cu ochii acolo.

— Bună, zise ea înclinându-şi capul pe spate să se uite la el.

— Arăţi grozav.

— Mulţumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată, sprijinindu-se cu un şold de tocul uşii. Nici tu nu arăţi rău.

— Mi-e frică să mă duc acasă. Ea aruncă o privire pe lângă el, zâmbi şi făcu un pas înapoi.

— Refugiul lui Finnegan la dispoziţia dumneavoastră. El zâmbi şi intră.

— Sunt aici surorile mele, adăugă ea.

Nu se gândise că ea ar putea să nu fie singură, dar acum nu mai avea încotro. O urmă în camera de zi unde gemenele lucrau la un proiect pentru întâlnirea de înot de la liceu. Pe podea erau risipite ziare, vopsele şi carton pentru afişe.

— Bună, zise el întrebându-se care era una şi care cealaltă când două perechi identice de ochi verzi se întoarseră spre el. Cine e cine? le întrebă după ce ele îi răspunseră la salut.

— Eu sunt Alexa, îi răspunse cea în şort albastru.

— Şi eu June, adăugă cea în şort galben.

— Aşa e mai clar. Le admiră munca, apoi Lucy îl întrebă:

— Vrei să te duci în dormitor să înveţi? Acolo o să ai linişte dacă închizi uşa.

— Mai bine m-aş duce mai întâi acasă. Poţi să vii cu mine o clipă?

— Sigur. Mă întorc imediat, le spuse ea fetelor. Ieşiră în hol şi Finn o răsuci spre el.

— Cred că Mike s-a mutat şi a lăsat-o pe

Dimples aici şi nu ştiu ce să fac cu ea. Lucy se încruntă.

— N-o să-ţi placă sugestia mea.

— Tu ai aruncat-o pe stradă? E ca şi cum ai arunca o pisică după ce ai luat-o în casă.

— Vrei să spui pentru că te-ai ataşat tu sau pentru că s-a ataşat pisica? El îşi frecă uşor ceafa.

— Nu-mi mai trebuie şi problema asta.

— Vrei să rămâi aici? El se uită la ea şi toate grijile pe care şi le făcuse în legătură cu ea îl cuprinseră din nou.

— Da, aş vrea să rămân, dar nu e prea corect faţă de tine.

— Poate că ar trebui să stăm puţin de vorbă.

— Acum nu putem. Aici sunt surorile tale, iar acasă la mine e Dimples.

— Prezintă-i-o cuiva. El rămase cu ochii la Lucy în timp ce sugestia ei îşi făcu drum spre mintea lui şi începea să-i placă.

— O, Lucy! Tu eşti cea deşteaptă.

— Şi tu eşti cel frumos, îl tachină ea, sărutându-l pe obraz.

Se întoarse în apartamentul ei şi, când se opri în uşă să-i zâmbească, el simţi o durere în inimă. Acuzaţiile lui Mike îl obsedau şi avea mustrări de conştiinţă fiindcă Mike avusese dreptate. Finn ştia că nu e corect cu Lucy şi nu voia să-i distrugă viaţa sau să-i zdrobească inima.

— Pa, Lucy, spuse el încet şi-l copleşi durerea. Ea se uită nedumerită la el, apoi închise uşa.

Scuturând din cap, el se întoarse la el acasă.

Când ajunse acasă după închiderea magazinului, Finn era încărcat de pachete. Dimples ieşi imediat din dormitorul ei.

— Finnegan, te-am aşteptat. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte şi un negligé diafan, iar Finn se uită la ea şi nu simţi nimic. Cu un suspin, aruncă pachetele pe canapea.

— Ţi-am adus nişte cadouri şi aş vrea să te scot în oraş. Trebuie să cunoşti nişte oameni drăguţi pentru că eu nu mai stau prea mult pe aici. Mai întâi ea zâmbi, apoi se încruntă.

— Drăguţule, nu pot să apar în public. Huiduma… Făcu un semn cu mâinile.

— Aranjez eu asta. N-o să te recunoască nici mama ta. Deschise un pachet şi scoase o perucă neagră cu păr scurt şi cârlionţat. Ea ţipă de nerăbdare şi alergă să i-o ia din mână.

— N-am mai avut părul negru de ani de zile!

— Ţi-am cumpărat şi o rochie nouă şi o pălărie elegantă şi o să ieşim ca şi cum ne-am duce la un bal mascat.

— Vai, Finnegan! Ştiam eu că poţi fi şi amuzant. Mike făcea pe nebunu’ când zicea că nu-i nici urmă de umor în tine!

— Mda. Cât de repede poţi să fii gata?

— Vrei să mă ajuţi să fac baie? El aproape se răsti „Nu” înainte să-şi ia seama. Se uită în ochii ei care aşteptau.

— Fă-mi o surpriză, zise el şi-i făcu cu ochiul.

Ea ridică din umeri şi dispăru pe coridor. El adună pachetele rămase şi le duse în camera lui. Se îmbrăcă repede, întrebându-se de ce ieşea cu Dimples când nu fusese în stare să iasă cu Lucy. Îl înjura pe Mike că îl băgase în asta când sună soneria. Se duse la uşă, deschise şi dădu cu ochii de Mike şi Will.

— Scuză-mă… Începu Mike. Ei, drăcie! Tu erai! Se uită la Finn.

Finn îşi înfipse mâna în cămaşa lui Mike şi-l trase în cameră.

— Ascultă, zise Finn. O scot pe Dimples să cunoască lume. Trebuie să cunoască nişte bărbaţi drăguţi, dar puteţi s-o duceţi voi, băieţi, în locul meu.

Îşi scoase peruca blondă şi o îndesă pieziş pe capul lui Mike.

— Ei, nici nu…

— Vă trimit acasă în Iowa la fermă, dacă nu vreţi. Le spun mamei şi tatii o gogoaşă că până âine la ora asta sunt aici să vă ia. Mike şi Will se uitară unul la altul.

— Huiduma…

— Nici n-o să vă recunoască. Îţi pui peruca. Pe drum, cumpăraţi una şi pentru Will. Puteţi folosi rimelul ei să vă schimbaţi înfăţişarea. Puneţi-vă nişte pistrui pe faţă. Uite o mustaţă falsă. Will, du-te acasă şi rade-te în cap. După ce-ţi creşte părul n-o să te poată identifica nimeni.

— A înnebunit, îi spuse Will lui Mike.

— A cedat ceva, răspunse Mike tot în şoaptă, făcând un semn circular cu degetul.

— Drăguţule, eu sunt… A, tu eşti, zise Dimples când îl văzu pe Mike. Buzele i se strânseră bosumflate.

— În Iowa cu voi, spuse Finn.

— Te ducem noi Jn oraş, bombonico, spuse Mike.

— Ies cu Finnegan, răspunse ea de sus în timp ce se apropia legănându-şi coapsele.

— Nu, te duci cu Mike şi cu Will. S-a ivit ceva la magazin şi s-au oferit să te ducă ei. Îi apucă de braţ pe Mike şi pe ea şi le făcu vânt amândurora spre uşă. Will şi Mike te scot în oraş şi o să vă distraţi de minune! Deschise uşa, îl îmbrânci pe Mike afară şi-i zâmbi lui Dimples. O lume de bărbaţi te aşteaptă, drăguţo!

— Ooo! zise ea şi îşi undui şoldurile, zâmbindu-i lui Will şi uitându-se de sus la Mike. Mike ridică din umeri, iar Will îşi dădu ochii peste cap.

— Finn vrei, te rog… Începu să spună Will.

— Noapte bună, băieţi, spuse Finn, apoi închise uşa şi o încuie. Se sprijini de ea şi ascultă să-i audă plecând. După o conversaţie de aproape cinci minute, sunetul vocilor lor se îndepărtă, apoi totul rămase tăcut. Finn se plimbă agitat prin apartamentul gol. Avea în faţă ore întregi de lucru. Şi tot ce-şi dorea el era să-şi petreacă timpul cu Lucy. Se duse la telefon şi apăsă butoanele. Ea

răspunse şi el zise:

— Bună. Vrei să ieşim în seara asta? Ea ezită.

— Nu trebuie să…

— Vrei să ieşim?

— Da.

— Poţi să fii gata într-o oră?

— Perfect! Puse receptorul în furcă şi rămase cu ochii la el, apoi se uită în jur. Un boa de pene era atârnat de spătarul canapelei. Nişte escarpini de satin cu tocuri înalte zăceau pe podea. Pe o masă zăceau cutii goale de bere, iar în jurul lor erau risipite ziare şi reviste. Începu să strângă, încercând să facă iar ordine în camera de zi. Când fu mulţumit, se duse să facă duş, îşi puse nişte blugi noi şi o cămaşă albă şi traversă holul cam cu cinci minute înainte să treacă ora.

Când Lucy deschise uşa, privirea drăgăstoasă din ochii ei îi făcu sângele să-i fiarbă de dorinţă.

— Gata? o întrebă el. Ea dădu din cap şi veni lângă el. El îi cuprinse umerii cu braţul şi porniră împreună spre maşina lui. O duse la un restaurant liniştit unde se aşezară într-un colţ întunecat. El luă un apetitiv şi Lucy o răcoritoare cu ciocolată şi vorbiră despre copilăria lor, despre filme şi despre viitor, dar nu despre prezent. Se duseră la un spectacol târziu, apoi la Lucy şi se făcuse patru dimineaţa când Finn se duse acasă. În seara aceea, când se întoarse acasă de la magazin, grijile lui erau mai mari ca niciodată. Se întări, aşteptându-se să audă salutul obişnuit al lui

Dimples când descuie uşa. Dar era tăcere şi umblă precaut prin apartament, dându-şi seama că noaptea trecută ea nu venise acasă.

Îşi zise că probabil se mutase la Mike, se simţi pe dată uşurat şi uită de ea. Avea probleme mult mai presante. Unele pe care trebuia să le discute cu Lucy.

În seara următoare, trecu Mike pe la el să-şi ia câteva lucruri pe care le uitase. În timp ce mânca un sandviş cu brânză, Finn îl urmă pe Mike prin casă.

— Vrei un sandviş? îl întrebă.

— Nu, mulţumesc.

— Dimples s-a mutat la tine? Mike se îndreptă şi rânji.

— Nu. Curios, Finn îl întrebă:

— Ei bine, unde e?

— Ai avut dreptate. Uneori eşti tare isteţ. A fost atât de simplu! Tot ce-am avut de făcut a fost s-o ducem într-un bar. Un bar cu bărbaţi şi muzică.

— A plecat cu cineva?

— Da. A găsit un tip care cântă la baterie şi călătoreşte. E cam de vârsta ta – un tip mai matur, mi-a spus ea – şi mica domnişoară Dimples Hollyrow a ieşit din viaţa mea.

— Să-i dai de ştire mamei, spuse Finn, încercând să ascundă imensa uşurare pe care o resimţea.

— Nu e îngrijorată de Dimples.

— Nu strică să-i spuneţi. Şi, înainte să pleci,

fă curat în camera ei.

— Eu?

— Da. Tu eşti răspunzător. Eşti sigur că nu se întoarce?

— Ultima oară când am văzut-o mi-a spus că se duce la Detroit.

— Bine. Fă curat în camera ei înainte să pleci.

— Stai, eu am alt program.

— Tocmai ţi s-a schimbat. La naiba, cele opt săptămâni au trecut şi vreau ca apartamentul meu să revină la normal.

— Bine, bine, şi unde pun lucrurile ei?

— Bagă-le într-o cutie pentru societăţile filantropice, dacă vrei.

— Tot nu ştiu cum ai ridicat haltera mea cu o mână. Eu nu pot.

— Ba poţi. Exersează. Finn zâmbi şi se întoarse în bucătărie. Se aşeză să înveţe în timp ce Mike ducea la maşină cele câteva haine şi cosmetice ale lui Dimples.

A doua zi dimineaţă, Finn se trezi la şase să alerge, dar renunţă să facă ordine prin casă şi să reinstaureze atmosfera pe care o avusese înainte să vină fraţii lui să stea la el. În timp ce muncea, îşi repeta textul despre compensaţia muncitorului.

Lucy venise la el la magazin în fiecare sâmbătă, încercând să impulsioneze vânzările. Locul arăta mult mai primitor după ce îl redecorase ea. În interior era o zugrăveală nouă de un galben pal şi ghivece cu plante verzi, dar

când Finn făcu bilanţul la sfârşitul lui iunie, micul câştig nu era de ajuns ca să acopere ratele lunare. Se uita la registru şi vedea ochii mari şi verzi ai lui Lucy şi auzea remarcile lui Mike. „*O acceptă pe Dimples aşa cum acceptă fără distracţii, fără atenţii, fără cadouri, fără angajamente*... „Lovi cu pumnul în registru şi gemu, ştiind că n-o trata corect, şi totuşi nevoind să se lipsească de ea.

O vedea sâmbăta la magazin şi vinerea la ea la magazin. Ocazional, ieşeau împreună, dar, de când începuse din nou să înveţe la el acasă, o vedea din ce în ce mai puţin. Într-o luni, la mijlocul lui iulie, Finn sosi acasă puţin mai devreme de ora la care trebuia să plece la cursuri. Fără să ezite, ciocăni la uşa lui Lucy.

CAPITOLUL 10

Când Lucy îi deschise uşa, Finn se uită la ea îndelung, cu aviditate. Avea părul strâns în creştetul capului şi era îmbrăcată cu o rochie cu bretele, verde cu alb.

Arăta mai ispititoare decât cea mai delicioasă îngheţată.

— Poţi să vii la mine pentru un minut? o întrebă.

— Sigur. O aşteptă până îşi luă cheia, apoi o luă de mână, rezistând pornirii de a o cuprinde în braţe s-o sărute până o lăsa leşinată. Îi deschise uşa.

— Să stăm jos. N-am decât treizeci de minute până să plec la curs. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Îşi înfundă mâinile în buzunare ca să n-o atingă şi o luă înaintea ei spre bucătărie. Încerca să pună o distanţă între ei, n-ar fi vrut să spună ce ştia că trebuie şi repetase de unul singur de mai multe ori. Simţea că-l strânge ceva de piept şi evita să se uite la Lucy, pentru că atunci când o privea îi slăbea hotărârea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el.

— Sigur, spuse ea, devenind brusc reţinută. El simţea că se urăşte pentru ceea ce-i făcuse ei. Deschise frigiderul şi-şi turnă un pahar cu lapte.

— Eşti sigură că nu vrei şi tu ceva?

— Nu, mulţumesc. Se sprijini de perete şi băgă mâinile în buzunarele rochiei. El trase aer în piept şi arătă cu capul spre masă.

— Nu vrei să stai jos? Ea se aşeză. Fusta îi undui peste picioarele bronzate, netede ca mătasea… Finn se întoarse brusc cu spatele, luptându-se cu nodul din gât.

— Lucy, ştii cum ai venit sâmbăta la magazin, ai decorat, ai trimis fluturaşi… toată activitatea de promovare?

— Da. El îşi strânse buzele şi se întoarse, sprijinindu-se de bufet cu braţele încrucişate pe piept.

— Îţi mulţumesc. Apreciez ce-ai făcut, zău, dar ţie îţi răpeşte timpul, iar pe mine mă costă ceva bani, iar magazinul nu câştigă destul de

repede ca să suport asta.

— Dar a câştigat?

— Da. Pot să-ţi arăt registrele. Dar nu destul. Am făcut un împrumut garantând cu magazinul acum un an şi nu pot plăti şi ratele şi cheltuielile. Va trebui să închid magazinul.

— Te deranjează dacă mă uit din nou pe registrele tale?

— Nu, bineînţeles, spuse el fără să se sinchisească de fapt de registre sau de confecţiile bărbăteşti. Le am aici, ia-le acasă cât sunt eu la curs. Aduse registrele din camera lui şi le făcu teanc pe masa din bucătărie. Se uită la Lucy, luptându-se cu impulsul de a o lua în braţe.

— Lucy, notele mele scad. Trecură secunde, apoi ea spuse:

— Îmi pare rău.

— La naiba, nu trebuie să te scuzi. Nu e vina ta. Se duse de partea cealaltă a mesei. Nu putea să stea aşezat şi liniştit. Se simţea irascibil şi agitat, iar nervii îi erau încordaţi. Lucy simţea un nod dureros în piept când se uita la el. Ar fi vrut să se ducă la el şi să-l ia în braţe. Arăta nefericit şi furios, totuşi părea să vrea să păstreze distanţa. În cele din urmă, ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei.

— Cred că n-ar trebui să ne mai vedem, îi spuse. Uluită, îl privi fără cuvinte. Se aşteptase la multe, dar nu la o ruptură definitivă.

— Din cauza notelor? îl întrebă. Vocea ei părea să vină de la mare depărtare.

El îşi privi mâinile, tentat să admită că încerca să fie corect cu ea, pentru că nu-i putea oferi nimic. Se întoarse brusc cu spatele.

— Da. Trebuie să trec. Am scos magazinul la vânzare.

— Ce faci dacă se vinde? îl durea încordarea din glasul ei şi avu nevoie de toată puterea voinţei ca să nu se ducă lângă ea.

— Pot să mă angajez undeva cu o jumătate de normă. Nu e o problemă. Am scos şi apartamentul la vânzare. Dacă îl vând, fac rost de ceva bani pentru şcoală.

Lucy se uită la spatele lui lat. Lumea ei se sfărâma. El ştia ce vrea şi ea nu făcea parte din plan. Ştiuse întotdeauna că pentru el dreptul era mai important ca orice, fusese conştientă de riscul de a se întâmpla aşa ceva, dar nu se aşteptase să se întâmple cu adevărat. Şi o durea. Trase adânc aer în piept, dorindu-şi să se arunce în braţele lui şi înţelegând totuşi inutilitatea gestului.

— Cred că m-am aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, spuse ea. Eşti un om foarte ocupat. Se ridică şi trecu prin apartament, apoi se opri surprinsă când o cheie se răsuci în uşă şi intră Mike.

— Bună, Lucy. Ea dădu din cap, incapabilă să răspundă, de-abia capabilă să vadă printre lacrimi când trecu grăbită pe lângă el şi se duse acasă. Finn stătea în picioare în camera de zi. Până acolo se luase după ea, dar se întoarse când se uită

Mike la el.

— Bună, zise Mike. Ce s-a întâmplat? V-aţi certat?

— Nu. Ne-am luat adio.

— Zău? Atunci, tu ai fost cauza, pentru că Lucy arăta ca şi cum ar fi fost gata să plângă. Finn îşi încleşta pumnii, luptându-se cu impulsul de a se duce după ea s-o implore să-l accepte aşa cum era şi să o roage să se mărite cu el, chiar dacă nu-i putea oferi siguranţa materială.

— Fir-ar să fie! bombăni el, uitând de Mike şi fără să-şi dea seama că vorbise tare.

— Deci nici tu nu eşti fericit? Fruntea lui Mike se încreţi când se uită la Finn.

— Nu prea.

— Ea nu-i fericită, tu nu eşti fericit. E o tâmpenie. Lui Finn îi cedară nervii şi se răsuci să-i arate pumnul lui Mike.

— Nu le-ai spus tu pe toate aseară? Ce-i pot oferi eu? Nimic! Sunt lefter. Îmi vând magazinul şi apartamentul. Mai am înainte patru ani de facultate sau chiar mai mulţi, dacă trebuie să lucrez cu normă întreagă. Nu-i pot oferi nimic. Nici întâlniri, nici căsătorie, nici siguranţă…

— Îmi pare rău, Finn, spuse Mike solemn. Porni spre hol. Am venit să-mi iau ultimele lucruri. Finn, ai vrea un împrumut? Will şi cu mine am putea pune mână de la mână…

— Mulţumesc, zise Finn zâmbind. Nu. Mă descurc după ce vând tot.

— Poate că Lucy ar prefera să rămână cu tine indiferent de împrejurări, decât să vă despărţiţi.

— Eu nu pot să-i dau nimic! O să mă uite repede.

— Mda... Mike dispăru pe hol şi Finn se duse în camera lui să se schimbe înainte de curs. Nu se putea gândi sau concentra şi nu-şi mai amintea să se fi simţit în viaţa lui atât de nefericit. Când se întoarse acasă mai târziu, se uită la uşa lui Lucy şi văzu lumina pe dedesubt. Se duse mai aproape. O dorea atât de mult, încât îl durea tot trupul. Rămase lângă uşă în timp ce prin minte îi fulgerau imagini cu Lucy în pat, Lucy pe căluţul de carusel... Se întreba ce făcea ea în clipa asta, dacă suferea. Ura gândul că a rănit-o, dar indiferent de câte ori îşi trecea în revistă viaţa, nu găsea vreo modalitate de a fi făcut lucrurile altfel.

Umerii i se încovoiară şi se întoarse să se ducă acasă. La el suna telefonul şi o clipă simţi o mică scăpărare de speranţă că ar putea fi Lucy. Apoi se instala raţiunea şi răspunse solemn la telefon.

— Finnegan, scumpule, ce faci?

— Bine, mamă.

— Parcă-ai fi bolnav.

— Nu, mamă. Sunt bine.

— Am vorbit cu Mike şi cu Will. Mike mi-a spus că domnişoara Hollyrow a plecat din oraş.

— Aşa e.

— Finnegan, eu nu cred că te simţi bine. Ai o

voce ciudată. El încercă să-şi înveselească vocea.

— Sunt bine. E târziu şi sunt obosit.

— Ce face Lucy?

— E bine.

— E acolo?

— Nu. E acasă. Eu am de învăţat.

— Nu lucra prea mult.

— O să am grijă. Se lăsă tăcerea o clipă, apoi Kathleen spuse:

— Am vrut doar să stăm de vorbă. Nu sta să înveţi până ţi se face rău. Ţi-l dau pe tata.

— Bine. Mă bucur că am vorbit cu tine, mamă. Vocea puternică a lui tatălui său bubui în telefon şi Finn agăţă cu vârful piciorului un scaun şi şi-l trase lângă el să se aşeze. Taică-său îi povesti despre fermă şi despre ultimele probleme şi despre cât de bine le mergea vacilor cumpărate de curând, iar Finn nu trebui decât să arunce câte o vorbă, din când în când. În cele din urmă, îl întreba:

— Tu ce faci, fiule?

— Îmi fac griji cu examenele.

— Ei, nu te da bătut. Ştii că poţi oricând să te întorci aici.

— Mulţumesc, tată. Ştiu.

— Noapte bună, Finn. Finn puse receptorul în furcă şi îşi sprijini capul în mâini, întrebându-se cum să se concentreze destul ca să înveţe pentru examen.

În cealaltă parte a holului, Lucy stătea la

masa din bucătărie şi plângea după Finn. Îl iubea şi ştia că o să-l iubească întotdeauna. Se uita prin bucătăria goală şi nu-l vedea decât pe Finn aşezat la masă sau umblând de colo-colo. Îl vedea oriunde se uita prin casa ei. A doua zi nu-i fu deloc uşor şi nu se întâlni nicăieri cu Finn. Îi dădu telefon proprietarului şi se interesă de chiria magazinului de alături. Marţi seara, în timp ce urca scările cu Floricel în urma ei, Lucy văzu pe cineva mişcându-se în hol. Pentru o clipă îi tresări inima, în speranţa că era Finn, apoi se simţi dezamăgită când văzu că e Mike.

— Bună, Mike, spuse ea.

— A, bună, Lucy. Cum merge? o întrebă el scărpinându-l pe Floricel după urechi.

— Foarte bine.

— Îl aşteptam pe Floricel.

— Cum e apartamentul cel nou?

— Grozav. Se mută de pe un picior pe altul.

— Lucy, pot să-ţi spun ceva?

— Sigur, spuse ea privindu-l curioasă. El îşi strânse buzele, apoi îndrăzni:

— Eşti fericită?

— Păi, nu prea.

— Nici Finn. E nefericit. Ea deveni rigidă şi se întrebă dacă Mike ştie că ruptura lor fusese ideea lui Finn.

— El face ceea ce-şi doreşte.

— Nu prea cred.

— Mulţumesc, Mike. Îi zâmbi şi intră în casă.

Închise ochii şi se sprijini de uşă, întrebându-se când n-o să mai sufere. Se gândi la spusele lui Mike şi apoi le ignoră. Mike şi Will tot nu păreau să ştie vreodată ce se petrecea în mintea lui Finn. Peste două zile dădu nas în nas cu Will. Stătea în parcare, sprijinit de maşină, când venea ea de la lucru. Ea coborî din maşină şi tocmai lua punga cu cumpărături de la băcănie când Floricel fugi la Will.

— Bună, Lucy, strigă Will şi veni spre ea. Dă-mi voie să-ţi duc eu astea. Am venit să-l iau pe Floricel.

— Îţi place în apartamentul nou?

— Casa are cameră de jocuri, saună şi piscină pentru chiriaşi. E foarte bine. Trebuie să vii să vezi.

— Mulţumesc. Mi-ar face plăcere. În timp ce mergeau pe alee, printre straturile de flori unde creşteau brebenei deşi albi şi albaştri şi tufe înalte de trandafiri, el spuse:

— Dimples i-a trimis o vedere lui Mike.

— Serios?

— Da. O imagine a unui stadion din Michigan, şi tot ce scrie e „*Mă distrez de minune*”. Lucy îşi descuie uşa şi se întoarse să-şi ia cumpărăturile. Will zâmbi larg şi trecu pe lângă ea.

— Ţi le duc eu înăuntru. Puse cumpărăturile în bucătărie şi când se întoarse la uşă ea îi spuse:

— Mulţumesc, Will. Ai fost drăguţ. El îşi strecură mâinile în buzunare, se uită la un punct

la vreo trei degete deasupra capului ei şi spuse:

— Lucy, Finn suferă cu adevărat. Ea se enervă puţin, dar se stăpâni.

— Cred că Finn e cel cu care ar trebui să vorbiţi, nu eu.

— Cu el am vorbit. De-asta vorbim acum cu tine. Tu ai putea să faci ceva. Ea puse mâna pe umărul lui Will şi-l împinse spre uşă.

— Mulţumesc că mi-ai adus cumpărăturile şi că-l iei pe Floricel. Nu cred că e nevoie să continuaţi să mi-l aduceţi.

— Cred că e mai bine să-l aducem, spuse Will.

— Mi-a făcut plăcere să te văd.

— Ei, să ştii că n-am vrut să dau buzna.

— Nu? El râse.

— Ei, poate aşa, puţin. Ea zâmbi.

— Pa, Will. Mulţumesc.

— Mai gândeşte-te. Ea dădu din cap şi închise uşa în timp ce el cobora scările. „*Mai gândeşte-te*”. Îşi strânse buzele şi începu să pună la locul lor cumpărăturile. Făcea treaba furioasă. „*Finn e nefericit*!” Aruncă ţelina în hidrator şi trânti uşa. „*Tu poţi să faci ceva, Lucy*!” Simţi că o năpădesc lacrimi fierbinţi, dar şi le reţinu până termină de aranjat. Apoi se aşezăşi-şi sprijini capul în mâini să plângă.

Când soarele se lăsă pieziş spre vest, se şterse la ochi şi-şi puse un hamburger la prăjit. Sună telefonul, îl ridică şi dădu focul mic.

— Alo?

— Lucy?

— Lucy la telefon, zise ea încercând să recunoască vocea.

— Lucy, aici e Kathleen Mundy. Lucy se uită la telefon, întrebându-se dacă urma o invitaţie în Iowa.

— Ce mai faceţi? o întrebă ea.

— Bine, Lucy, dragă. Sunt îngrijorată de Finn şi când am vorbit cu Mike mi-a spus că nu mai ieşiţi împreună. Lui Lucy îi veni să se răstească: „*De fapt nici n-am ieşit vreodată, doar a învăţat aici şi m-a iubit şi m-a făcut să mă îndrăgostesc de el*”. În loc de asta, răspunse politicos:

— E adevărat. Aşa vrea Finn. E foarte ocupat cu magazinul şi cu şcoala.

— Ei, uneori Finn e puţin confuz şi puţin prea conştiincios. Tu păreai să-l placi foarte mult.

— Da, aşa e.

— Ştii, ca o femeie care… Adică, nu vreau să mă amestec, dar Mike şi Will mi-au spus că Finn e cumplit de nefericit şi ei cred că nici tu nu eşti fericită. Aşa că numi datorezi nicio explicaţie, dragă, pentru că nu e treaba mea, dar, te rog, mai gândeşte-te.

— Bine, doamnă Mundy.

— Iartă-ne dacă ne amestecăm oarecum în viaţa ta personală, dar suntem o familie unită.

— Înţeleg.

— Eşti o fetiţă bună. Sper ca lucrurile să se schimbe. Aş vrea să vezi ferma. Lucy zâmbi şi

simţi alt nod în gât.

— Mulţumesc, doamnă Mundy. Mi-ar face plăcere s-o văd.

Închise şi se răsuci să amenințe cu pumnul spre uşa de la intrare. Apoi îşi dădu seama că mirosea ceva a ars. Hamburgerul era un cărbune negru de carne care sfârâia pe plită, iar bucătăria se umpluse de fum. Sună iar telefonul. Stinse focul înainte de a smuci receptorul, alungând fumul cu mâna şi tuşind. De data asta era Alexa, care ştia că nu se mai vede cu Finn şi de ce.

— Bună. Ce se petrece?

— Nimic. Lucy făcu din nou vânt cu mâna, tuşi şi încercă să deschidă fereastra în timp ce vorbea.

— Ai răcit?

— Nu. Am ars un hamburger.

— A. Finn te-a căutat?

— Nu, Alexa. Şi nici n-o să mă caute.

— Eu tot cred că ar trebui să te duci să stai de vorbă cu el o dată.

— Mulţumesc. Mai bine mă laşi să mă ocup de fumul de aici.

— Sigur. Vii la un film cu mine şi cu Benny?

— Mulţumesc, nu în seara asta.

— Ei, haide! Ieşi din casă să te mai gândeşti şi tu la altceva. Ea capitulă brusc.

— Bine.

— A, grozav!

— Vin eu la voi.

— Dacă te grăbeşti, poţi să mănânci puţin din puiul pe care l-a fript mama. Dacă nu devorează Benny şi ultimele firimituri până vii.

— Vin chiar acum. Lucy îşi înşfacă poşeta şi se năpusti afară. Nu mai suporta să stea închisă niciun minut în apartament. La picioarele scării aproape că dădu peste Finn. Făcu un pas lateral înainte să se izbească de el, apoi îl fulgeră cu privirea.

— Bună, Lucy. Ce mai faci?

— Aş face mult mai bine dacă ţi-ai lămuri familia că a fost ideea ta să nu ne mai vedem. Mike, Will şi mama ta mă roagă toţi să mă mai gândesc!

— Nu se poate! Lucy, le-am spus care sunt problemele şi de ce nu mai…

— Mai spune-le o dată! Fugi la maşină şi când ieşi din parcare Finn nu se zărea nicăieri. A fost o uşurare să fie cu Alexa şi Benny, care încercau s-o înveselească. Putu chiar să uite de Finn câteva minute în şir. Dar seara a fost scurtă şi a trebuit să se întoarcă în apartamentul ei pustiu, plin de fum, ştiind că Finn e la doi paşi, de cealaltă parte a holului. Spera să nu mai audă rugăminţi de la familia lui Finn. Spera că el le spusese clar că el nu mai voia s-o vadă. Avea în faţă un viitor care părea pustiu. Încercând să umple golul, vineri dimineaţa devreme, înainte de a se duce la lucru, îşi completă înscrierea în semestrul de toamnă la universitate, la un curs de contabilitate, în serile

de luni şi miercuri. Vineri după-amiaza a fost zăpuşeală. Temperatura a urcat la peste 40 de grade Celsius. Lucy nu mai lucră pe afară şi-şi scoase costumul – coajă de alună în birou. Îşi perie părul şi scutură din cap, savurând răcoarea aerului condiţionat din magazin. Îşi puse o fustă albastră de bumbac şi o bluză albă. Se simţea amorţită când îşi amintea de vinerea trecută, când Finn învăţase la magazin. Mai erau două ore până la închidere şi Lucy îi spuse lui Nan că poate să plece mai devreme, chiar dacă nu-i plăcea să rămână singură, fără Finn. În timp ce Floricel dormea încolăcit în spatele tejghelei, Nan termină o vânzare. După ce plecară clienţii, Nan şterse tăblia de sticlă, iar Lucy umplu la loc unul din recipiente, care se cam golise în timpul zilei. Deodată, Nan spuse:

— Nu se poate!

Lucy îşi ridică privirea şi-l văzu pe Finn îndreptându-se spre uşă, cu obişnuitul vraf de cărţi sub braţ.

— Are tupeu, zise Nan. Vrei să-i spun să-şi ia valea?

— Nu, bineînţeles că nu!

— O să ajungi covoraş de şters picioarele pentru el, dacă-l laşi să intre. E un nemernic… Uşa se deschise, sună clopoţelul, iar Finn se uită drept la ea.

— Bună.

CAPITOLUL 11

— Bună, spuse Lucy nesigură, uitându-se la Finn, care-şi trase scaunul în faţa ferestrei. Floricel lipăi până la Finn, să-i scarpine urechile, apoi se lăsă iar să cadă la picioarele lui Lucy. Finn deschise o carte de drept, trase aer în piept şi începu să citească. Lucy se uită la Nan şi ridică din umeri. Nan îi examina pe Finn şi pe Lucy, apoi spuse tare:

— Eu plec. Ne vedem luni. Trânti uşa din spate când ieşi. Lucy umplu cu alune un recipient parţial golit, dar se uita la Finn. Privirea îi rătăcea avidă studiindu-i picioarele lungi, spatele drept, profilul cunoscut. În ea se învolburau emoţiile, fiindcă nu-şi putea închipui de ce era aici, dacă nu mai voia s-o vadă.

El îi aruncă o privire şi ea se uită în altă parte. După cincisprezece minute, ea îşi încrucişa braţele pe tejghea şi spuse:

— Nu trebuie să vii să mă protejezi. Mă descurc. El îşi ridică privirea. Părul castaniu îi era din nou răvăşit, fiindcă îşi trecuse degetele prin el.

— Mda, ştiu. Nu mă deranjează. Se uitară unul la celălalt în tăcere, apoi el se întoarse la cartea lui. Lucy continuă să-l privească şi observă că era mai slab ca oricând şi arăta aproape furios. Se gândi la despărţirea lor şi curiozitatea şi o scânteie slabă de speranţă începură să pâlpâie.

— Când o să mă întâlnesc din nou cu Hyatt,

spuse ea, iar tu o să ai pe altcineva, o să mai vii să stai aici vinerea după-amiază? El îşi masă ceafa şi se uită urât la ea.

— Asta faci tu?

— Ce?

— Te întâlneşti cu Hyatt?

— Nu. Se uită la el concentrată.

— Finn, de ce ai venit?

— Fiindcă ai nevoie de protecţie.

— Credeam că nu vrei să mă mai vezi. Pieptul lui se umflă vizibil datorită aerului pe care îl trase adânc.

— Nu asta am spus eu. Ei îi tresări inima şi puse jos săculeţul de alune pe care-l ţinea în mână.

— Am crezut că vrei să mă scoţi din viaţa ta pentru că ţi-o tulburam. El părea rănit şi ea îşi ţinu respiraţia.

— Scumpo, spuse el foarte blând, eu îţi distrug ţie viaţa.

Ea simţi că-i tremura genunchii şi înclină capul să-l privească cercetător.

— Acum, da. Înainte, nu. El se frecă la ochi şi se încruntă, iar ea se simţi sfâşiată văzându-l atât de chinuit.

— Eu nu-ţi pot oferi nimic, Lucy. Nici siguranţă, nici timp petrecut împreună, nici distracţii, absolut nimic. Şi mai am. Înaintea mea ani întregi la fel. Dacă ne-am căsători, ani de zile n-aş putea să-ţi dau ce ţi se cuvine!

Închise cartea cu zgomot, se ridică şi-şi băgă mâinile în buzunare.

— Vai, Finn, e minunat! spuse ea ocolind în grabă tejgheaua. Bucuria o inundă până crezu că o să explodeze.

— De ce nu mi-ai spus asta de prima dată? El se încruntă.

— Ce-i minunat? Nu-i minunat, spuse el ridicând vocea şi făcând un gest cu mâna spre ea. Nu pot să-ţi dau nimic, Lucy. Şi nici n-o să pot, ani de zile de-acum încolo. Vorbea rar şi tare, de parcă ea ar fi fost surdă.

— Nu mi-ai spus asta înainte.

— Ei, fir-ar să fie! Nu vreau compasiune. Şi nu vreau să-ţi iau ani de zile din viaţă şi pe urmă să te văd sătulă de felul în care am trăi. Nu pot să-ţi dau nimic, la naiba! Nu poţi să înţelegi?

— Şi de asta n-ai vrut să mă mai vezi? îl întrebă ea, stând doar la vreun metru de el, cu inima bătându-i puternic.

— La dracu', da! Din ce alt motiv aş fi făcut-o, când te iubesc?

— Finn, oi fi tu un avocat isteţ, dar cu femeile eşti o catastrofă.

Se simţea de parcă ar fi scăpat dintr-o peşteră întunecoasă şi umedă şi ar fi ieşit la lumina şi căldura soarelui.

— N-o să-ţi cer să duci genul de viaţă pe care ar trebui s-o duci dacă te-ai mărita cu mine, Lucy. În câteva luni ai fi nefericită.

— Nu glumeşti? Se apropie mai mult de el şi se ridică pe vârfuri să-l sărute în colţul gurii.

— Vrei să te măriţi cu mine când eu sunt încurcat cu magazinul şi facultatea?

— Da! Sigur că da! Voiam să-ţi fac o ofertă şi să-ţi cumpăr inventarul. Cred că aş scoate un profit din el. Ţi-am spus că magazinul de pantofi de alături se mută. Pot să instalez magazinul de confecţii acolo.

— Lucy, ţi-am dat o şansă la o viaţă normală, amuzantă. N-o să ţi-o mai dau şi pe a doua.

— Îhm. Mi-ai dat o săptămână de iad. O cuprinse în braţe, o strivi lângă el şi o sărută apăsat. Lucy se simţea de parcă nu mai atingea pământul. Era plină de fericire, iar inima îi bubuia atât de tare, încât nu mai auzi clinchetul clopoţelului de deasupra uşii. Prima dată când realiză că tâlharul e acolo fu când întoarse capul în timp ce Finn îi înşira sărutări spre ureche.

— Eşti jefuită şi ar trebui să fac ceva.

— Într-un minut, zise ea şi-şi strânse braţele în jurul lui.

Din spatele magazinului se auzi un mârâit, apoi un om ţipând.

— Hei! Hei, voi, ăia doi! Chemaţi dulăul sau îl împuşc.

— E al tău, zise Finn, zâmbindu-i lui Lucy. O sărută şi-i şopti: Are un pistol de jucărie.

— Hei! Hei! Luaţi dulăul de pe mine! se auzi ceva căzând, dar lui Lucy nu-i păsa ce se întâmplă

cu magazinul. Auzi bocănitul unor paşi, mârâituri şi lătraturi. Un bărbat cu o căciulă de schi trasă pe cap se izbi de ei în timp ce ieşea în fugă din magazin. Uşa se trânti în urma lui şi Floricel se lovi de ea.

Ţinând-o pe Lucy cu un braţ, Finn se întinse pe lângă ea şi deschise uşa cu mâna cealaltă. În timp ce Floricel se năpustea după fugar, Finn îşi aplecă din nou capul s-o sărute pe Lucy.

— Hai să încuiem şi să mergem acasă, murmură el după mai multe minute de sărutat.

— Îhm, spuse Lucy. Cred că e mai bine să reclam jaful.

— Mă duc să văd ce-i cu Floricel. O îndepărtă puţin şi se uită la ea cu ochii luminaţi de fericire. Ea se simţea iubită şi-l iubea. Urmări cu degetul ridurile ce-i încadrau gura, care păreau mai pronunţate decât înainte.

— Ai slăbit, observă ea.

— Mi-am pierdut pofta de mâncare.

— Şi eu la fel.

— Sper că ştii ce faci. Anii din faţa noastră nu arată prea bine.

— Pentru mine arată absolut grozav. El râse încet şi o strânse în braţe.

— Şi sper să nu te răzgândeşti niciodată.

— N-o să mă răzgândesc.

— Şi am şi o veste bună. Un profesor de-al meu ştie cum o duc. A vorbit cu nişte prieteni şi, fiindcă am note bune şi datorită profesorului, o

firmă de avocatură mi-a oferit o slujbă cu o jumătate de normă. O să fiu un fel de funcţionar, dar mă plătesc mai mult decât am sperat eu.

— Finn, asta e minunat! Inima îi bătu de bucurie. Data viitoare când vrei să mă scuteşti de suferinţă, lasă-mă pe mine să aleg.

— Poţi să fii sigură de asta! Şi nu trebuie să-mi cumperi inventarul. E al tău. Asta înseamnă că renunţi la comerţul cu alune?

— Nu. Am plănuit tot. Şi fără angajaţi ca Harold! El zâmbi şi ea îşi dori să-l îmbrăţişeze din nou. Brusc, îşi aminti de propria ei înscriere.

— Finn, am crezut că am în faţă o mulţime de seri lungi şi pustii şi m-am înscris la contabilitate de la toamnă.

— Dacă sunt aceleaşi seri, putem merge împreună cu maşina şi putem învăţa împreună. Hai să-l luăm pe Floricel şi să mergem acasă.

Ea zâmbi şi se duse să sune la poliţie, fredonând în timp ce aştepta la telefon.

— Departamentul de poliţie din Oklahoma City, spuse o voce eficientă.

— Vreau să reclam o tentativă de jaf, zise ea visătoare, cu ochii la uşa pe care aştepta să se întoarcă Finn. După ce termină reclamaţia, Lucy se duse la uşa din faţă să se uite după Finn. El venea de după colţ cu Floricel după el, iar ea ieşi în soare să-l întâmpine.

— Tipul a reuşit să fugă, spuse el. Se apropie mai mult, iar ei nu-i păsa că erau afară, pe trotuar,

la o oră de vârf. El îi înconjură talia cu un braţ şi o strânse lângă el.

— Te măriţi cu mine curând?

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. El o sărută apăsat, până auziră un scârţâit de cauciucuri şi cineva ţipă:

— Hei! Finn privi în jur şi-i văzu pe Mike şi pe Will. Se opriseră în mijlocul drumului. Îi văzu şi Floricel şi Will şi flutură braţul pe geam ca să-l ademenească la maşină. Floricel se năpusti într-acolo în timp ce Will deschise portiera din spate. Mike coborî pe partea lui. În spatele lui răsunară două claxoane şi începu să se formeze un şir de maşini.

— Pe când nunta? strigă Mike.

— Curând, strigară la unison Finn şi Lucy.

A doua zi, seara, Lucy şi Finn au ieşit să ia cina în oraş. Lucy nu-l văzuse pe Finn toată ziua şi când el ciocăni la uşă şi ea se duse să-i deschidă, se simţi copleşită de bucurie şi nerăbdare. Finn era într-un costum gri-închis şi arăta peste închipuire de chipeş. El o răsuci şi se uită aprobator la rochia ei neagră, simplă. Apoi o trase grăbit afară.

— Dacă mai stăm o clipă în hol, nu mai vedem restaurantul. Restaurantul la care au mâncat era elegant, dar Lucy nu observă nici panorama, nici mobilierul, nici mâncarea. Toată atenţia ei se concentra asupra lui Finn.

Când se întoarseră la el în apartament, o

aşează pe Lucy pe canapeaua din camera de zi, apoi aprinse mai multe lumânări, astfel încât încăperea era scăldată într-o lumină dulce şi romantică. Ţinând-o de mână, el îi puse pe deget un inel de logodnă. Ea se uită la diamantul scânteietor şi-şi ţinu respiraţia.

— Finn, e superb! îşi ridică privirea, întrebându-se dacă nu cumva el se înglodase prea tare în datorii ca să-i cumpere inelul. El o mângâie uşor cu degetul pe obraz.

— Îţi văd întrebarea în ochi. Am vândut apartamentul şi am obţinut un preţ frumos. Foarte frumos. Poţi să iei inventarul magazinului, dar mută-l, fiindcă îmi expiră contractul de închiriere. Se aşează lângă ea şi îi luă ambele mâini. Semestrul de vară se termină săptămâna viitoare şi am o lună întreagă liberă până începe semestrul de toamnă în ultima săptămână a lui august o adevărată vacanţă, de data asta. Vrei să ne căsătorim în prima săptămâna din august?

— Vreau.

— Of, Lucy, nici nu ştii ce bine îmi pare! S-ar putea să te întreb din zece în zece minute, să fiu sigur că e adevărat. O trase mai aproape şi-i lipi trupul moale de al lui. O să folosesc banii care ne rămân din luna de miere să dau avansul pentru o locuinţă pentru noi.

— De apartamentul meu ce ai de zis?

— Îl vrei?

— Da, e bun. El o sărută pe tâmplă şi pe

obraz şi-i descheie fermoarul rochiei. Se uită în ochii ei în timp ce-i împinse rochia de pe un umăr, apoi se aplecă să-i sărute umărul dezgolit.

— Ce-ar fi să stăm în el cât ne căutăm o casă? murmură el. Cred că am putea găsi una mai veche, la care avansul să nu fie prea mare şi nici să nu coste prea mult. O sărută pe gât şi-i trase rochia în jos până la talie. Putem să ne mutăm într-o casă mai nouă când o să fiu un avocat cu reputaţie stabilită.

— Mie nu-mi pasă, câtă vreme mă iubeşti, spuse ea.

Avea capul dat pe spate şi ochii închişi. El îşi scoase haina scuturând din umeri, o lăsă să cadă pe podea şi îşi slăbi cravata.

— Mi s-a vindecat braţul, am fost la recuperare şi am ridicat greutăţi.

— Îmi place braţul tău, murmură ea încercând să-i descheie nasturii mărunţi de la cămaşă. Deodată, el o ridică în braţe.

— Să exersez cum o să te trec peste prag. Ea îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi se strânse lângă el. O duse în dormitor, unde era aprinsă o veioză pe noptieră.

Ochii lui albaştri erau plini de dragoste şi dorinţă când se aşeză, cu ea pe genunchi.

— Trebuie să mai aşteptăm câţiva ani până la gemeni.

— O să aştept, pentru că te iubesc atât de mult.

Vreau băieţi gemeni, exact ca tatăl lor.

— Şi pe urmă fete gemene, ca mama lor. Îl păstrez pe domnul Boof pentru ele. Ea râse.

— Două perechi de gemeni. Ar fi bine să-ţi prevezi o carieră solidă în avocatură! El deveni serios şi se trase puţin în spate.

— Eşti sigură că vrei să rişti? Am făcut-o fiartă cu magazinul de confecţii.

Ea îi împinse cămaşa de pe umeri, apoi îşi trecu mâinile peste pieptul lui gol.

— Aş fi aici, făcând ceea ce fac, dacă n-aş fi sigură? spuse ea cu o voce tărăgănată şi joasă. Duse mâna la cureaua pantalonilor. O să-ţi arăt cât sunt de sigură…

El chicoti şi o strivi lângă el, sărutând-o când se prăbuşiră amândoi pe pat.

SFÂRŞIT